

การศึกษาเนื้อหาและการใช้ประโยชน์จากนิตยสารวัยรุ่นในการเสริมความรู้และจริยธรรม

นางสาวมนตรา สายวิวัฒน์

สถาบันวิทยบริการ

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโทศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต

สาขาวิชาศึกษาศาสตร์พัฒนาการ ภาควิชาการประชาสัมพันธ์

คณะศึกษาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2545

ISBN 974-17-1555-2

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

THE STUDY OF CONTENT AND USES FROM TEENAGE MAGAZINES IN ASPECT OF KNOWLEDGE
AND MORAL COMPLEMENT

Miss Montra Saiiwat

สถาบันวิทยบริการ
A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Arts in Development Communication

Department of Public Relations

Faculty of Communication Arts

Chulalongkorn University

Academic Year 2002

ISBN 974-17-1555-2

หัวข้อวิทยานิพนธ์

การศึกษาเนื้อหาและการใช้ประโยชน์จากนิตยสารวัยรุ่นในการเสริม
ความรู้และจริยธรรม

โดย

นางสาวมนตรา สายวิวัฒน์

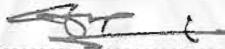
สาขาวิชา

นิเทศศาสตร์พัฒนาการ

อาจารย์ที่ปรึกษา

รองศาสตราจารย์อุบลวรรณ ปิติพัฒนะไมซิด

คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้หัวข้อวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วน
หนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโทบัณฑิต

..... คณบดีคณะนิเทศศาสตร์

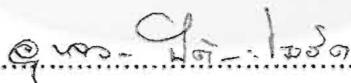
(รองศาสตราจารย์ จุมพล รอดคำดี)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ

(รองศาสตราจารย์พัชนี เที่ยจรรยา)

..... อาจารย์ที่ปรึกษา

(รองศาสตราจารย์อุบลวรรณ ปิติพัฒนะไมซิด)

..... กรรมการ

(รองศาสตราจารย์อวยพร พานิช)

มนตรี สายวิวัฒน์ : การศึกษาเนื้อหาและการใช้ประโยชน์จากนิตยสารวัยรุ่นในการเสริม
ความรู้และจริยธรรม. (THE STUDY OF CONTENT AND USES FROM TEENAGE
MAGAZINES IN ASPECT OF KNOWLEDGE AND MORAL COMPLEMENT) อ. ที่
ปรึกษา : รศ. อุบลวรรณ ปิติพัฒนะโมชิต, 130 หน้า. ISBN 974-17-1555-2.

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปริมาณเนื้อหา รูปแบบการนำเสนอเนื้อหาด้าน
ความรู้และจริยธรรมที่ปรากฏในนิตยสารวัยรุ่น 3 ชื่อฉบับ ได้แก่ ice, The Boy และเธอกับฉัน โดย
วิเคราะห์เนื้อหาของนิตยสารดังกล่าวที่ตีพิมพ์ในเดือนตุลาคม 2544 - กันยายน 2545 พร้อมทั้งสำรวจ
ความต้องการและความคิดเห็นของผู้อ่านจำนวนทั้งสิ้น 400 คน เพื่อทราบถึงการใช้ประโยชน์จาก
นิตยสารวัยรุ่นในการเสริมความรู้และจริยธรรม ซึ่งได้ผลการวิจัยดังนี้

1. นิตยสารวัยรุ่นนำเสนอความรู้ด้านการดูแลสุขภาพผิวพรรณและรูปร่างภายนอกมากที่สุด
และนำเสนอความรู้ด้านยาเสพติดน้อยที่สุด สำหรับเนื้อหาด้านจริยธรรมพบว่านิตยสารวัยรุ่นนำ
เสนอเนื้อหาด้านความซื่อสัตย์มากที่สุดและนำเสนอเรื่องความยุติธรรมน้อยที่สุด

2. นิตยสารวัยรุ่นนำเสนอความรู้ในรูปแบบบทความมากที่สุด และนำเสนอในรูปแบบบท
บรรณาธิการและการตอบจดหมายน้อยที่สุด สำหรับรูปแบบการนำเสนอเนื้อหาด้านจริยธรรมพบ
ว่านิตยสารวัยรุ่นสอดแทรกจริยธรรมในรูปแบบสัมภาษณ์ดารามากที่สุด และไม่มีการสอด
แทรกจริยธรรมในรูปแบบการสาธิตและข้อเขียนหรือการแสดงความคิดเห็นจากผู้อ่านแต่อย่างใด

3. ผู้อ่านต้องการให้นิตยสารวัยรุ่นนำเสนอความรู้ด้านภาพยนตร์ รายการโทรทัศน์ ดนตรี
และหนังสือมากที่สุด และนำเสนอความรู้ด้านยาเสพติดน้อยที่สุด สำหรับจริยธรรมผู้อ่านอยากให้
นิตยสารสอดแทรกเรื่องความซื่อสัตย์สุจริตมากที่สุด และสอดแทรกเรื่องความซื่อสัตย์น้อยที่สุด
โดยผู้อ่านต้องการให้นิตยสารนำเสนอเนื้อหาทั้ง 2 ด้านในรูปแบบเกร็ดความรู้มากที่สุด และรูป
แบบบทบรรณาธิการและการตอบจดหมายน้อยที่สุด

4. ผู้อ่านมีการใช้ประโยชน์ด้านความรู้จากนิตยสารวัยรุ่นในระดับปานกลาง และการใช้
ประโยชน์ด้านจริยธรรมในระดับมาก

ภาควิชา การประชาสัมพันธ์

สาขาวิชา นิเทศศาสตร์พัฒนาการ

ปีการศึกษา 2545

ลายมือชื่อนิสิต..... มนตรี สายวิวัฒน์

ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษา..... อ. อุบล - ปิติ - 13059

4485107028 : MAJOR DEVELOPMENT COMMUNICATION

KEY WORD: TEENAGE MAGAZINE / KNOWLEDGE COMPLEMENT / MORAL COMPLEMENT

MONTRA SAIWIWAT : THE STUDY OF CONTENT AND USES FROM TEENAGE MAGAZINES IN ASPECT OF KNOWLEDGE AND MORAL DEVELOPMENT.

(2001) THESIS ADVISOR : ASSOC.PROF. UBOLWAN PITIPATANACOZIT, 130 pp. ISBN 974-17-1555-2.

The objective of the research is to study quantities and presentations of knowledge and moral contents in the following teenage magazines: ice, The Boy and You&Me. Data is acquired through the content analysis of these magazines published during October 2001 - September 2002 and surveying needs and opinion of 400 readers for their uses in knowledge and moral complement. Research findings are as follows :

1. Teenage magazines present knowledge about skin and figure tips the most and about drugs the least. In terms of moral content, they present diligence the most and justice the least.

2. Teenage magazines present knowledge content in form of the article the most and the editorial the least. In term of moral content, they present in the form of actor's interview the most and there is no moral content in the form of demonstration and reader's essay at all.

3. Readers want teenage magazines to present the knowledge about film, TV programme, music and books the most and about drugs the least. And for moral content they want honest the most and diligence the least. They also want teenage magazines to present both of knowledge and moral contents in form of miscellaneous the most and the editorial the least.

4. Teenage magazines' readers gain knowledge complement in medium level and moral complement in high level.

Department Public Relations

Student's signature..... Montra Saiwivat.

Field of study Development Communication

Advisor's signature..... Ubolwan PitipattanacoziT

Academic year 2002

กิตติกรรมประกาศ

ขอบพระคุณ..... รองศาสตราจารย์อุบลวรรณ ปิติพัฒนะโมษิต ที่ได้ช่วยดูแลและให้คำปรึกษาที่ดีตลอดมา รวมถึงรองศาสตราจารย์พีชนี เขยจรรยา และรองศาสตราจารย์อวยพรพานิช ที่ทำให้วิทยานิพนธ์นี้มีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

ขอบคุณ..... บรรณารักษ์ห้องสมุดคณะนิเทศศาสตร์ และสถาบันวิทยบริการที่คอยอำนวยความสะดวกในการค้นหาข้อมูล

ขอบคุณ..... นก ล้ม พี่ผึ้ง และอาจารย์จรัสฤทธิ์ ที่สละเวลามาช่วยเก็บข้อมูลในครั้งนี้

ขอบคุณ..... ผู้ตอบแบบสอบถามทุกคน รวมถึงผู้ให้ข้อมูลต่าง ๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อการวิจัย

ขอบคุณ..... ที่ใจและน้องว่านที่เป็นแบบอย่างที่ดีและคอยเป็นกำลังใจในการทำวิทยานิพนธ์เล่มนี้ตลอดมา

ขอบคุณ..... เพื่อน ๆ Dev Comm ทุกคน ที่ถึงแม้จะไม่มีส่วนร่วมในงานวิจัยแต่ยังคงเป็นกำลังใจให้กันเสมอ

และที่สำคัญ ขอขอบพระคุณ..... คุณพ่อ คุณแม่ ที่สนับสนุนและคอยให้ทั้งกำลังใจและทุนทรัพย์ตลอดมา

ขอขอบพระคุณทุก ๆ ท่านที่ทำให้ได้วิทยานิพนธ์เล่มนี้มาค่ะ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ณ

บทที่

1	บทนำ.....	1
	1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
	1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	6
	1.3 ปัญหานำการวิจัย.....	6
	1.4 ขอบเขตของการวิจัย.....	7
	1.5 คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย.....	7
	1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	8
2	แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	9
	2.1 แนวคิดเกี่ยวกับหน้าที่ของการสื่อสารที่มีต่อการพัฒนาสังคม.....	9
	2.2 แนวคิดเกี่ยวกับอิทธิพลของสื่อมวลชนต่อการพัฒนาเด็กและเยาวชน.....	11
	2.3 แนวคิดเกี่ยวกับบทบาทและอิทธิพลของนิตยสาร.....	12
	2.4 แนวคิดเกี่ยวกับนิตยสารวัยรุ่น.....	15
	2.5 แนวคิดเกี่ยวกับวัยรุ่น.....	16
	2.6 ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม.....	19
	2.7 แนวคิดเกี่ยวกับจริยธรรม.....	21
	2.8 แนวคิดเกี่ยวกับการวิเคราะห้เนื้อหา.....	24
	2.9 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	27

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
3	ระเบียบวิธีวิจัย.....31
3.1	ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....31
3.2	เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....32
3.3	การเก็บรวบรวมข้อมูล.....37
3.4	เกณฑ์การให้คะแนนและการแปลความหมาย.....37
3.5	การทดสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....38
3.6	สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....41
4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....42
4.1	ผลการวิเคราะห์ ตอนที่ 1.....43
4.2	ผลการวิเคราะห์ ตอนที่ 2.....80
4.3	ผลการวิเคราะห์ ตอนที่ 3.....95
5	สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....99
5.1	สรุปผลการวิจัย.....99
5.2	อภิปรายผลการวิจัย.....103
5.3	แนวโน้มนิตยสารวัยรุ่นในอนาคต.....107
5.4	ปัญหาที่พบในการวิจัย.....108
5.5	ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัย.....109
5.6	ข้อเสนอแนะสำหรับผู้จัดทำนิตยสารวัยรุ่น.....109
	รายการอ้างอิง.....110
	ภาคผนวก.....114
	ภาคผนวก ก. แบบสอบถามสำรวจความนิยมในการอ่านนิตยสารของวัยรุ่น.....115
	ภาคผนวก ข. ตารางวิเคราะห์เนื้อหา.....117
	ภาคผนวก ค. แบบสอบถาม.....120
	ภาคผนวก ง. ตัวอย่างหน้าปกนิตยสาร.....126
	ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์.....130

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1	ตารางแสดงผลการสำรวจความนิยมในการอ่านนิตยสารวัยรุ่น.....31
2	ตารางแสดงผลการเปรียบเทียบปริมาณเนื้อหาด้านความรู้ที่นำเสนอในนิตยสาร วัยรุ่น 3 ชื่อฉบับ..... 44
3	ตารางรวมแสดงเนื้อหาด้านความรู้ที่นำเสนอในนิตยสารวัยรุ่น 3 ชื่อฉบับ เรียงลำดับ ลำดับจากมากไปน้อย.....46
4	ตารางแสดงผลการเปรียบเทียบรูปแบบการนำเสนอเนื้อหาด้านความรู้ของนิตยสาร วัยรุ่น 3 ชื่อฉบับ.....47
5	ตารางรวมแสดงรูปแบบการนำเสนอเนื้อหาด้านความรู้ของนิตยสารวัยรุ่น 3 ชื่อฉบับ เรียงลำดับจากมากไปน้อย.....49
6	ตารางแสดงประเภทเนื้อหาด้านความรู้และรูปแบบการนำเสนอของนิตยสาร ice50
7	ตารางแสดงประเภทเนื้อหาด้านความรู้และรูปแบบการนำเสนอของนิตยสาร The Boy 53
8	ตารางแสดงประเภทเนื้อหาด้านความรู้และรูปแบบการนำเสนอของนิตยสารเธอกับฉัน 56
9	ตารางรวมแสดงประเภทเนื้อหาด้านความรู้และรูปแบบการนำเสนอของนิตยสาร วัยรุ่น 3 ชื่อฉบับ.....59
10	ตารางแสดงผลการเปรียบเทียบปริมาณเนื้อหาด้านจริยธรรมที่นำเสนอในนิตยสาร วัยรุ่น 3 ชื่อฉบับ.....62
11	ตารางรวมแสดงเนื้อหาด้านจริยธรรมที่นำเสนอในนิตยสารวัยรุ่น 3 ชื่อฉบับ เรียง ลำดับจากมากไปน้อย.....64
12	ตารางแสดงผลการเปรียบเทียบรูปแบบการนำเสนอเนื้อหาด้านจริยธรรมของนิตยสาร วัยรุ่น 3 ชื่อฉบับ.....65
13	ตารางรวมแสดงรูปแบบการนำเสนอเนื้อหาด้านจริยธรรมของนิตยสารวัยรุ่น 3 ชื่อ ฉบับ เรียงลำดับจากมากไปน้อย.....67
14	ตารางแสดงประเภทเนื้อหาด้านจริยธรรมและรูปแบบการนำเสนอของนิตยสาร ice68
15	ตารางแสดงประเภทเนื้อหาด้านจริยธรรมและรูปแบบการนำเสนอของนิตยสาร The Boy.....71
16	ตารางแสดงประเภทเนื้อหาด้านจริยธรรมและรูปแบบการนำเสนอของนิตยสาร เธอกับฉัน.....74

ตารางที่	หน้า
17	ตารางรวมแสดงประเภทเนื้อหาด้านจริยธรรมและรูปแบบการนำเสนอของนิตยสาร วัยรุ่น 3 ชื่อฉบับ.....77
18	ตารางแสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเพศ.....80
19	ตารางแสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามอายุ.....81
20	ตารางแสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระดับการศึกษาที่กำลัง ศึกษาอยู่.....82
21	ตารางแสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามรายได้.....82
22	ตารางแสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามนิตยสารที่อ่านเป็นประจำ.83
23	ตารางแสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามสถานภาพการเป็น สมาชิกของนิตยสาร.....83
24	ตารางแสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามแหล่งอ่านนิตยสารวัยรุ่น...84
25	ตารางแสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามลักษณะการอ่านนิตยสาร..85
26	ตารางแสดงปริมาณความต้องการเนื้อหาด้านความรู้ของผู้่านนิตยสารวัยรุ่น เรียง ลำดับจากความต้องการมากที่สุดไปยังน้อยที่สุด.....85
27	ตารางแสดงการเปรียบเทียบระหว่างความต้องการเนื้อหาด้านความรู้ของผู้่านและ เนื้อหาของนิตยสารวัยรุ่น.....86
28	ตารางแสดงปริมาณความต้องการรูปแบบการนำเสนอเนื้อหาด้านความรู้ของผู้่าน นิตยสารวัยรุ่น เรียงลำดับจากความต้องการมากที่สุดไปยังน้อยที่สุด.....87
29	ตารางแสดงการเปรียบเทียบระหว่างความต้องการของผู้่านด้านรูปแบบการนำเสนอ เนื้อหาด้านความรู้และรูปแบบการนำเสนอเนื้อหาด้านความรู้ของนิตยสารวัยรุ่น.....88
30	ตารางแสดงปริมาณความต้องการเนื้อหาด้านจริยธรรมของผู้่านนิตยสารวัยรุ่น เรียง ลำดับจากความต้องการมากที่สุดไปยังน้อยที่สุด.....89
31	ตารางแสดงการเปรียบเทียบระหว่างความต้องการเนื้อหาด้านจริยธรรมของผู้่าน และเนื้อหาของนิตยสารวัยรุ่น.....90
32	ตารางแสดงปริมาณความต้องการรูปแบบการนำเสนอเนื้อหาด้านจริยธรรมของผู้่าน นิตยสารวัยรุ่น เรียงลำดับจากความต้องการมากที่สุดไปยังน้อยที่สุด.....91

ตารางที่	หน้า
33	ตารางแสดงการเปรียบเทียบระหว่างความต้องการของผู้อ่านด้านรูปแบบการนำเสนอ เนื้อหาด้านจริยธรรมและรูปแบบการนำเสนอเนื้อหาด้านจริยธรรมของนิตยสารวัยรุ่น...92
34	ตารางแสดงค่าเฉลี่ยการใช้ประโยชน์ด้านความรู้จากนิตยสารวัยรุ่น.....93
35	ตารางแสดงค่าเฉลี่ยการใช้ประโยชน์ด้านจริยธรรมของนิตยสารวัยรุ่น.....94

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การที่ประเทศชาติจะพัฒนาก้าวหน้าไปได้นั้นจะต้องมีสิ่งเอื้ออำนวยหลายอย่าง แต่เราคงจะไม่สามารถปฏิเสธได้ว่าสิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ (Human Resource) นั่นเอง ดังที่รัฐบาลได้เล็งเห็นความสำคัญและได้บรรจุไว้ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับปัจจุบัน (ฉบับที่ 9 พ.ศ. 2545 – 2549) ว่าต้องยึดแนวคิด “คนเป็นศูนย์กลางของการพัฒนา” ในทุกมิติอย่างเป็นองค์รวมและให้ความสำคัญกับการพัฒนาที่สมดุลทั้งด้านตัวคน สังคม เศรษฐกิจ และสิ่งแวดล้อม โดยเฉพาะอย่างยิ่งการสร้างระบบบริหารจัดการภายในที่ดี ให้เกิดขึ้นทุกระดับ อันจะทำให้เกิดการพัฒนายั่งยืน มี “คน” เป็นศูนย์กลางได้อย่างแท้จริง (<http://www.nesdb.go.th> [Accessed April 2, 2002])

การทำให้คนเป็นศูนย์กลางของการพัฒนาได้นั้นต้องอาศัยการปลูกฝังให้เป็นคนดี มีความรู้ความสามารถ และมีคุณภาพมาตั้งแต่เยาว์วัย จึงกล่าวได้ว่าวัยรุ่นหรือเยาวชนที่มีอายุระหว่าง 13 – 18 ปีนี้จัดเป็นกลุ่มที่มีความสำคัญที่สุดและมีบทบาทต่อการพัฒนาประเทศมาก เพราะคนกลุ่มนี้มีจำนวนถึง 7,422,670 คน หรือประมาณ 1 ใน 8 ของประชากร 60 ล้านคนทั่วประเทศ (<http://www.nso.go.th> [Accessed April 2, 2002]) และคนกลุ่มนี้เมื่อเติบโตขึ้นก็จะกลายเป็นกำลังสำคัญและเป็นอนาคตของประเทศชาติสืบไป ดังนั้นการพัฒนาเยาวชนจึงเป็นเรื่องที่รัฐบาลต้องตระหนักถึงความจำเป็นอันเร่งด่วน เพื่อให้เยาวชนที่เติบโตขึ้นมีความสมบูรณ์พร้อมทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ สิ่งแวดล้อม และสังคม เติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่ดีรวมถึงมีความรู้คุณธรรมด้วย

การพัฒนาเยาวชนจำเป็นต้องอาศัยกำลังจากกลไกทางสังคมทุกระดับที่เกี่ยวข้อง ดังที่แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 9 ได้กล่าวถึงแนวทางการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ไว้ว่า ต้องส่งเสริมบทบาทครอบครัว องค์กรทางศาสนา โรงเรียน ชุมชน องค์กรพัฒนาเอกชน ภาคธุรกิจเอกชน อาสาสมัคร และสื่อมวลชนให้มีส่วนร่วมในการพัฒนาพลังปัญญา คือธรรม

และวัฒนธรรมของคนไทย เพื่อให้คนมีคุณภาพ สุขภาพแข็งแรง คิดเป็น ทำเป็น มีการเรียนรู้ตลอดชีวิต มีวิถีชีวิตอย่างมีเหตุผล มีคุณธรรม จริยธรรม ระเบียบวินัย ซื่อสัตย์สุจริต และรับผิดชอบต่อส่วนรวม (<http://www.nesdb.go.th> [Accessed April 2, 2002])

จะเห็นได้ว่า “สื่อมวลชน” ได้ถูกคัดเลือกให้มีส่วนร่วมในการพัฒนาศักยภาพคนด้วย เนื่องจากเครือข่ายการสื่อสารที่ทันสมัยในปัจจุบันทำให้สื่อประเภทต่าง ๆ สามารถเข้าถึงประชาชนได้อย่างกว้างขวาง ไม่ว่าจะเป็นวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ สิ่งพิมพ์ ภาพยนตร์ หรือสื่อประเภทอื่น ๆ เมื่อพิจารณาถึงเยาวชนก็จะเห็นได้ว่าในปัจจุบันเยาวชนได้รับอิทธิพลจากสื่อต่าง ๆ ค่อนข้างมาก เพราะในแต่ละวันเยาวชนได้ใช้เวลาไปไม่น้อยกับสื่อต่าง ๆ เช่น วิทยุโทรทัศน์ ฟังวิทยุ อ่านหนังสือพิมพ์ เป็นต้น ยิ่งในสภาพสังคมปัจจุบันที่พ่อแม่มีเวลาให้ให้กับลูกน้อยลง ก็ยิ่งทำให้สื่อต่าง ๆ มีโอกาสเข้าถึงเยาวชนได้มากขึ้นกว่าเดิม

นอกจากนี้อิทธิพลของสื่อมวลชนยังมีผลต่อกระบวนการเรียนรู้ ความคิดเห็น ค่านิยม เจตคติ ตลอดจนพฤติกรรมต่าง ๆ ของเยาวชน และนับวันสื่อมวลชนก็ยิ่งทวีความสำคัญในการเป็นสถาบันทางสังคมที่มีบทบาทถ่ายทอดค่านิยม เจตคติต่าง ๆ ให้แก่เยาวชนและคนในสังคมมากขึ้น (คณะอนุกรรมการศึกษาบทบาทสื่อมวลชนในการพัฒนาเด็ก, 2535: 1) ส่งผลให้เกิดเสียงเรียกร้องและความคาดหวังจากสังคมให้สื่อมวลชนมีจิตสำนึกและตระหนักในความรับผิดชอบต่อการมีส่วนร่วมพัฒนาเด็กและเยาวชน โดยมีบทบาทดังต่อไปนี้ (คณะอนุกรรมการศึกษาบทบาทสื่อมวลชนในการพัฒนาเด็ก, 2535: 2)

- 1) สื่อมวลชนควรทำหน้าที่เป็นเครื่องมือให้การศึกษาแก่เด็กในการเรียนรู้ตามอัธยาศัยและให้บริการสาธารณประโยชน์เพื่อการศึกษาต่อเนื่องตลอดชีวิต
- 2) สื่อมวลชนควรเสนอแนวทางใหม่ ๆ เพื่อให้เด็กเกิดการใฝ่รู้ เกิดความคิดสร้างสรรค์ ค่านิยม คุณธรรม และจริยธรรม อันพึงประสงค์ ตลอดจนการถ่ายทอดวัฒนธรรมอันดีงามให้แก่เด็ก
- 3) สื่อมวลชนควรเสนอเนื้อหาสาระในรูปแบบที่จะช่วยส่งเสริมให้เด็กได้รับการพัฒนาด้านจิตใจ อารมณ์ สังคม ควบคู่ไปกับความบันเทิงเพลิดเพลิน รวมทั้งช่วยเสริมสร้างให้เด็กมีสุนทรียภาพ มีความตระหนักในคุณค่าของสิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรมของชาติ

"นิตยสาร" ซึ่งจัดเป็นสื่อมวลชนประเภทหนึ่งจึงมีส่วนในการพัฒนาคุณภาพคน เช่นกัน ดังนั้นเราควรส่งเสริมให้เยาวชนไทยหรือวัยรุ่นมีนิสัยรักการอ่านและมีทักษะในการอ่าน เพราะการอ่านคือกระบวนการขั้นหนึ่งของความงอกงาม และมีส่วนช่วยให้บุคคลเจริญงอกงามทั้ง ในร่างกาย อารมณ์ สังคม สติปัญญา ทักษะสติ และอุดมคติ (Smith and Dechant, 1961 อ้างถึง ใน พัชรินทร์ แก้วเกียรติยศ, 2531: 1) อีกทั้งความสำคัญของการอ่านต่อวัยรุ่นนั้นมีมากเช่นกัน เพราะนอกจากวัยรุ่นเป็นวัยที่กำลังศึกษาเล่าเรียนแล้ว ยังเป็นวัยที่ให้ความสนใจเรื่องราวต่าง ๆ อย่างกว้างขวางดังต่อไปนี้ (สุโท เจริญสุข, 2520: 53)

- 1) ความสนใจในการเลือกอาชีพ
- 2) ความสนใจในการเลือกเพื่อนเพศเดียวกันและต่างเพศ
- 3) ความสนใจในการศึกษาเล่าเรียน
- 4) ความสนใจในการใช้เวลาว่างเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ
- 5) ความสนใจในการเล่นกีฬาและการทำงาน
- 6) ความสนใจต้องการทดลองค้นคว้าหาเหตุผลด้วยตนเอง
- 7) ความสนใจในการสร้างอนาคต มีครอบครัว และปกครองตนเอง

"นิตยสารวัยรุ่น" จึงเป็นอีกทางเลือกหนึ่งของวัยรุ่นในการแสวงหาความรู้และความสนใจในสิ่งที่กล่าวมาข้างต้น เพราะนิตยสารเป็นสื่อสิ่งพิมพ์ที่วัยรุ่นให้ความสนใจ และมีวัยรุ่นจำนวนมากที่ไม่ชอบอ่านตำราเรียน แต่พอใจที่จะอ่านนิตยสารมากกว่า

นิตยสารวัยรุ่นจัดเป็น 1 ใน 7 ประเภทของนิตยสารสตรีที่มีในช่วง พ.ศ. 2531 - 2541 ตามการแบ่งกลุ่มประเภทเนื้อหา ดังนี้ (อุบลวรรณ ปิติพัฒนะโฆษิต, 2542: 25 - 26)

1. แนวแม่บ้านการเรือน

เน้นเนื้อหาด้านแม่บ้านการเรือนและสาระบันเทิง เน้นกลุ่มผู้อ่านที่เป็นแม่บ้าน และกึ่งแม่บ้าน ได้แก่ ขวัญเรือน กุลสตรี ประติประคอง คุณหญิง เป็นต้น

2. แนวให้ความรู้ทันโลกทันสมัยแก่สตรี

เน้นเนื้อหาความรู้รอบตัวที่ทันสมัยข่าวสารการปรับตัว การอยู่ร่วมกันในสังคมโลกของผู้หญิงทำงาน ชีวิตคู่ และปัญหาในสังคม กลุ่มผู้อ่านเป็นผู้หญิงที่มีความรู้ตั้งแต่วัยรุ่นจนถึงวัยกลางคนที่ทำงานนอกบ้าน ได้แก่ ดิฉัน พลอยแถมเพชร แพรว Image รวมถึงนิตยสารต่างประเทศฉบับภาษาไทย ได้แก่ Elle Cleo และ Cosmopolitan เป็นต้น

3. แนวครอบครัว

เน้นเนื้อหาด้านการเลี้ยงบุตร การดูแลครอบครัว ความสัมพันธ์ของสมาชิกในครอบครัว ได้แก่ แม่และเด็ก รักลูก ดวงใจพ่อแม่ Life&Family เป็นต้น

4. แนวเน้นความบันเทิงด้านนวนิยาย

เน้นเนื้อหาด้านความบันเทิงด้วยนวนิยายเรื่องยาวเป็นหลัก ได้แก่ สกุลไทย ศรีสยาม ทานตะวัน เป็นต้น

5. แนวสิทธิและการพัฒนาสตรี

เน้นเนื้อหาที่ค่อนข้างหนักในด้านสิทธิและการพัฒนาสตรี การวิพากษ์วิจารณ์สังคม ได้แก่ สตรีทัศน์ และหญิงก้าวไกล

6. แนววัยรุ่น

เน้นเนื้อหาด้านบันเทิง สังคมของวัยรุ่น ได้แก่ เธอกับฉัน วัยหวาน i-spy เป็นต้น

7. แนวแฟชั่น

เน้นภาพแฟชั่นและสังคมวงการแฟชั่นโดยเฉพาะ ได้แก่ แฟชั่นรีวิว โลกแฟชั่น เป็นต้น

ปัจจุบันนิตยสารวัยรุ่นในท้องตลาดมีประมาณ 10 ชื่อฉบับ ได้แก่ เธอกับฉัน The Boy, i-spy, Ice, popteen, buzz megateen เป็นต้น จึงกล่าวได้ว่านิตยสารวัยรุ่นสามารถครองตลาดหนังสือได้ไม่น้อย อย่างไรก็ตามมีเพียง 2 ฉบับเท่านั้นที่ได้ออกจำหน่ายมากกว่า 10 ปีขึ้นไป คือ เธอกับฉัน และ The Boy ซึ่งจำหน่ายมาแล้ว 19 และ 14 ปีตามลำดับ และมีจำนวนมากที่ได้เลิกกิจการไปแล้ว เช่น วัยหวาน บงกช Katch Angle เป็นต้น โดยนิตยสารวัยรุ่นที่ยังมีวางจำหน่ายเหล่านี้ บางฉบับได้ออกเป็นรายปักษ์ เช่น เธอกับฉัน ในขณะที่บางฉบับก็จำหน่ายเป็นรายเดือน เช่น The Boy Ice i-spy เป็นต้น โดยมีกำหนดการออกที่ไม่แน่นอน

สำหรับด้านเนื้อหา นิตยสารวัยรุ่นที่ผลิตออกมาทั้งหมดสามารถกล่าวได้ว่ามีเนื้อหาสาระที่ไม่แตกต่างกันมากนัก กล่าวคือ จะเน้นแฟชั่น สัมภาษณ์ดารา เรื่องสั้น เรื่องแปล แบบทดสอบ เป็นต้น อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาเนื้อหาในเล่มจะพบว่าเราสามารถแบ่งประเภทนิตยสารวัยรุ่นในปัจจุบันได้เป็น 2 ประเภทใหญ่ คือ

1. นิตยสารวัยรุ่นที่เน้นดาราและนักร้องต่างประเทศ ได้แก่ j-spy และ idol nippon ซึ่งเป็นนิตยสารที่เน้นดาราและนักร้องจากประเทศญี่ปุ่น ส่วน i-spy เป็นนิตยสารที่มีทั้งดาราและนักร้องจากญี่ปุ่นและทวีปยุโรป ซึ่งเนื้อหาส่วนมากมักมีรูปแบบเป็นบทสัมภาษณ์
2. นิตยสารวัยรุ่นที่เน้นดาราและนักร้องในประเทศ ได้แก่ เธอกับฉัน The Boy Ice buzz megateen mono โดยอาจแทรกบทสัมภาษณ์ดาราต่างประเทศบ้างเล็กน้อย ซึ่งนิตยสารประเภทนี้จะมีรูปแบบที่หลากหลายมากกว่า

ดังที่ได้กล่าวแล้วว่า "นิตยสารวัยรุ่น" ซึ่งจัดเป็นสื่อมวลชนประเภทหนึ่งย่อมถูกนำมาใช้เป็นเครื่องมือในการพัฒนาเยาวชนด้วย ดังนั้นนิตยสารวัยรุ่นจึงจำเป็นที่จะต้องนำเสนอเนื้อหาที่สอดแทรกความรู้และจริยธรรมซึ่งอาจมีปริมาณมากน้อยลงไปในแต่ละฉบับให้แก่วัยรุ่น แต่ในขณะเดียวกันวัยรุ่นจะเลือกอ่านและได้รับเนื้อหาที่นิตยสารสื่อหรือไม่ย่อมขึ้นกับว่าสิ่งที่นิตยสารเสนอได้ตรงกับความต้องการของพวกเขาอย่างน้อยเพียงใด หากไม่ตรงกับความต้องการวัยรุ่นก็จะไม่สนใจอ่านและไม่ได้รับเนื้อหาที่นิตยสารเสนอ ในทางตรงกันข้ามหากเนื้อหาตรงกับความต้องการของวัยรุ่น วัยรุ่นก็จะสนใจอ่านและได้รับการเสริมความรู้และจริยธรรมมากขึ้นด้วย

ดังนั้นการศึกษาคั้งนี้จึงเป็นการศึกษาที่มุ่งพัฒนาตัวสื่อ คือ นิตยสารวัยรุ่น ให้มีเนื้อหาสอดคล้องกับความต้องการของผู้อ่าน และเกิดการใช้ประโยชน์จากนิตยสารสูงสุด คือ ผู้อ่านได้รับการเสริมความรู้และจริยธรรมอันจะนำไปสู่การประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบปริมาณเนื้อหาด้านความรู้และจริยธรรมของนิตยสารวัยรุ่น 3 ฉบับ ได้แก่ Ice The Boy และเธอกับฉัน
2. เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบรูปแบบการนำเสนอเนื้อหาด้านความรู้และจริยธรรมของนิตยสารวัยรุ่น
3. เพื่อศึกษาความต้องการของผู้อ่านทั้งในด้านปริมาณและรูปแบบการนำเสนอทั้งเนื้อหาด้านความรู้และจริยธรรม
4. เพื่อศึกษาการใช้ประโยชน์จากนิตยสารวัยรุ่นในการเสริมความรู้และจริยธรรม

ปัญหานำการวิจัย

1. นิตยสารวัยรุ่นทั้ง 3 ฉบับมีปริมาณและอัตราส่วนเนื้อหาด้านความรู้และจริยธรรมในปริมาณเท่าใด แตกต่างกันหรือไม่ อย่างไร
2. นิตยสารวัยรุ่นทั้ง 3 ฉบับมีการนำเสนอเนื้อหาด้านความรู้และจริยธรรมในรูปแบบใด แตกต่างกันหรือไม่ อย่างไร
3. ผู้อ่านต้องการเนื้อหาด้านความรู้และจริยธรรมในปริมาณมากน้อยเพียงใดและในรูปแบบใด
4. ผู้อ่านสามารถใช้ประโยชน์จากการอ่านนิตยสารวัยรุ่นเพื่อเสริมความรู้และจริยธรรมของตนเองได้หรือไม่

ขอบเขตของการวิจัย

1. ศึกษาเฉพาะนิยายสารวิยรุ่น 3 ฉบับ คือ Ice The Boy และ เธอกับฉัน ที่จัดพิมพ์ในเดือน ตุลาคม 2544 – กันยายน 2545 รวมทั้งสิ้น 36 ฉบับ โดยมีเกณฑ์การเลือกนิยายสารจากการสำรวจความนิยมของวิยรุ่น (ดูรายละเอียดในบท 3)
2. ศึกษาเฉพาะส่วนที่เป็นข้อความ ไม่ศึกษาภาพประกอบ
3. ศึกษาเฉพาะความต้องการด้านเนื้อหา รูปแบบการนำเสนอ การเสริมความรู้และจริยธรรมของผู้อ่านนิยายสารวิยรุ่นเล่มใดเล่มหนึ่ง โดยไม่จำเป็นต้องเป็นเล่มที่วิเคราะห์เนื้อหาเท่านั้น เพื่อให้ได้ผลการศึกษาที่เป็นภาพรวม

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

นิยายสารวิยรุ่น หมายถึง นิยายสารที่มีวัตถุประสงค์เพื่อเสนอเรื่องราวต่าง ๆ เกี่ยวกับวิยรุ่น และจัดทำขึ้นเพื่อกลุ่มผู้อ่านวิยรุ่น โดยเนื้อหาที่นำเสนอส่วนใหญ่จะเน้นความบันเทิง เช่น แฟชั่น ดารา นักร้อง เรื่องสั้น กลอนแปล่า แบบทดสอบ เป็นต้น แต่ยังมีสอดแทรกเนื้อหาที่เป็นประโยชน์ต่อวิยรุ่นบ้างทั้งในด้านความรู้และจริยธรรม

วิยรุ่น หมายถึง ชายและหญิงที่มีอายุระหว่าง 13 – 18 ปี

ความรู้ หมายถึง ความรู้เพิ่มเติมจากในตำราเรียน ได้แก่ การแต่งกาย การแต่งหน้าและทรงผม การดูแลรักษารูปร่างภายนอก อาหารและเครื่องดื่ม ภาพยนตร์ ดนตรี และวงการบินเทคโนโลยีและสิ่งประดิษฐ์ กีฬา เพศศึกษา การเรียน ท่องเที่ยว

จริยธรรม หมายถึง ความประพฤติที่ควรปฏิบัติ ได้แก่ ความรับผิดชอบ ความซื่อสัตย์ ความประหยัด ความมีระเบียบวินัย ความมีสติสัมปชัญญะ ความสามัคคี ความซื่อสัตย์สุจริต ความเมตตากรุณา ความยุติธรรม และความเสียสละ

การเสริมความรู้ หมายถึง การได้รับความรู้เพิ่มเติมนอกเหนือจากความรู้ที่มีอยู่ หรือความรู้ที่ได้จากตำราเรียน และสามารถนำไปใช้ประโยชน์หรือปฏิบัติตามได้

การเสริมจริยธรรม หมายถึง การได้รับจริยธรรมและข้อคิดต่าง ๆ เพิ่มขึ้นนอกเหนือจากการเรียนรู้ผ่านประสบการณ์ตรงและการเรียนการสอนในชั้นเรียน และสามารถนำไปยึดเป็นแนวคิดและปฏิบัติตามได้

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

เพื่อเป็นข้อมูลสำหรับผู้จัดทำนิตยสารวัยรุ่นในการพัฒนานิตยสารให้มีเนื้อหาที่เป็นประโยชน์ สามารถเสริมความรู้และจริยธรรมให้แก่ผู้อ่านได้มากที่สุด รวมถึงยังสามารถใช้เป็นข้อมูลสำหรับกำหนดทิศทางและแนวโน้มนิตยสารวัยรุ่นในอนาคต

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยเรื่อง "การศึกษาเนื้อหาและการใช้ประโยชน์จากนิตยสารวัยรุ่นในการเสนอเนื้อหาด้านความรู้และจริยธรรม" ผู้วิจัยได้รวบรวมแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องมาใช้เป็นกรอบความคิดสำหรับการศึกษา โดยแบ่งเป็นส่วนต่าง ๆ ดังนี้

1. แนวคิดเกี่ยวกับหน้าที่ของการสื่อสารที่มีต่อการพัฒนาสังคม
2. แนวคิดเกี่ยวกับอิทธิพลของสื่อมวลชนต่อการพัฒนาเด็กและเยาวชน
3. แนวคิดเกี่ยวกับบทบาทและอิทธิพลของนิตยสาร
4. แนวคิดเกี่ยวกับนิตยสารวัยรุ่น
5. แนวคิดเกี่ยวกับวัยรุ่น
6. ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม
7. แนวคิดเกี่ยวกับจริยธรรม
8. แนวคิดเกี่ยวกับการวิเคราะห์เนื้อหา

แนวคิดและทฤษฎี

1. แนวคิดเกี่ยวกับหน้าที่ของการสื่อสารที่มีต่อการพัฒนาสังคม

หน้าที่ของการสื่อสารในการพัฒนาจะแตกต่างจากหน้าที่ของการสื่อสารในสภาวะปกติคือ การเน้นในการปฏิบัติหน้าที่เพื่อส่งเสริมและสนับสนุนการพัฒนา ดังนั้นหน้าที่ของการสื่อสารในการพัฒนาจึงเน้นที่การให้ข่าวสาร การชักจูงใจ และการให้การศึกษาตั้งรายละเอียดต่อไป (ปรมะ สตะเวทิน 2540: 150-152)

1. หน้าที่ในการให้ข่าวสาร (Informative Function)

การสื่อสารต้องให้ข่าวสารที่สร้างบรรยากาศแห่งการพัฒนาด้วยการเสนอข่าวสารเกี่ยวกับการพัฒนาให้แก่ประชาชนมาก ๆ อันได้แก่ วิถีชีวิตของสังคมที่พัฒนา โครงการพัฒนาต่าง ๆ ระบบการเมือง เศรษฐกิจ สังคมของประเทศที่พัฒนา เป้าหมายและปัญหาของการพัฒนา เพื่อเป็นการกระตุ้นให้ประชาชนสนใจต่อการพัฒนา เกิดความทะเยอทะยานและย้อนมาดูตนเองเพื่อกำหนดว่าอนาคตตนควรจะพัฒนาไปในทิศทางใด

2. หน้าที่ในการชักจูงใจ (Persuasive Function)

การสื่อสารในประเทศกำลังพัฒนามีหน้าที่ชักจูงใจให้ประชาชนเปลี่ยนทัศนคติ เปลี่ยนวิถีชีวิตของตน และตัดสินใจเข้าร่วมในโครงการพัฒนาอย่างแท้จริงด้วยการสนับสนุนโครงการพัฒนาต่าง ๆ โดยการชี้ให้เห็นว่าโครงการพัฒนามีประโยชน์อย่างไร และกระตุ้นให้คนมีทัศนคติที่ดีต่อการพัฒนา

3. หน้าที่ในการให้ความรู้ (Functional Function)

กล่าวคือการสื่อสารมีหน้าที่สอนคนให้มีความสามารถในอันที่จะปรับตัวให้เข้ากับสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปได้ โดยการให้การศึกษากับประชาชนได้ทั้งโดยตรงและโดยอ้อม การให้การศึกษาดังกล่าว ได้แก่ การใช้สื่อมวลชนสำหรับการศึกษาในโรงเรียน (Formal Education) โดยทำหน้าที่เป็นสื่อทัศนูปกรณ์เพื่อถ่ายทอดความรู้แก่นักเรียนประกอบการสอนของครู การให้ความรู้โดยตรงอีกลักษณะหนึ่งก็คือ การใช้สื่อมวลชนสำหรับการศึกษานอกโรงเรียน (Nonformal Education) เป็นการทำหน้าที่แทนครูเพื่อถ่ายทอดความรู้แก่ประชาชนเป้าหมายเฉพาะกลุ่ม เช่น สอนประชาชนที่พ้นวัยเข้าโรงเรียนให้สามารถอ่านออกเขียนได้ เป็นต้น สำหรับการให้การศึกษาดังกล่าวโดยอ้อม (Informal Education) มีกลุ่มเป้าหมายที่ไม่จำกัดเพศและวัย โดยสื่อจะมีหน้าที่ให้ความรู้ทั่วไป เช่น สุขภาพอนามัย อาชีพเสริม เป็นต้น

จะเห็นได้ว่าหน้าที่ของการสื่อสารในการพัฒนาจะขาดหน้าที่การให้ความบันเทิง (Entertainment Function) ไป เนื่องจากหน้าที่นี้จะไม่เกี่ยวกับการพัฒนาโดยตรง แต่จะเป็นสิ่งที่น่าสนใจไปเสริมกับหน้าที่อื่นเพื่อให้ดูน่าสนใจมากขึ้น เช่น เมื่อสื่อต้องการให้ความรู้ อาจมีการสอดแทรกความบันเทิง เช่น มุขตลก ลงไป เพื่อให้ผู้ฟังไม่เครียดจนเกินไป และยังทำให้เนื้อหา น่าติดตามด้วย

2. แนวคิดเกี่ยวกับอิทธิพลของสื่อมวลชนต่อการพัฒนาเด็กและเยาวชน

เด็กและเยาวชนเป็นกลุ่มที่ไวต่อการรับรู้ข่าวสาร เป็นกลุ่มผู้บริโภคที่มีอิทธิพลด้านการซื้อสูง และเป็นวัยที่อยู่ในระยะของการเปลี่ยนแปลงทั้งด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา ดังนั้นการใช้สื่อมวลชนเพื่อการพัฒนาเด็กและเยาวชนจึงมีจุดประสงค์ที่จะพัฒนาให้เด็กมีการรับรู้ที่สูงขึ้น มีความคิดที่ดีที่ถูกต้อง มีความเข้าใจในธรรมชาติรอบ ๆ ตัว ความเข้าใจในสังคมที่ตนเป็นสมาชิกอยู่ ความเข้าใจต่อตนเองและผู้อื่น ตลอดจนให้ความรู้ใหม่ ๆ ที่จะเป็นประโยชน์ต่อสังคม หรืออาจสรุปได้ว่าสื่อมวลชนจะมีอิทธิพลต่อการพัฒนาเด็ก 3 ประการดังต่อไปนี้ (ดวงกมล เวชบรรจงรัตน์ และประกายรัตน์ ศรีสอาน, 2540: 705 – 709)

1. การให้ความรู้ความเข้าใจ

เด็กและเยาวชนสามารถรับการสื่อความได้จากสื่อมวลชน โดยการให้ความรู้ผ่านสื่อมวลชนประเภทต่าง ๆ โดยที่เด็กมักจะมีประสบการณ์น้อยและมีความเข้าใจว่าสื่อมวลชนมีหน้าที่ให้ความรู้แก่เด็ก เด็กจึงคล้อยตามข้อเสนอแนะจากสื่อได้ง่าย ดังนั้นผู้ผลิตสื่อประเภทต่าง ๆ จึงควรตระหนักในข้อเท็จจริงนี้ และทำหน้าที่เสนอข้อมูลความรู้ที่เป็นประโยชน์ต่อเด็กและเยาวชนให้มากขึ้น

2. การเปลี่ยนแปลงทัศนคติหรือค่านิยม

สื่อมวลชนได้เข้ามามีส่วนในการเปลี่ยนแปลงทัศนคติหรือค่านิยมของบุคคลในสังคมในด้านของการสื่อความ การเสนอแนวคิด และการให้ความรู้ เพื่อก่อให้เกิดการปฏิบัติตามแนวทางใหม่ และยกเลิกหรือเปลี่ยนแปลงการปฏิบัติตามแบบอย่างที่เคยยึดถือกันมาในอดีต

การเรียนรู้จากสื่อมวลชนประเภทต่าง ๆ ทำให้เด็กได้พบเห็นสภาพแวดล้อมและสถานการณ์ที่แตกต่างไปจากที่เด็กพบเห็นเป็นประจำ อิทธิพลของวัฒนธรรมต่างประเทศที่สื่อผ่านทางวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ สื่อสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ รวมทั้งจากบุคคลที่เด็กพบเห็นในสังคมสามารถสร้างภาพพจน์ใหม่ที่นำเสนอให้แก่เด็กและเยาวชน ซึ่งทำให้เด็กส่วนมากมีทัศนคติและค่านิยมที่เบี่ยงเบนไปจากเดิม เช่น ค่านิยมด้านความเป็นไทยหรือการใช้สินค้าไทยไม่เป็นที่นิยมของเด็กและเยาวชน เขาจะเห็นว่าของจากต่างประเทศดีกว่า น่าสนใจกว่า และทำให้เขาเป็นคนที่ยึดมั่นมากกว่า สื่อมวลชนจึงควรมีการพิจารณาถึงความเหมาะสมของสิ่งที่จะเผยแพร่สู่สาธารณชน

โดยไม่เอ่ยอ้างหรือนำเอาวัฒนธรรมต่างประเทศมาเผยแพร่บ่อยครั้งเกินไป จนเป็นการชักจูงให้เด็ก ละเลยค่านิยมที่ดีของสังคมไทย

3. การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม

เด็กมักจะเลียนแบบพฤติกรรมจากตัวละครหรือบุคคลที่เขาพบเห็นบ่อยในสื่อ ประเภทต่าง ๆ โดยที่เด็กอาจจะไม่ได้พิจารณาให้รอบคอบว่าสิ่งที่ตนเลียนแบบนั้นเหมาะสมหรือไม่ ฉะนั้นสื่อมวลชนจึงควรระมัดระวังการสื่อสารเพราะเด็กสามารถลอกเลียนแบบทั้งในสิ่งดีและสิ่งไม่ดีได้ เช่น การทำร้ายร่างกายฝ่ายหนึ่งเพื่อให้ได้สิ่งที่ต้องการ ซึ่งพบมากทั้งในเรื่องการ์ตูนสำหรับเด็กและภาพยนตร์สำหรับผู้ใหญ่ที่ผู้ชมส่วนใหญ่คือเด็กและเยาวชน สำหรับเด็กเล็กเขาจะยังไม่สามารถแยกได้ว่าเรื่องใดเป็นเรื่องจริงเรื่องใดเป็นเรื่องสมมติ ส่วนเยาวชนนั้นโตพอที่จะแยกได้แล้วว่าอะไรคือความจริง แต่เพราะเขาเป็นวัยที่มีพลังมากจนบางครั้งการทะเลาะวิวาทใช้กำลัง เข้าทำร้ายกันกลายเป็นการระบายออกในสิ่งที่เขาไม่พอใจแทนที่จะใช้วิธีการอื่น ๆ ทั้งนี้เพราะเป็นวิธีการที่เขาเห็นจนเกิดความเคยชินทั้งจากสื่อวิทยุโทรทัศน์และสื่อสิ่งพิมพ์ประเภทต่าง ๆ

ผลกระทบจากอิทธิพลของสื่อมวลชนต่อเด็กนั้นมีความสลับซับซ้อน แต่เด็กจะได้รับผลกระทบมากน้อยแตกต่างกันเพียงไรนั้นย่อมขึ้นกับปัจจัยแวดล้อมของเด็กแต่ละคน โดยเฉพาะปัจจัยด้านการอบรมเลี้ยงดูที่เด็กได้รับเป็นพื้นฐานจากครอบครัว รวมทั้งผู้ใหญ่ซึ่งเป็นสื่อบุคคลที่มีประสิทธิภาพที่สุดที่จะช่วยประสานและกลั่นกรองความเป็นเหตุเป็นผลในเนื้อหาสาระของสื่อต่าง ๆ เพื่อให้เกิดผลที่เป็นคุณต่อการเรียนรู้ของเด็ก (คณะอนุกรรมการบทบาทสื่อมวลชนในการพัฒนาเด็ก, 2535: 1)

3. แนวคิดเกี่ยวกับบทบาทและอิทธิพลของนิตยสาร

นิตยสารเป็นสื่อมวลชนประเภทสื่อสิ่งพิมพ์ที่มีบทบาทหน้าที่อย่างสำคัญต่อสังคมปัจจุบัน นิตยสารทุกประเภทมีอิทธิพลต่อผู้อ่านในหลายด้านรวมทั้งการเปลี่ยนแปลงที่นำไปสู่การพัฒนาในหลายรูปแบบ

บทบาทของนิตยสารต่อสังคม

นิตยสารเป็นสื่อมวลชนที่แพร่หลายอีกประเภทหนึ่งนอกเหนือจากหนังสือพิมพ์ บทบาทของนิตยสารในฐานะที่เป็นสื่อมวลชนต่อสังคมจึงมีความคล้ายคลึงกับหน้าที่ของสื่อมวลชนโดยทั่วไป กล่าวคือ ประกอบด้วยหน้าที่หลัก 4 ประการ คือ (ระวีวรรณ ประกอบผล, 2530: 240 - 242)

1. หน้าที่ในการบอกข่าวสาร เป็นเอกสารที่รวบรวมเหตุการณ์หรือเรื่องราวต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น ตลอดจนทำหน้าที่เป็นแหล่งประมวลความคิดเห็นต่าง ๆ

2. หน้าที่ในการให้ความรู้ หน้าที่นี้จะเห็นได้อย่างชัดเจน ถ้าจะพิจารณาถึงความเปลี่ยนแปลงของสื่อมวลชนประเภทนี้ จะเห็นได้ว่ามีนิตยสารในปัจจุบันเป็นจำนวนมากที่ออกมา เพื่อให้สาระอย่างลึกซึ้งในวิชาการด้านใดด้านหนึ่งแก่ผู้อ่านเฉพาะกลุ่ม เช่น คอมพิวเตอร์ การเย็บปักถักร้อย ฯลฯ ซึ่งไม่ได้แตกต่างไปจากวารสารวิชาการ (Journal) เพียงแต่ใช้ชื่อว่า "นิตยสาร" นั่นเอง

3. หน้าที่ในการให้ความบันเทิงเริงรมย์ เมื่อกล่าวถึง "นิตยสาร" ในความเข้าใจของคนทั่วไปมักจะหมายถึง นิตยสารที่ออกจำหน่ายให้ประชาชนทั่วไปอ่าน แต่การให้ความบันเทิงนั้นก็เป็นสิ่งที่ทำประโยชน์ให้แก่สังคมในแง่ที่ว่า คลายเครียดจากภารกิจประจำวันและจรรโลงใจ สร้างความสุขสดชื่นให้แก่ผู้รับสาร พร้อมทั้งยังเป็นสิ่งเฝ้ามองให้ผู้อ่านติดตามด้วย

4. หน้าที่ในการให้บริการทางธุรกิจ โดยมีการลงโฆษณาต่าง ๆ ประกาศแจ้งความ เพื่อให้ผู้อ่านได้รับรู้เรื่องราวต่าง ๆ ซึ่งนอกจากนิตยสารจะมีรายได้จากการโฆษณาแล้ว ผู้อ่านยังได้ประโยชน์จากสิ่งเหล่านี้บ้างในแง่ที่จะได้รู้จักผลิตภัณฑ์ใหม่ ๆ

ประเภทและอิทธิพลของนิตยสาร

นิตยสารสามารถจัดแบ่งตามลักษณะผู้อ่านได้เป็น 2 ประเภทใหญ่ คือ (วิษณุ สุวรรณเพิ่ม, 2525: 10)

1. นิตยสารเพื่อผู้อ่านทั่วไป (General Magazine หรือ Consumer Magazine) นิตยสารประเภทนี้อาจมุ่งเน้นเนื้อหาให้ผู้อ่านเฉพาะเรื่อง เช่น ด้านกีฬา แม่บ้าน ซึ่งถือว่ามีผู้อ่านในจำนวนมาก และพิมพ์ออกมามากพอที่จะวางแผงหนังสือทั่วไปได้

2. นิตยสารเพื่อผู้อ่านเฉพาะกลุ่ม (Specialized Magazine) มักเสนอเรื่องราวเกี่ยวกับผู้สนใจเรื่องใดเรื่องหนึ่งโดยเฉพาะ หรือจำแนกแจกจ่ายกันเฉพาะกลุ่มเฉพาะกิจนั้น ๆ

นิตยสารประเภท Consumer Magazine จะมีผลกระทบในทิศทางของแนวราบ เพราะนิตยสารสามารถแพร่หลายไปยังผู้อ่านจำนวนมาก ในขณะที่นิตยสารประเภท Specialized Magazine จะมีผลกระทบในแนวดิ่ง เพราะจะเข้าถึงกลุ่มผู้อ่านเฉพาะกลุ่มที่สนใจในเรื่องใดเรื่องหนึ่งเป็นพิเศษเท่านั้น อย่างไรก็ตามมีข้อสรุปเกี่ยวกับอิทธิพลของนิตยสารดังนี้ (Wolseley, 1973: 111 - 114)

1. ผู้อ่านจะค่อย ๆ เปลี่ยนความรู้สึกนึกคิด โดยชอบที่จะอ่านเรื่องที่เคยรู้มาก่อนแล้ว หรือมีความเชื่อในเรื่องนั้น ๆ อยู่เดิมซ้ำแล้วซ้ำเล่า นอกเหนือจากความหลากหลายทางด้านเนื้อหาและมุมมองในนิตยสารที่มีให้เลือกอ่านเป็นจำนวนมากแล้ว ผู้อ่านจะค่อย ๆ ซึมซับเอาสิ่งที่ตรงกับความเชื่อและความสนใจของตนเอง

2. นิตยสารมีอิทธิพลอยู่บ้างแม้ว่าจะไม่มากนักแต่ก็พบว่ามีอิทธิพลต่อผู้อ่าน

3. นิตยสารมีอิทธิพลทั้งในช่วงระยะเวลาดั้น ๆ หรือในระยะยาวกว่าเดิม ซึ่งมักจะพบว่าอิทธิพลทั้งในระยะเวลาที่สั้น ๆ และในระยะยาว

นอกจากจะมีการถกกันถึงเรื่องพลังของอิทธิพลจากนิตยสารแล้ว ยังพูดกันถึงเรื่องธรรมชาติและความสำคัญของพลังในอิทธิพลนั้นอีกด้วย เช่น นิตยสารสามารถมีพลังที่นำมาซึ่งความเปลี่ยนแปลงทางสังคมในบางกรณี และมีผลต่อแนวโน้มของรูปแบบการดำเนินชีวิตในระยะยาวในทางวัฒนธรรมหรือในวงการธุรกิจหรือไม่ เป็นต้น

แนวคิดที่สนับสนุนแนวคิดอิทธิพลของนิตยสารอีกแนวคิดหนึ่งคือ แนวคิดทางด้านการประชาสัมพันธ์ที่กล่าวว่านิตยสารเป็นเครื่องมือหรือสื่อในการประชาสัมพันธ์ประเภทสื่อสิ่งพิมพ์ที่สำคัญอย่างหนึ่ง เพราะมีรูปแบบกระทัดรัด ระบบการพิมพ์ที่ประณีต และมีสีสวยงามสามารถดึงดูดใจผู้อ่านได้เป็นอย่างดี

ข้อได้เปรียบของนิตยสารเมื่อเปรียบเทียบกับสื่ออื่น ๆ ก็คือ (วิรัช ลภีรัตนกุล, 2538: 309 – 310)

- นิตยสารสามารถเสนอเนื้อหาเรื่องราวเฉพาะเรื่องหรือลึกซึ้งกว่าหนังสือพิมพ์
- นิตยสารสามารถเข้าถึงกลุ่มเป้าหมายเฉพาะได้
- นิตยสารมีแนวโน้มที่จะลงเรื่องที่จะเป็นสาระประโยชน์ หรือเป็นแก่นสารแก่ผู้อ่านมากกว่าลงเรื่องนวนิยายหรือมุ่งเน้นความบันเทิงเรีงรมย์อย่างเดียว
- นิตยสารอ่านได้นานกว่าหนังสือพิมพ์ ผู้อ่านมีเวลาที่จะได้อ่านมากกว่า
- นิตยสารสามารถสร้างหรือเปลี่ยนความคิดเห็นผู้อ่านได้ง่าย

4. แนวคิดเกี่ยวกับนิตยสารวัยรุ่น

นิตยสารวัยรุ่นนั้นได้ถือกำเนิดมานานแล้ว แต่ได้ถูกจัดรวมให้อยู่ในนิตยสารบันเทิง ซึ่งนิตยสารบันเทิงในที่นี้หมายถึงนิตยสารภาพยนตร์ วิทยุโทรทัศน์ ดารา นักร้อง และบันเทิงอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องทั้งหมด นิตยสารประเภทนี้เป็นประเภทที่มีมากที่สุดกลุ่มหนึ่ง และมีวิวัฒนาการอันยาวนานมาตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 6 เนื่องจากภาพยนตร์ได้เริ่มเข้ามาเผยแพร่ในเมืองไทยในสมัยปลายรัชกาลที่ 5 (ระวีวรรณ ประกอบผล, 2530: 200, 56 – 57)

นิตยสารประเภทนี้ ได้แก่ ภาพยนตร์สยาม รายสัปดาห์เริ่มออก พ.ศ.2465 ข่าวภาพยนตร์สยาม รายเดือน ออกจำหน่ายระหว่างปี พ.ศ.2467 – 2470 และ ข่าวภาพยนตร์ รายสัปดาห์ละ 2 ครั้ง เจ้าของคือ นายเชียวของอ้วน สืบบุญเรือง เริ่มออกในปี พ.ศ. 2467 เช่นกัน

ต่อมาในยุคก่อนการเปลี่ยนแปลงการปกครอง สมัยรัชกาลที่ 7 นิตยสารประเภทบันเทิงเกี่ยวกับภาพยนตร์และละครต่างได้รับความนิยมมาก ตัวอย่างนิตยสารได้แก่ ข่าวละครปราโมทย์นาคร รายสัปดาห์ออกจำหน่ายระหว่าง พ.ศ.2469 – 2470 ข่าวละครเทพบันเทิง รายสัปดาห์ ออกจำหน่ายระหว่าง พ.ศ. 2469 – 2471 ข่าวหนังไทย รายสัปดาห์ ออกจำหน่ายในปี พ.ศ.2470 และเลิกไปในปีเดียวกัน ข่าวละครรัตนบันเทิง และ ข่าวละครปราโมทย์สมัย รายสัปดาห์ ออกจำหน่ายในปี พ.ศ.2471 ทั้งสองฉบับและเลิกไปในปีเดียวกัน ภาพยนตร์บันเทิง รายบ็อกซ์ ออกจำหน่ายในปี พ.ศ.2475 ภาพยนตร์สยาม (Siam Movie Magazine) รายบ็อกซ์ซึ่งต่อมาเปลี่ยนเป็นออกรายเดือน ออกจำหน่ายในปี พ.ศ.2476 นิตยสารเหล่านี้ส่วนใหญ่แล้วจะลงข่าวเกี่ยวกับหนังและละคร

เมื่อมีสื่ออื่นนอกจากภาพยนตร์เข้ามาแพร่หลายในเมืองไทย ก็มักเกิดนิตยสารเกี่ยวกับสื่ออื่น ๆ ตามออกมา เช่น ในปี พ.ศ.2473 เกิดกิจการวิทยุ ในเวลาไม่นานก็มีนิตยสารเกี่ยวกับวิทยุออกมา ได้แก่ วิทยุสาร ของกรมโฆษณาการ รายเดือน ออกในปีพ.ศ.2481 ในปี พ.ศ.2497 ก็มีนิตยสาร ไทยโทรทัศน์ รายเดือนเกิดขึ้น อันสืบเนื่องมาจากการจัดตั้งบริษัทไทยโทรทัศน์จำกัด ซึ่งบริหารงานสถานีวิทยุ ท.ท.ท. และไทยทีวีช่อง 4 บางขุนพรหม สถานีโทรทัศน์กองทัพบกช่อง 5 ก็มีการจัดทำนิตยสาร แฟนสัมพันธ์ นิตยสารเหล่านี้นอกจากจะลงเรื่องราวเกี่ยวกับรายการวิทยุโทรทัศน์แล้วยังลงเรื่องของดาราดลอดจนรายการโทรทัศน์สำหรับให้เป็นผู้มีชื่อเสียงผู้อ่านในการดูโทรทัศน์ด้วย นอกจากนี้ยังมีนิตยสารบันเทิงอื่น ๆ ที่จัดทำขึ้นโดยไม่ได้จำกัดเฉพาะภาพยนตร์ละคร วิทยุ โทรทัศน์ เท่านั้น ยังเสนอเนื้อหาในด้านอื่นด้วย เช่น สตาร์บิลด์ รายเดือน ออกจำหน่ายในปี พ.ศ.2511 เสนอเรื่องราวของดารานักร้องต่างประเทศ เป็นต้น (ระวีวรรณ ประกอบผล, 2530: 200 – 201)

สำหรับนิตยสารบันเทิงสำหรับวัยรุ่นโดยตรงนั้นจะเริ่มออกมามากในช่วงปี พ.ศ. 2525 ได้แก่ แพรวสุดสัปดาห์ รายบ๊ักซ์ ออกจำหน่ายในปี พ.ศ.2525 Toffy รายบ๊ักซ์ และเธอกับฉัน รายเดือน ซึ่งปัจจุบัน (พ.ศ.2545) เป็นรายบ๊ักซ์ ต่างเริ่มออกจำหน่ายในปี พ.ศ.2526 เช่นกัน วัยรุ่นรัก วัยรุ่นหวาน และ แรกรุ่น เป็นนิตยสารรายบ๊ักซ์ ออกในปี พ.ศ.2527 แต่ได้เลิกกิจการไปแล้ว

5. แนวคิดเกี่ยวกับวัยรุ่น

คำว่า "วัยรุ่น" นี้มาจากคำว่า adolescere ในภาษาละตินซึ่งแปลว่าเจริญเติบโตไปสู่วุฒิภาวะ นั่นคือ เป็นวัยที่ย่างเข้าสู่ความเป็นผู้ใหญ่ตนเอง

ในปัจจุบันเป็นที่ยอมรับกันว่าช่วงความเป็นวัยรุ่น (adolescent) ได้ขยายออกไปคือจากอายุ 12 – 18 ปี กลายเป็น 12 – 25 ปี โดยให้เหตุผลว่า เด็กต้องอยู่ในสถานบันการศึกษานานขึ้น การเป็นผู้ใหญ่ที่พึ่งตนเองได้ทางเศรษฐกิจต้องยืดระยะเวลาออกไป อีกทั้งรูปแบบชีวิตสมัยใหม่ทำให้เด็กมีวุฒิภาวะทางจิตใจช้ากว่ายุคสมัยที่ผ่านมา ในช่วงยาวของความเป็นวัยรุ่นนั้น อาจแบ่งวัยรุ่นเป็น 3 ระยะ โดยใช้เกณฑ์ความเป็นเด็กและผู้ใหญ่ตัดสิน คือ ช่วงอายุประมาณ 12 – 15 ปี เป็นช่วงวัยแรกรุ่น ยังมีพฤติกรรมค่อนข้างไปทางเด็กอยู่มาก ช่วงอายุ 16 – 17 ปี เป็นระยะวัยรุ่นตอนกลาง มีพฤติกรรมก้ำกึ่งระหว่างความเป็นเด็กและผู้ใหญ่ ช่วงอายุ 18 – 25 ปี เป็นระยะวัยรุ่นตอนปลาย กระบวนพฤติกรรมค่อนข้างไปทางผู้ใหญ่ (ศรีเรือน แก้วกังวาล, 2540: 329)

นี้

ศรีเรือน แก้วกังวาล (2540: 360 – 361) ได้กล่าวถึงความต้องการของวัยรุ่นไว้ดัง

1. ต้องการความเป็นอิสระ เป็นตัวของตัวเอง ไม่ต้องอยู่ใต้คำสั่งของผู้ใดรวมทั้งพ่อแม่ผู้ปกครอง เพราะเด็กวัยรุ่นเชื่อว่า ลักษณะที่เป็นเครื่องหมายของความเป็นผู้ใหญ่คือ ความเป็นอิสระจากผู้ที่มีอำนาจเหนือตน
2. ต้องการมีตำแหน่ง รวมทั้งต้องการความสนับสนุนทั้งจากผู้ใหญ่และเพื่อนร่วมรุ่น
3. ต้องการแสวงหาประสบการณ์แปลกใหม่ที่ท้าทายและตื่นเต้น เกือบความซ้าซาก
4. ต้องการพวกพ้อง เป็นความต้องการค่อนข้างสูง เพราะการรวมพวกพ้องเป็นวิถีทางให้เด็กได้รับสนองความต้องการหลายประการ เช่น ความรู้สึกอบอุ่นใจ การได้รับการยกย่อง ความรู้สึกว่ามีผู้ที่เข้าใจตน ร่วมทุกข์ร่วมสุขกับตน
5. ต้องการความรู้สึกมั่นคง อบอุ่น และปลอดภัย
6. ต้องการความถูกต้อง ความยุติธรรม
7. ต้องการความงดงามทางร่างกาย เพราะวัยรุ่นคิดว่าความงามทางกายเป็นแรงจูงใจให้เข้ากลุ่มได้ง่าย เป็นที่ยอมรับของสังคม และดึงดูดใจเพศตรงข้าม
8. ต้องการประพฤติตนสมตามบทบาททางเพศของตน
9. ต้องการเลือกอาชีพ

นอกจากที่กล่าวมานี้ สมาคมการศึกษาแห่งชาติของสหรัฐอเมริกา (1970 อ้างถึงใน สุชา จันทน์เอม, 2542: 158 – 159) ได้ค้นพบความต้องการของวัยรุ่น 10 ประการ คือ

1. ต้องการที่จะปรับปรุงสมรรถภาพในการทำงานให้ดียิ่งขึ้น
2. ต้องการที่จะรักษาสุขภาพให้สมบูรณ์
3. ต้องการที่จะเข้าใจถึงสิทธิหน้าที่ของพลเมืองในระบบประชาธิปไตย

4. ต้องการที่จะเข้าใจความสำคัญของครอบครัว และปัจจัยต่าง ๆ ที่จะนำมาซึ่งความสุขแห่งครอบครัว
5. ต้องการทราบถึงวิถีจ่ายและใช้สิ่งของ ตลอดจนบริการต่าง ๆ อย่างฉลาด
6. ต้องการที่จะเข้าถึงวิธีการทางวิทยาศาสตร์ ความเจริญ และความสำคัญทางวิทยาศาสตร์ที่มีอิทธิพลต่อชีวิตประจำวันของมนุษย์เรา ตลอดจนความจริงต่าง ๆ ตามธรรมชาติ
7. ต้องการที่จะซาบซึ้งในรสแห่งวรรณคดี ดนตรี และศิลปะ
8. ต้องการที่จะมีความสามารถในการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์
9. ต้องการที่จะปรับปรุงความเคารพต่อผู้อื่น และมีความสามารถดำรงชีวิตอยู่และทำงานร่วมกับบุคคลอื่น
10. ต้องการปรับปรุงความสามารถในการคิดอย่างมีเหตุผล และมีความสามารถในการที่จะแสดงความคิดเห็นได้อย่างแจ่มแจ้ง สามารถอ่านและฟังได้อย่างเข้าใจ

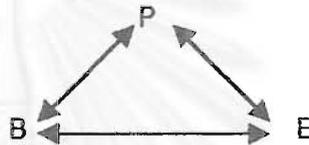
จากความต้องการในด้านต่าง ๆ ของวัยรุ่นที่กล่าวมาทั้งหมด จะเห็นได้ว่าวัยรุ่นส่วนใหญ่มีความต้องการเรื่องทั่ว ๆ ไปเช่นเดียวกับบุคคลอื่น เช่น ความต้องการทางกาย ต้องการความรัก และต้องการความสำเร็จในชีวิต เป็นต้น เด็กวัยรุ่นที่มีความสุข คือผู้ที่ได้รับสิ่งสนองสมความต้องการของเขา การตั้งเป้าหมายระดับของความต้อการ ลักษณะของความต้อการจึงเป็นเรื่องที่วัยรุ่นต้องคำนึงให้อยู่ในขอบเขตที่จะทำได้สำเร็จเพื่อประกันความไม่สมปรารถนา เพราะถ้าไม่สมปรารถนาในเรื่องใดเรื่องหนึ่งรุนแรงแล้ว วัยรุ่นย่อมมีความรู้สึกผิดหวังลึกซึ้งและยาวนาน

สื่อมวลชนประเภทต่าง ๆ เช่น โทรทัศน์ ภาพยนตร์ วิทยุ นิตยสาร หนังสือพิมพ์ สามารถตอบสนองความต้องการของวัยรุ่นที่กล่าวมาได้เช่นกัน โดยเฉพาะสื่อ นิตยสาร ดังที่ Carlsen (1967 อ้างถึงใน นิพนธกร ทัพพะกุลธร, 2537: 15) กล่าวว่า วัยรุ่นสนใจอ่านหนังสือก็ต่อเมื่อต้องการสนองความต้องการด้านต่าง ๆ ได้แก่ การเรียนรู้บทบาทของแต่ละเพศ การปรับปรุงความสัมพันธ์กับเพื่อนวัยเดียวกัน การแสวงหาเพื่อนที่มีความสนใจร่วมกัน และการพยายามสร้างความสัมพันธ์อันดีกับเพื่อนต่างเพศ นอกจากนี้วัยรุ่นก็ต้องการวรรณกรรมที่สนองความต้องการและความสนใจในด้านอื่น ๆ อีกด้วย

6. ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม

ผู้นำทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม คือ อัลเบิร์ต แบนดูรา (Albert Bandura) ทฤษฎีนี้จะอธิบายพฤติกรรมของมนุษย์ในลักษณะของการปฏิสัมพันธ์อย่างต่อเนื่องระหว่างสติปัญญา (cognitive) พฤติกรรม (behavior) และตัวกำหนดทางสิ่งแวดล้อม (environment)

แผนภูมิต่อไปเป็นแผนภูมิแสดงความสัมพันธ์ต่อเนื่องในการเกิดการเรียนรู้ทางสังคมของบุคคล

B หมายถึง พฤติกรรม

P หมายถึง บุคคล

E หมายถึง สิ่งแวดล้อม

จากภาพจะเห็นได้ว่า B, P และ E ต่างก็มีลูกศรชี้เข้าหากัน ซึ่งหมายความว่าอิทธิพลเชิงเหตุผลซึ่งกันและกัน (reciprocal causation) เช่น นักเรียนซึ่งเข้าไปเรียนในห้องเรียนที่เพื่อนนักเรียนส่วนมากเป็นคนขยัน สภาพแวดล้อม (E) เช่นนี้ มีผลให้นักเรียน (P) เชื่อว่าความขยันเป็นบรรทัดฐาน ซึ่งมีผลให้นักเรียนมีพฤติกรรม (B) ที่แสดงถึงความขยันไปด้วย แล้วพฤติกรรมความขยันของนักเรียนนี้ก็จะไปทำหน้าที่เป็นสภาพแวดล้อม (E) ให้กับนักเรียนคนอื่น ๆ ด้วย จากความสัมพันธ์ข้างต้นนี้ แบนดูรา เรียกว่า ปัจจัยสามปัจจัยซึ่งกำหนดซึ่งกันและกัน (triadic reciprocal determinism) (ไลภรณ์ นุชนาท, 2542: 37 – 38)

การเรียนรู้ทางสังคมในชีวิตประจำวัน กระบวนการเรียนรู้ทางสังคมจะเริ่มขึ้นตั้งแต่วัยแรกเกิด เด็กเล็ก ๆ จะมีการเรียนรู้ทางสังคมโดยการสังเกตและเลียนแบบบุคคลที่อยู่ใกล้ตัว เช่น พ่อแม่ หรือคนเลี้ยง เมื่อเด็กเติบโตขึ้นมีโอกาสได้ศึกษาเล่าเรียนในโรงเรียน ตัวแบบของเด็กก็จะเพิ่มมากขึ้น ครูและเพื่อนเริ่มมีบทบาทสำคัญในการวางแนวทางและปรับแต่งพฤติกรรมของเด็ก

เป็นอย่างมาก การเรียนรู้ทางสังคมจะเกิดขึ้นกับบุคคลตลอดเวลาตั้งแต่เกิดจนกระทั่งเขาเติบโตใหญ่ขึ้นภายในสังคมนั้น ๆ โดยที่บุคคลไม่ทันรู้ตัว

1. การเรียนรู้ทางสังคมในครอบครัว ครอบครัวเป็นแหล่งการถ่ายทอดทางสังคม (socializing agent) แห่งแรกของคนส่วนมาก โดยสมาชิกที่มีอาวุโสมากกว่าจะเป็นตัวแบบให้กับสมาชิกที่มีอายุน้อยกว่า เช่น แม่สอนให้ลูกรีดผ้า เป็นต้น แต่ก็มีบ้างในบางกรณีที่มีการกลับบทบาทกันได้ เช่น ลูกเป็นฝ่ายสอนให้แม่รู้จักใช้วิดีโอ เป็นต้น การเรียนรู้ทางสังคมบางครั้งอาจจะไม่เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของพ่อแม่เสมอไป เช่น พ่อแม่สอนให้ลูกเป็นคนประหยัด แต่ลูกกลับเป็นคนฟุ่มเฟือย อาจเป็นเพราะว่าพ่อแม่สอนลูกโดยใช้คำพูดเพียงอย่างเดียว แต่การกระทำของพ่อแม่อาจไม่เป็นตามที่สอน ดังนั้นการจะสอนลูกหลานในครอบครัวให้ได้ผลมากที่สุดคือต้องสอนโดยการแสดงพฤติกรรมให้สอดคล้องกับสิ่งที่ตนสอน

2. การเรียนรู้ทางสังคมในกลุ่มเพื่อน วัยรุ่นเป็นวัยที่ได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนมากที่สุด โดยเฉพาะในเรื่องการแต่งกาย การพูดจา กิริยาท่าทาง ความเชื่อ เจตคติ ทัศนคติ และค่านิยมต่าง ๆ วัยรุ่นที่คบหากับเพื่อนที่ดีก็มีแนวโน้มการเรียนรู้พฤติกรรมไปในทางที่ดี ในทางตรงกันข้ามวัยรุ่นที่คบหากับเพื่อนไม่ดีก็มีแนวโน้มการเรียนรู้พฤติกรรมไปในทางที่ไม่ดี การที่วัยรุ่นได้มีโอกาสคบหาสมาคมกับกลุ่มเพื่อน ไม่ว่าจะเป็กลุ่มเพื่อนชนิดใด ก็จะเป็นแรงผลักดันให้วัยรุ่นเกิดการเรียนรู้ในการปรับตัวให้เข้ากับสมาชิกของกลุ่มได้ ซึ่งจัดเป็นการเรียนรู้ทางสังคมแบบหนึ่ง

3. การเรียนรู้ทางสังคมในโรงเรียน ในโรงเรียน ครูจะมีบทบาทเป็นตัวแบบ (model) ที่สำคัญกับนักเรียนมาก ครูสามารถส่งเสริมการเรียนรู้ทางสังคมให้กับนักเรียนได้ดังนี้ คือ

- 3.1 สอนนักเรียนเกี่ยวกับพฤติกรรมที่พึงปรารถนาในสังคมหลาย ๆ รูปแบบ
- 3.2 ครูแสดงแบบอย่างพฤติกรรมที่พึงปรารถนาทั้งหลาย
- 3.3 ครูเปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงพฤติกรรมตามที่ครูสอน
- 3.4 ครูให้การเสริมแรงเมื่อนักเรียนแสดงพฤติกรรมตามที่ครูสอน
- 3.5 พัฒนาให้นักเรียนยึดถือกฎเกณฑ์การแสดงพฤติกรรมจนเป็นมาตรฐานภายใน

ในของนักเรียน

4. การเรียนรู้ทางสังคมในชุมชน ชุมชนเป็นโลกภายนอกสำหรับนักเรียนที่นักเรียนจะได้พบเห็นการกระทำต่าง ๆ ทั้งที่สอดคล้องและไม่สอดคล้องกับสิ่งที่ตนได้เรียนรู้มา

5. การเรียนรู้ทางสังคมจากสื่อมวลชน สื่อมวลชนมีความสำคัญมากในการเรียนรู้ทางสังคม เพราะจัดเป็นการเรียนรู้ทางสังคมจากการมีตัวแบบที่เป็นสัญลักษณ์ อิทธิพลของสื่อมวลชนที่มีต่อบุคคลในสังคมมีทั้งทางบวกและทางลบ มีทั้งที่เป็นรูปธรรมและนามธรรม อิทธิพลทางบวกของสื่อมวลชนที่เป็นรูปธรรม ได้แก่ รายการโทรทัศน์ที่สาธิตการปรุงอาหารชนิดต่าง ๆ เป็นต้น อิทธิพลทางบวกของสื่อมวลชนที่เป็นนามธรรม ได้แก่ การอบรมสั่งสอนทางศีลธรรมโดยผ่านรายการธรรมะทางโทรทัศน์ เป็นต้น อิทธิพลทางลบของสื่อมวลชนที่เป็นรูปธรรม ได้แก่ การที่หนังสือพิมพ์ลงรูปการฆาตกรรมโหดต่าง ๆ รวมทั้งลงเนื้อหาข่าวเกี่ยวกับวิธีการฆาตกรรมอย่างละเอียด ส่วนอิทธิพลทางลบของสื่อมวลชนที่เป็นนามธรรม ได้แก่ การเสนอข่าวรบราฆ่าฟัน การปล้นฆ่าทางวิทยุ ดังนั้นการเสนอข่าวสาร สารบันเทิงทางสื่อมวลชนควรจะได้มีการพิจารณากันอย่างละเอียดรอบคอบถึงผลเสียที่จะเกิดตามมาภายในสังคมด้วย

7. แนวคิดเกี่ยวกับจริยธรรม

Brown (1968: 412) กล่าวว่าจริยธรรม คือ ระบบของกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ที่บุคคลใช้ในการแยกการกระทำที่ถูกต้องออกจากการกระทำที่ผิด

พระประมวล อุตตราสโย (2544: 18) กล่าวว่าจริยธรรม คือ ธรรมที่เป็นข้อประพฤติ ปฏิบัติ ศีลธรรม หรือกฎศีลธรรม

วนิต มาลาศรี (2543: 15) กล่าวว่า จริยธรรม คือ ความถูกต้องทางศีลธรรม รู้จักผิดถูก ชอบธรรม เป็นการกระทำที่ถูกต้องด้วยศีลธรรม โดยเน้นที่ความประพฤติ โดยเฉพาะในเรื่องเพศและความซื่อสัตย์สุจริต

ดังนั้น จริยธรรม จึงหมายถึง ความประพฤติตามหลักศีลธรรมที่ควรยึดถือเป็นข้อปฏิบัติในการดำรงชีวิต

จริยธรรมเป็นสิ่งที่เรียนรู้โดยการรับมาจากประสบการณ์ ซึ่งสามารถแบ่งลำดับชั้น การเกิดจริยธรรมได้ 4 ชั้น คือ (ภวนิดา คูสกุล, 2528 อ้างถึงใน รัชนี ศิริชัยเอกวัฒน์, 2535: 11 - 12)

1. การเลียนแบบ เป็นกระบวนการได้จิตสำนึกซึ่งมีความสำคัญต่อการพัฒนาของเด็ก โดยเด็กอาจจะเลียนแบบพฤติกรรมของผู้ใหญ่ที่แวดล้อมตนอยู่มาปรับให้เข้ากับตนเอง การเลียนแบบจึงเกิดได้ทั้งจากครอบครัว โรงเรียน กลุ่มเพื่อน ชุมชน และสื่อมวลชน

2. การแนะนำสั่งสอน เป็นกระบวนการได้จิตสำนึกของเด็กและมีความสำคัญต่อการพัฒนาจริยธรรมของเด็กเช่นกัน เพราะในขณะที่การเลียนแบบเป็นการดูซึมทางการกระทำ การแนะนำสั่งสอนก็เป็นการดูซึมทางอารมณ์และทัศนคติของบุคคลอื่น ทำให้อารมณ์ของเด็กไม่ได้พัฒนาโดยอิสระแต่อิงกับกลุ่ม

3. การลอกแบบ เด็กจะรับเอาบุคลิกภาพทางจริยธรรมของผู้ใหญ่ไว้เป็นของตน โดยอาศัยความรัก ความชื่นชมในผู้ใหญ่ นั้น เช่น การชื่นชมวีรบุรุษ เป็นต้น การลอกแบบจริยธรรมนั้นอาจทำให้เด็กเกิดการลอกแบบมาทั้งที่พึงประสงค์และไม่พึงประสงค์

4. การสร้างจริยธรรมของตนเอง เมื่อเด็กได้ผ่านขั้นตอนการลอกแบบแล้ว เด็กจะสร้างจริยธรรมของตนเอง โดยการปรับสภาพจริยธรรมเดิมให้เข้ากับสภาพจริยธรรมใหม่ การปรับจริยธรรมนี้มักจะเกิดในวัยผู้ใหญ่ซึ่งได้พบคนกลุ่มใหม่ ค่านิยมใหม่ ที่อาจทำให้เขาละทิ้งจริยธรรมและค่านิยมที่รับไว้เมื่อตอนเป็นเด็ก วัยผู้ใหญ่จึงเป็นวัยของการปรับรูปแบบจริยธรรมของมนุษย์

เพียเจต์ (Piaget, 1951 อ้างถึงใน ฤกษ์ชัย คุณูปการ, 2539: 130 – 131) ได้แบ่งพัฒนาการทางจริยธรรมออกเป็น 3 ชั้น โดยพัฒนาการเหล่านี้จะเป็นไปตามลำดับขั้นและไม่มีการข้ามขั้น ซึ่งพัฒนาการเหล่านั้น ได้แก่

1. ขั้นก่อนจริยธรรม (Premoral Stage) เป็นระดับจริยธรรมของเด็กอายุ 0 – 2 ปี ซึ่งยังไม่สามารถรับรู้สิ่งต่าง ๆ ได้อย่างละเอียด ทำให้ความคิดในการตัดสินใจความถูกต้องของการกระทำหรือความคิดในการเลือกกระทำหรือไม่กระทำเป็นไปตามความต้องการทางร่างกายหรือความคิดเห็นของคนใกล้ชิด เช่น เด็กทำตามคำแนะนำหรือห้ามปรามของพ่อแม่ โดยคิดว่าสิ่งที่พ่อแม่ให้ทำนั้นเป็นสิ่งดี

2. ขั้นปฏิบัติตามคำสั่งหรือแปลความตามเกณฑ์ (Heteronomous Stage) เป็นระดับจริยธรรมของเด็กอายุ 2 – 8 ปีซึ่งสามารถเรียนรู้สิ่งแวดล้อมและบทบาทที่เขาควรปฏิบัติต่อผู้อื่นได้ สามารถประพฤติปฏิบัติตามกฎระเบียบได้ ตัดสินใจได้ว่าสิ่งใดควรกระทำหรือไม่ควรกระทำได้ด้วยตนเอง เริ่มรับรู้และกระทำตามความคิดเห็นและความรู้สึกของตนเองมากขึ้น หรือใกล้เคียงกับการกระทำตามระเบียบและกฎเกณฑ์ของสังคม

3. ขั้นเหตุผลของตนเองหรือแปลความพฤติกรรม (Autonomous Stage) เป็นระดับจริยธรรมของเด็กอายุ 8 ปีขึ้นไป ซึ่งสามารถคิดและตัดสินใจได้ด้วยเหตุผลของตนเอง เริ่มปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นด้วยความเสมอภาคและเป็นธรรม สังเกตและเข้าใจความรู้สึกของผู้อื่นได้ถูกต้องมากขึ้น ประพฤติปฏิบัติเพื่อตอบสนองของพัฒนาการด้านจิตใจมากขึ้น ซึ่งถือว่าเป็นพัฒนาการทางจริยธรรมขั้นสูง

ดวงเดือน พันธุมนาวิน (2524: 53 – 54) ได้กล่าวเพิ่มเติมว่าการพัฒนาจริยธรรมในบุคคลจะเกิดอย่างรวดเร็วในช่วงอายุ 13 ปีและจะพัฒนาไปถึงจุดคงที่ กล่าวคือพัฒนาการทางจริยธรรมจะเริ่มตั้งแต่วัยรุ่นตอนต้นและจะคงระดับจริยธรรมนี้ไว้จนเป็นผู้ใหญ่

ดังนั้นการพัฒนาจริยธรรมนอกจากจะขึ้นกับระดับสติปัญญาและพัฒนาการทางการเรียนรู้และอารมณ์ซึ่งต้องสะสมกันในชีวิตช่วงแรกแล้ว ยังจะต้องขึ้นกับประสบการณ์ทางสังคมและสภาพแวดล้อมทางสังคมที่เหมาะสมด้วย โดยทุกฝ่ายมีส่วนร่วมรับผิดชอบตั้งแต่บุคคลและสภาพแวดล้อมในครอบครัว สถาบันต่าง ๆ โดยเฉพาะโรงเรียน วัด และสื่อมวลชน

คณะอนุกรรมการจัดทำคู่มือการปลูกฝังค่านิยมของกลุ่มนักวิชาการ (2526: 8 – 221) ได้กำหนดค่านิยมหรือจริยธรรมที่ควรเร่งปลูกฝังให้กับเยาวชนไทยไว้ 9 ด้านดังนี้

1. การประหยัด
2. ความซื่อสัตย์สุจริต
3. ความมีสติและปัญญา
4. การพึ่งตนเอง
5. ความรับผิดชอบ
6. ความสามัคคี
7. การยึดมั่นในคุณธรรมและจริยธรรม

8. ความมีวินัย
9. ความรักชาติ

8. แนวคิดเกี่ยวกับการวิเคราะห์เนื้อหา

การวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) เป็นระเบียบวิธีวิจัยประเภทหนึ่งที่ยอมรับใช้ในการวิจัยทางการสื่อสาร มีลักษณะผสมผสานระหว่างการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) และการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) ซึ่งหมายถึงการนำเนื้อหาที่มีลักษณะเชิงคุณภาพมาวิเคราะห์ด้วยวิธีการทางวิทยาศาสตร์ เพื่อให้สามารถตอบปัญหาในการวิจัยได้อย่างมีความเป็นปรนัย (Objectivity) อีกทั้งยังเป็นเทคนิคที่สามารถนำไปศึกษาสารจากสื่อทุกประเภททั้งสื่อบุคคลและสื่อมวลชน เช่น การวิเคราะห์บทกวี ข่าวจากหนังสือพิมพ์ รายการวิทยุ รายการโทรทัศน์ และภาพยนตร์ เป็นต้น นอกจากนี้ยังสามารถศึกษาวิเคราะห์ไปยังผู้รับสาร ตลอดจนผลและปฏิกิริยาของผู้รับสารด้วย

เกษม ศิริสัมพันธ์ (2507: 3) ได้ให้นิยามว่า การวิเคราะห์เนื้อหาเป็นการวิจัยสื่อสารมวลชนชนิดหนึ่งที่มีจุดศึกษาเฉพาะเนื้อหาของสื่อมวลชน ไม่ว่าจะเป็นหนังสือพิมพ์ นิตยสาร รายการวิทยุ หรือโทรทัศน์ เพื่อวิเคราะห์ถึงแนวโน้มของเนื้อหา

สรรคร์วี คชาชีวะ (2525: 5 - 6) ได้สรุปความหมายของการวิเคราะห์เนื้อหาไว้ดังนี้

1. การวิเคราะห์เนื้อหาเป็นเทคนิคการวิจัยที่ศึกษาในเชิงวิทยาศาสตร์
2. การวิเคราะห์เนื้อหาต้องมีการสร้างเครื่องมือที่มีความเป็นปรนัย (Objectivity) และเชื่อถือได้ (Reliability) คือสามารถนำไปใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลชุดเดียวกันแต่ต่างสถานการณ์และผู้วิจัยต่างกัน แต่ได้ผลสรุปออกมาเหมือนกัน
3. การวิเคราะห์เนื้อหาควรอธิบายความหมายได้ทั้งในเชิงปริมาณ (Quantitative) และเชิงคุณภาพ (Qualitative) อย่างมีความเที่ยงตรงตามธรรมชาติของสาร (Validity) ทั้งความหมายนัยตรง (Denotation) และความหมายนัยประวัติ (Connotation)

นอกจากนี้ สรรค์ศรี คชาชีวะ (2525: 18 - 24) ยังได้อธิบายเพิ่มเติมเกี่ยวกับกระบวนการในการวิเคราะห์เนื้อหาว่าประกอบด้วย

1. กระบวนการหาข้อมูล (Data Making Process)

ข้อมูลเป็นหน่วยหนึ่งของข่าวสารซึ่งบันทึกอยู่ในสื่อต่าง ๆ ที่เราต้องการศึกษา ในการวิเคราะห์เนื้อหานั้นจะเป็นการนำเอาสารที่ไม่มีโครงสร้างทางด้านภาษาชัดเจนมาทำให้อยู่ในรูปแบบของการวิเคราะห์ ซึ่งข้อมูลที่ได้มาจะต้องเป็นตัวแทนที่ดีของปรากฏการณ์ โดยแบ่งกระบวนการข้อมูลได้ดังนี้

1.1 กำหนดหน่วยในการวิเคราะห์ กล่าวคือ ผู้วิจัยต้องมีมาตรฐานในการแจกแจงเนื้อหาเพื่อให้สะดวกในการวิเคราะห์ มาตรฐานในการแจกแจงเนื้อหานี้เรียกว่า "หน่วยในการวิเคราะห์" (Unit of Analysis) แบ่งออกเป็น 4 หน่วย คือ

1.1.1 คำ (Words) หรือถ้อยคำ เป็นหน่วยที่เล็กที่สุดสำหรับการวิเคราะห์เนื้อหา ใช้ในการวิเคราะห์สัญลักษณ์ที่พบในเนื้อหา เช่น วิเคราะห์สัญลักษณ์ทางด้านการเมืองในหนังสือพิมพ์

1.1.2. สาระ (Themes) หรือ ข้อความ (Assertions) เป็นหน่วยที่ใหญ่กว่าคำ อาจจะเป็นประโยคหรือข้อความที่แสดงถึงความคิดเพียงความคิดเดียว มักใช้ในการวิเคราะห์ค่านิยม ทศนคติ และอิทธิพลของการสื่อสารที่มีต่อประชาคมติ

1.1.3 คุณลักษณะ (Character) ของเนื้อหาที่แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนถึงการแสดงออกของเรื่อง บทความ บทละคร ซึ่งต้องพิจารณาจากเรื่องทั้งเรื่องก่อนจึงจะลงรหัสได้ เช่น การแสดงออกทางด้านจิตวิทยา สังคม และเศรษฐกิจของเรื่องนั้น ๆ หรือบุคลิกภาพของผู้เขียน เป็นต้น

1.1.4 รายเรื่อง (Items) เป็นหน่วยที่นิยมใช้มากที่สุดในการวิเคราะห์เนื้อหา หน่วยนี้จะแสดงลักษณะกว้าง ๆ เป็นการวิเคราะห์เรื่องทั้งหมด เช่น การวิเคราะห์เนื้อหาประเภทต่าง ๆ

1.1.5 การวัดเนื้อที่และเวลา (Space and Time) เป็นการวิเคราะห์ที่ใช้วัดลักษณะทางกายภาพของงานสื่อสาร ความกว้างของคอลัมน์ จำนวนหน้า ความยาวของบรรทัด อาจวัดเป็นนาที่สำหรับรายการวิทยุ และวัดเป็นคอลัมน์นิ้วสำหรับหนังสือพิมพ์

1.2 กำหนดหน่วยในการระบุจำนวน เมื่อผู้วิจัยกำหนดหน่วยในการวิเคราะห์เรียบร้อยแล้ว จะเป็นการกำหนดหน่วยในการระบุจำนวน เพื่อบันทึกจำนวนหรือความถี่ที่เนื้อหาตามที

แยกไว้ในหน่วยวิเคราะห์นั้นปรากฏขึ้น หน่วยในการระบุจำนวน (Enumeration) แบ่งเป็น 4 หน่วยคือ

1.2.1 เนื้อที่ (Space) เป็นการวัดเนื้อหาของสิ่งพิมพ์ตามลักษณะทางกายภาพด้วยจำนวนเนื้อที่ เช่น คอลัมน์นี้วัด บรรทัด ย่อหน้า หน้า เป็นต้น

1.2.2 การปรากฏ (Appearance) เป็นการพิจารณาถึงคุณสมบัติของเนื้อหาที่ต้องการว่าปรากฏหรือไม่ปรากฏในหน่วยบริบท

1.2.3 ความถี่ (Frequency) เป็นวิธีการที่ใช้มากที่สุดในการวิเคราะห์เนื้อหา เช่น การนับความถี่ในการใช้คำหนึ่ง ๆ เป็นต้น

1.2.4 ความเข้ม (Intensity) เป็นหน่วยในการระบุจำนวนที่ใช้ในการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับค่านิยมและทัศนคติที่ปรากฏในเนื้อหาของสาร แล้วจัดทำเป็นสเกล (Scale) เรียงลำดับข้อความที่แสดงความเข้มในเรื่องค่านิยม และทัศนคติในเรื่องที่มีแนวคิดหลักเดียวกัน แต่มีการใช้คำ และส่วนประกอบของประโยคแตกต่างกันซึ่งจะเป็นตัวชี้ถึงความเข้มที่แตกต่างกัน

1.3 จำนวนหน่วยที่จะบันทึกนั้นต้องผ่านการสุ่มตัวอย่างอย่างมีแบบแผน

1.4 หน่วยทุกหน่วยจะต้องมีการลงทะเบียนให้อยู่ในรูปแบบที่สามารถวิเคราะห์ได้

2. การเปลี่ยนแปลงข้อมูล (Data Reduction)

คือ การจัดทำข้อมูลให้อยู่ในลักษณะที่สามารถนำมาใช้กับคอมพิวเตอร์ได้

3. การอนุมานข้อมูล (Inference)

คือ การพิจารณาข้อมูลอย่างมีเหตุผลและมีความเที่ยงตรง

4. การวิเคราะห์ข้อมูล (Analysis)

คือ กระบวนการในการนำเสนอข้อมูลในรูปแบบที่สังเกตได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ หรือมีการพรรณนาผลของการวิเคราะห์อย่างชัดเจน

ประโยชน์ของการวิเคราะห์เนื้อหา

การวิเคราะห์เนื้อหาสามารถใช้ประโยชน์ในการศึกษาแนวโน้มของเนื้อหา ไม่ว่าจะ เป็นสาขาวิชาใดก็ตาม สามารถอธิบายถึงพัฒนาการของสาขาวิชาต่าง ๆ สะท้อนให้เห็น

ขอบเขตและลักษณะเนื้อหาในแต่ละช่วงเวลา และสามารถช่วยปรับปรุงเนื้อหาให้ตรงกับวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. งานวิจัยที่ศึกษาด้านนิตยสารวัยรุ่น

พัชรินทร์ แก้วเกียรติยศ (2531) วิจัยเรื่อง "ทัศนคติของนักเรียนโรงเรียนมัธยมสังกัดกรมสามัญศึกษาต่อนิตยสารวัยรุ่น" โดยศึกษานิตยสารวัยรุ่นจำนวน 13 ชื่อเรื่องที่พิมพ์จำหน่ายมาแล้วอย่างน้อย 1 ปี ได้แก่ บงกช เบรียว แพรวสุดสัปดาห์ เภา เธอกับฉัน ทอป-ป๊อป วัยหวาน วัยน่ารัก ชิกทีน โลกดนตรี HELLO น้าหวาน และ YOU&ME จากการศึกษาพบว่าผู้อ่านได้ประโยชน์จากการอ่านระดับปานกลาง

พจนีย์ พจนะลาวัฒน์ (2544) ศึกษาเรื่อง "เนื้อหา และการสะท้อนค่านิยมในนิตยสารวัยรุ่น เธอกับฉัน เดอะบอย ฮาร์ท" โดยทำการวิเคราะห์เนื้อหาที่ปรากฏในนิตยสารดังกล่าวตั้งแต่เดือนมกราคม - ธันวาคม 2542 และสัมภาษณ์ผู้ผลิตนิตยสารทั้ง 3 ฉบับ และนักวิชาการจำนวนทั้งสิ้น 14 คน

ผลการวิจัยด้านรูปแบบเนื้อหาที่น่าสนใจพบว่า รูปแบบที่พบมากที่สุด คือ รูปแบบคอลัมน์ประจำ รองลงมาได้แก่ รูปแบบสรุปข่าว ส่วนรูปแบบที่พบน้อยที่สุด คือ รูปแบบสารคดี สำหรับลักษณะเนื้อหาในนิตยสารพบว่าลักษณะด้านบุคคลได้รับการนำเสนอมากที่สุด รองลงมาได้แก่ ลักษณะด้านโฆษณาและประชาสัมพันธ์ ส่วนลักษณะเนื้อหาที่น่าสนใจน้อยที่สุดคือ ลักษณะด้านประวัติศาสตร์ ส่วนค่านิยมทางสังคมที่ปรากฏอยู่ในเนื้อหาของนิตยสารทั้ง 3 ฉบับพบว่าค่านิยมทางสังคมที่ไม่พึงปฏิบัติมากกว่าค่านิยมทางสังคมที่พึงปฏิบัติ ค่านิยมทางสังคมที่ไม่พึงปฏิบัติที่พบมากที่สุด 3 อันดับแรก คือ ค่านิยมการบริโภคสินค้าต่างประเทศ ค่านิยมความฟุ่มเฟือย และค่านิยมด้านความรัก ส่วนค่านิยมทางสังคมที่พึงปฏิบัติที่พบมากที่สุด 3 อันดับแรก คือ ค่านิยมการพึ่งตนเอง ค่านิยมการประหยัด และค่านิยมความรักชาติ ศาสน์ กษัตริย์ เอกลักษณ์และวัฒนธรรมไทย

2. งานวิจัยที่ศึกษาด้านพัฒนาความรู้

อุบลวรรณ ปิติพัฒนะโมเชิต (2529) ศึกษาเรื่อง "บทบาทของนิตยสารผู้หญิงในการให้ความรู้เพื่อพัฒนาสตรี" เป็นการวิเคราะห์เนื้อหาเพื่อวัดประเภทของความรู้ทั้งความรู้โดยตรงและความรู้ที่จะนำไปใช้ประโยชน์ในการดำรงชีวิต เพื่อจะได้ทราบบทบาทของนิตยสารผู้หญิงที่มีต่อการพัฒนาสตรี การศึกษาครั้งนี้ใช้วิธีวิเคราะห์เนื้อหา นิตยสารผู้หญิง 6 ชื่อฉบับ ได้แก่ กุลสตรี ขวัญเรือน ลลนา แพรว และเปรี้ยว ที่ตีพิมพ์ในช่วงระหว่างมกราคม - ธันวาคม 2528 และการสำรวจความคิดเห็นของผู้อ่าน 180 คน

ผลการวิจัยพบว่าการนำความรู้มาใช้เพื่อการพัฒนาจะเป็นความรู้เชิงประยุกต์มากกว่าที่จะเป็นความรู้โดยตรง โดยนิตยสารผู้หญิงมีบทบาทในการเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวกับการดำเนินชีวิต การดูแลร่างกายและจิตใจเป็นส่วนมาก รองลงมาคือการมีส่วนร่วมในสังคม เช่น บทบาททางสังคม ค่านิยม ศิลปวัฒนธรรม เป็นต้น ส่วนด้านชีวิตและครอบครัว นิตยสารมีบทบาทในการนำเสนอความรู้ที่ค่อนข้างน้อย

วิภา น้าลาก (2541) ศึกษา "บทบาทของนิตยสารผู้หญิงแนวครอบครัวในการพัฒนาครอบครัว" โดยศึกษาประโยชน์ของเนื้อหาที่ปรากฏในนิตยสารครอบครัว 3 ฉบับ ได้แก่ นิตยสารแม่และเด็ก ดวงใจพ่อแม่ และไลฟ์ แอนด์ แฟมิลี่ ที่ตีพิมพ์ในเดือนกรกฎาคม - เดือนธันวาคม พ.ศ. 2541 รวมทั้งสิ้น 18 ฉบับ พร้อมทั้งสำรวจความต้องการและความคิดเห็นของผู้อ่านจำนวนฉบับละ 40 คน ทั้ง 3 ฉบับ รวมทั้งสิ้น 120 คน ผลการวิจัยพบว่าผู้อ่านได้นำความรู้ไปใช้ประโยชน์สูงสุด 3 อันดับ คือ การเข้าใจถึงวิธีการเลี้ยงลูกที่ถูกต้อง การสร้างความสัมพันธ์ที่ดีกับลูก และการจัดเตรียมและแนะแนวการศึกษา ตามลำดับ

ลักษมี ไชยทองศรี (2541) ศึกษา "บทบาทของนิตยสารสตรีในการเผยแพร่ความรู้ด้านสุขภาพอนามัย" โดยศึกษาการนำความรู้ต่าง ๆ เกี่ยวกับสุขภาพอนามัยของผู้่านที่ได้รับจากการอ่านไปประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อสุขภาพอนามัยของตนเองที่ปรากฏในนิตยสารสตรี 4 ฉบับ ได้แก่ ขวัญเรือน กุลสตรี ดิฉัน และแพรว ที่ตีพิมพ์ในเดือนกรกฎาคม - เดือนธันวาคม พ.ศ. 2541 รวมทั้งสิ้น 48 เล่ม ผลการศึกษาพบว่า ผู้อ่านมีการพัฒนาความรู้ ความเข้าใจ และพฤติกรรมในการดูแลสุขภาพอนามัยในระดับปานกลางจนถึงระดับสูง

มัทนียา สุวรรณวงศ์ (2542) ศึกษา "การวิเคราะห์แนวเรื่องและประเภทเนื้อหาของภาพยนตร์การ์ตูนที่ออกอากาศทางโทรทัศน์" เพื่อศึกษาประโยชน์ที่เด็กได้รับจากการชม โดยศึกษาภาพยนตร์การ์ตูนที่ออกอากาศทางสถานีโทรทัศน์ช่อง 3, 7 และ 9 ในระหว่างวันที่ 1 - 30 พฤศจิกายน พ.ศ. 2541 ผลการศึกษาพบว่าการชมภาพยนตร์ทำให้เด็กได้รับประโยชน์ทางตรงคือ ความสนุกสนานเพลิดเพลิน และการผ่อนคลาย ส่วนประโยชน์ที่ได้รับทางอ้อมคือ ความรู้ ข้อคิด และคติสอนใจที่สอดแทรกไว้ในเนื้อหา อีกทั้งยังช่วยกระตุ้นให้มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ การแก้ไขปัญหา เสริมสร้างความสามัคคี และความมีน้ำใจ

3. งานวิจัยที่ศึกษาเนื้อหาด้านส่งเสริมความรู้และจริยธรรม

จิตตราพร เรืองจรัส (2541) ศึกษา "การนำเสนอเนื้อหาส่งเสริมความรู้ความคิดสร้างสรรค์และปลูกฝังค่านิยมทางสังคมในนิตยสารสำหรับเด็กและเยาวชน" โดยศึกษานิตยสารสำหรับเด็กและเยาวชนจำนวน 6 ชื่อฉบับ แยกเป็นนิตยสารสำหรับเด็ก ได้แก่ เสียงเด็ก ไฉนสาร โภจีเนี่ยส นิตยสารสำหรับเยาวชน ได้แก่ สารคดี อัพเดท มติชนวิทยาศาสตร์

ผลการศึกษาพบว่านิตยสารสำหรับเด็กและเยาวชน 5 ชื่อฉบับ ได้แก่ เสียงเด็ก ไฉนสาร โภจีเนี่ยส อัพเดท และมติชนวิทยาศาสตร์ นำเสนอเนื้อหาส่งเสริมความรู้ความคิดสร้างสรรค์มากกว่าเนื้อหาด้านปลูกฝังค่านิยมทางสังคม ยกเว้นนิตยสารสารคดีที่นำเสนอเนื้อหาด้านปลูกฝังค่านิยมทางสังคมมากกว่าเนื้อหาส่งเสริมความรู้ความคิดสร้างสรรค์ โดยทั้ง 6 ชื่อฉบับเน้นการนำเสนอเนื้อหาส่งเสริมความรู้ความคิดสร้างสรรค์ด้านวิทยาศาสตร์/คณิตศาสตร์ และด้านภาษามากที่สุด และนำเสนอเนื้อหาด้านดนตรีน้อยที่สุด สำหรับการปลูกฝังค่านิยม นิตยสารสำหรับเด็กและเยาวชนส่วนใหญ่จะนำเสนอเนื้อหาด้านการมีระเบียบวินัยมากที่สุด และนำเสนอเนื้อหาด้านการประหยัดน้อยที่สุด

อัมพร เสงี่ยมวิบูล (2542) ศึกษา "การวิเคราะห์เนื้อหาหนังสือพิมพ์ไทยในการให้การศึกษาด้านจริยธรรมแก่เยาวชน" เพื่อวิเคราะห์เนื้อหาจริยธรรมที่นำเสนอในหนังสือพิมพ์ว่ามีส่วนช่วยพัฒนาจริยธรรมของเยาวชนหรือไม่ เพียงไร โดยศึกษาหนังสือพิมพ์ 6 ชื่อฉบับ ได้แก่ ไทยรัฐ เดลินิวส์ สยามรัฐ มติชน แนวหน้า และบ้านเมือง ตั้งแต่ 1 มกราคม - 31 ธันวาคม 2540 ผลการวิเคราะห์เนื้อหาพบว่าในด้านปริมาณ เนื้อหาจริยธรรมที่นำเสนอในหนังสือพิมพ์มีสัดส่วนค่อนข้างต่ำ ส่วนในด้านคุณภาพ เนื้อหาที่นำเสนอมีความสอดคล้องกับจริยธรรมทางพุทธศาสนา

เป็นอย่างดี และจริยธรรมที่หนังสือพิมพ์ให้ความสำคัญสูงสุดคือ ความมีเหตุผล ซึ่งชี้ให้เห็นว่าเนื้อหาหนังสือพิมพ์น่าจะมีส่วนช่วยพัฒนาจริยธรรมของเยาวชนได้ในระดับหนึ่ง

สรุปได้ว่างานวิจัยที่เกี่ยวข้องที่ศึกษาเนื้อหาด้านส่งเสริมความรู้และจริยธรรมนี้จะศึกษาเฉพาะผู้ส่งสารเท่านั้น ในขณะที่งานวิจัยที่เกี่ยวข้องที่ศึกษาด้านพัฒนาความรู้จะศึกษาทั้งผู้ส่งสารและผู้รับสาร แต่ยังคงขาดประเด็น "จริยธรรม" ดังนั้นงานวิจัยเรื่อง "การศึกษาเนื้อหาและการใช้ประโยชน์จากนิตยสารวัยรุ่นในการเสริมความรู้และจริยธรรม" จึงเลือกที่จะศึกษาทั้งผู้ส่งสารและผู้รับสารโดยเพิ่มประเด็น "จริยธรรม" เข้าไป เพื่อให้งานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้ง 2 ด้านมีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 3

ระเบียบวิธีวิจัย

งานวิจัยเรื่อง "การศึกษาเนื้อหาและการใช้ประโยชน์จากนิตยสารวัยรุ่นในการเสริมความรู้และจริยธรรม" เป็นการวิจัยโดยใช้วิธีการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) ประกอบกับการสำรวจความคิดเห็นของผู้อ่านถึงความต้องการเนื้อหาในด้านต่าง ๆ รูปแบบการนำเสนอ และการนำไปใช้ประโยชน์ในการเสริมความรู้และจริยธรรม งานวิจัยครั้งนี้สามารถแบ่งประชากรและกลุ่มตัวอย่างได้เป็น 2 กลุ่ม คือ

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. นิตยสารวัยรุ่น ได้เลือกกลุ่มตัวอย่างนิตยสารจากการสำรวจความนิยมของวัยรุ่น (ดูภาคผนวก ก.) โดยใช้แบบสอบถามทั้งหมด 50 ชุด ซึ่งได้ผลการสำรวจดังนี้

ตารางที่ 1 ตารางแสดงผลการสำรวจความนิยมในการอ่านนิตยสารวัยรุ่น

นิตยสาร	คะแนน	ลำดับที่
1. เธอกับฉัน	17	4
2. The Boy	20	3
3. Buzz megateen	15	5
4. Ice	40	1
5. Popteen	14	6
6. i - spy	26	2
7. mono	4	9
8. dna	7	7
9. idol nippon	1	10
10. อื่น ๆ	6	8
รวม	150	

จากคะแนนที่ได้พบว่านิยายสารวิยรุ่นที่ได้รับความนิยมสูงสุด 3 อันดับแรก คือ ice, i - spy และ The Boy ตามลำดับ โดยกำหนดให้เล่มที่จะศึกษาเป็นเล่มที่ตีพิมพ์ในเดือน ตุลาคม 2544 - กันยายน 2545 รวมทั้งสิ้น 36 ฉบับ แต่ทางผู้วิจัยต้องประสบกับปัญหาการสั่งซื้อหนังสือย้อนหลังของนิยายสาร i - spy ที่ทางสำนักพิมพ์ไม่สามารถจัดหาหนังสือได้ครบตามช่วงเวลาดังกล่าว และผู้วิจัยเองก็ไม่สามารถหาซื้อเล่มที่ขาดไปตามแผงขายหนังสือเก่าได้ครบ ผู้วิจัยจึงเลือกที่จะศึกษานิยายสารที่ได้รับความนิยมในลำดับถัดไปแทนซึ่งได้แก่ นิยายสารเธอกับฉัน ดังนั้นกลุ่มตัวอย่างที่จะใช้ในการศึกษาคั้งนี้จึงประกอบด้วยนิยายสาร ice, The Boy และเธอกับฉัน ซึ่งตีพิมพ์ในระหว่างเดือนตุลาคม 2544 - กันยายน 2545

หมายเหตุ นิยายสารเธอกับฉันมีการตีพิมพ์เดือนละ 2 ฉบับ ดังนั้นผู้วิจัยจึงเลือกศึกษาเฉพาะเล่มที่ตีพิมพ์เป็นเล่มแรกของแต่ละเดือนเท่านั้น

2. ผู้อ่านนิยายสาร ใช้แบบสอบถามสำรวจความคิดเห็นของผู้อ่านนิยายสารทั้ง 3 ฉบับถึงความต้องการเนื้อหาในด้านต่าง ๆ รูปแบบการนำเสนอ และการใช้ประโยชน์ของนิยายสารวิยรุ่นในการเสริมความรู้และจริยธรรมของผู้อ่าน โดยกำหนดจำนวนผู้ตอบแบบสอบถามจากยอดจำหน่ายนิยายสารในแต่ละเดือน ซึ่งนิยายสารเธอกับฉันมียอดจำหน่ายประมาณ 50,000 เล่มต่อปักษ์หรือ 100,00 เล่มต่อเดือน (สุรศักดิ์ ศิริวิฑู, สัมภาษณ์) และนิยายสาร The Boy มียอดจำหน่ายประมาณ 100,000 - 120,000 เล่มต่อเดือน (นภาพร คุณภาค, สัมภาษณ์) ส่วนนิยายสาร ice ทางผู้จัดทำไม่เปิดเผยข้อมูล

อย่างไรก็ตามจากข้อมูลที่ได้เมื่อเปิดตารางแสดงจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ระดับความเชื่อมั่น 95.5% ของ Taro Yamane พบว่าต้องใช้กลุ่มตัวอย่าง 400 คน (วิเชียร เกตุสิงห์, 2543: 24) ดังนั้นผู้วิจัยจึงเลือกเก็บแบบสอบถามรวมทั้งสิ้น 400 ชุด โดยให้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบ Purposive Sampling ซึ่งผู้ตอบแบบสอบถามต้องมีคุณสมบัติดังนี้

- มีอายุระหว่าง 13 - 18 ปี
- เป็นผู้อ่านนิยายสารดังกล่าวเป็นประจำหรือเป็นสมาชิกของนิยายสาร

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. ด้านวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis)

7. กีฬา เป็นเรื่องที่ทำให้ความรู้เกี่ยวกับลักษณะ ประโยชน์ และเทคนิคการเล่นกีฬา ชนิดต่าง ๆ การแนะนำกีฬาชนิดใหม่ และสถานที่สำหรับเล่นกีฬา

8. เพศศึกษา เป็นเรื่องที่ทำให้ความรู้เกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย อารมณ์ และจิตใจเมื่อก้าวเข้าสู่วัยรุ่น การป้องกันไม่ให้เกิดความสัมพันธ์ทางเพศที่ผิด การคุมกำเนิด โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ การรักษาและทำความเข้าใจภาวะเพศ

9. การศึกษา เป็นเรื่องที่ทำให้ความรู้หรือคำแนะนำเกี่ยวกับแผนการเรียน โรงเรียน คณะ มหาวิทยาลัย สถานศึกษา การศึกษาต่อต่างประเทศ และทุนการศึกษา รวมถึงเทคนิค การเรียนและการเตรียมตัวสอบ

10. ยาเสพติด เป็นเรื่องที่ทำให้ความรู้เกี่ยวกับอันตรายและโทษของยาเสพติด รวมถึงวิธีเลิกและป้องกันตนเองให้ห่างไกลจากยาเสพติด

11. เบ็ดเตล็ด ได้แก่ ความรู้เรื่องอื่นที่ไม่สามารถจัดเข้าได้กับความรู้ด้านที่กล่าว มาแล้วข้างต้น เช่น คำศัพท์ต่างประเทศ แหล่งท่องเที่ยว วัฒนธรรมของต่างประเทศ ประวัติบุคคล สำคัญของโลก เป็นต้น

เกณฑ์ด้านจริยธรรม

ได้แบ่งจริยธรรมออกเป็น 2 กลุ่ม คือ

1. จริยธรรมต่อตนเอง คือ ความประพฤติที่ควรปฏิบัติเพื่อให้เกิดประโยชน์แก่ตนเอง ประกอบด้วย

1.1 ความอดทน คือ การมีความขยัน อดทน และไม่ย่อท้อต่อปัญหา และอุปสรรคต่าง ๆ มีความพยายามเพื่อให้ฝันและงานของตนสำเร็จลุล่วงด้วยดี

1.2 ความประหยัด คือ การใช้สิ่งของ เงิน และเวลา เพื่อให้เกิดประโยชน์ แก่ตนเองมากที่สุด

1.3 ความรับผิดชอบ คือ การปฏิบัติหน้าที่ของตนให้สำเร็จลุล่วงด้วยดี เช่น วัยรุ่นต้องรับผิดชอบต่อการศึกษาและงานที่ได้รับมอบหมาย และยอมรับผลการทำงานของตน

1.4 ความมีระเบียบวินัย คือ การควบคุมความประพฤติ เช่น การแต่งกาย ให้เหมาะสมกับโอกาสและสถานที่ รักษากฎและข้อบังคับของสถานที่นั้น ๆ

1.5 ความมีสติสัมปชัญญะ คือ มีความรอบคอบ ไม่ประมาท เมื่อประสบ ปัญหาที่สามารถยับยั้งพฤติกรรมและควบคุมอารมณ์ของตนให้พร้อมที่จะแก้ปัญหา

2. จริยธรรมต่อตนเองและผู้อื่น คือ ความประพฤติที่ควรปฏิบัติเพื่อให้เกิดประโยชน์ทั้งแก่ตนเองและผู้อื่น ประกอบด้วย

2.1 ความสามัคคี คือ การเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน สามารถช่วยกันปฏิบัติงานให้สำเร็จลุล่วงด้วยดี

2.2 ความซื่อสัตย์สุจริต คือ การปฏิบัติตนทางกาย วาจา ใจให้ตรงต่อความเป็นจริง ทั้งต่อตนเองและผู้อื่น รวมถึงต่อหน้าที่การงานและคำมั่นสัญญา

2.3 ความเมตตากรุณา คือ การช่วยเหลือผู้อื่นซึ่งรวมทั้งคนและสัตว์ให้มีความสุข

2.4 ความยุติธรรม คือ การมีความประพฤติและความคิดที่เที่ยงตรง สอดคล้องต่อความเป็นจริง ไม่ลำเอียงเข้าข้างฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง

2.5 ความเสียสละ คือ การบำเพ็ญประโยชน์ต่อส่วนรวม ละทิ้งความเห็นแก่ตัว รวมถึงละทิ้งความโกรธของตนเพื่อให้อภัยผู้อื่น

รูปแบบการนำเสนอเนื้อหาประเภทความรู้และจริยธรรม

รูปแบบการนำเสนอเนื้อหาประเภทความรู้และจริยธรรมในนิตยสารวัยรุ่นสามารถแบ่งได้เป็น 10 รูปแบบ ดังนี้

1. บทบรรณาธิการและการตอบจดหมาย เป็นข้อเขียนที่บรรณาธิการได้สรุปเนื้อหาคร่าว ๆ เกี่ยวกับเนื้อหาในนิตยสารเล่มนั้น รวมถึงการตอบจดหมายของผู้อ่านที่เขียนเข้ามาพูดคุยกับผู้จัดทำนิตยสาร

2. บทความ จะมีลักษณะสั้นหรือยาวขึ้นกับเนื้อหาที่ต้องการสื่อ ดังนั้นใน 1 หน้า อาจประกอบด้วยหลายบทความ โดยอาจแสดงเป็นกรอบคอลัมน์เล็ก ๆ และมีภาพประกอบ

3. สัมภาษณ์ดารา เป็นข้อความที่ได้ถอดเทปจากการถามตอบระหว่างผู้สัมภาษณ์กับดารา โดยในเนื้อหาอาจแสดงเพียงคำตอบของดาราโดยไม่แสดงคำถามของผู้สัมภาษณ์

4. สัมภาษณ์บุคคลที่มีชื่อเสียง เป็นข้อความจากการถอดเทปบทสนทนาระหว่างผู้จัดทำนิตยสารและบุคคลที่มีชื่อเสียงในด้านต่าง ๆ ซึ่งเนื้อหาอาจแสดงเพียงคำตอบของบุคคลที่มีชื่อเสียงโดยไม่แสดงคำถามของผู้สัมภาษณ์

5. สัมภาษณ์วัยรุ่น เป็นข้อความจากการถอดเทปบทสนทนาระหว่างผู้จัดทำนิตยสารและวัยรุ่นทั่วไป ซึ่งเนื้อหาอาจแสดงเพียงคำตอบของวัยรุ่นโดยไม่แสดงคำถามของผู้สัมภาษณ์ และคำถามอาจถามเพียงข้อเดียว แล้วนำคำตอบที่ได้ไปแสดงพร้อมกับรูปถ่ายวัยรุ่น

6. ตอบปัญหา เป็นการตอบปัญหาของผู้จัดทำนิตยสารในคอลัมน์ต่าง ๆ ที่ผู้อ่านเขียนเข้ามาถาม โดยมีการตีพิมพ์ทั้งคำถามและคำตอบลงในนิตยสารด้วย

7. การสาธิต เป็นข้อเขียนที่อธิบายขั้นตอนในการทำงานหรือการปฏิบัติต่าง ๆ ซึ่งส่วนมากมักมีรูปภาพประกอบเพื่อให้เข้าใจง่ายขึ้น

8. ข้อเขียนหรือการแสดงความคิดเห็นจากผู้อ่าน เป็นวิธีที่ทางผู้จัดทำนิตยสารเปิดโอกาสให้ผู้อ่านได้แสดงความคิดเห็นหรือเขียนเรื่องราวต่าง ๆ เข้ามา โดยทางผู้จัดทำจะเป็นผู้คัดเลือกและนำมาตีพิมพ์ในนิตยสารอีกทีหนึ่ง

9. โฆษณา คือ โฆษณาสินค้าทุกประเภทที่ปรากฏในนิตยสาร ได้แก่ โฆษณาเชิงพาณิชย์และโฆษณาเชิงวิชาการ

ตัวอย่างโฆษณาเชิงวิชาการ ได้แก่ โฆษณาโดชั่นของ Baby Mild ซึ่งได้กล่าวถึงเรื่องผิวพรรณกับการล้างพิษไว้ว่า "ในช่วงล้างพิษ หากคุณรู้สึกปวดศีรษะ ผิวแตก และแห้ง อยาได้ตกใจเพราะนั่นคืออาการของพิษที่กำลังจะออกจากร่างกายคุณ ควรดื่มน้ำมาก ๆ และใช้โดชั่นทาผิวที่มีส่วนผสมคุณค่าจากวิตามิน E เพื่อช่วยให้ผิวคุณชุ่มชื้น ไม่แห้งกร้านอย่างโดชั่นของ Baby Mild แล้วจะดีเอง" (นิตยสารเธอกับฉัน ประจำเดือนสิงหาคม 2544, หน้า 22)

10. อื่น ๆ ได้แก่ รูปแบบอื่นที่ไม่สามารถจัดให้เข้ากับรูปแบบใดรูปแบบหนึ่งได้ เช่น เกร็ดความรู้ ข้อความจากกระทู้ในอินเทอร์เน็ต เป็นต้น

2. ด้านการสำรวจความคิดเห็นผู้อ่าน (Survey Research)

ใช้แบบสอบถามซึ่งมีความยาว 6 หน้า ประกอบด้วยรายละเอียดต่อไปนี้

ตอนที่ 1	ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับลักษณะทางประชากร
ตอนที่ 2	พฤติกรรมการอ่านนิตยสาร
ตอนที่ 3	ความต้องการด้านปริมาณ รูปแบบการนำเสนอ และการใช้ประโยชน์ของเนื้อหาด้านความรู้

3 คะแนน	หมายถึง	ต้องการปานกลาง
2 คะแนน	หมายถึง	ต้องการน้อย
1 คะแนน	หมายถึง	ต้องการน้อยที่สุด

การแปลความหมาย เมื่อได้ข้อมูลจากแบบสอบถามครบทั้ง 400 ชุดแล้ว จะนำมาคิดคะแนนตามประเภทเนื้อหาทั้งด้านความรู้ 11 ข้อ ด้านจริยธรรม 10 ข้อ และรูปแบบการนำเสนอ 10 ข้อตามค่าของคะแนนที่กำหนด จากนั้นจึงนำผลบวกของคะแนนแต่ละข้อมาเรียงลำดับความต้องการตามคะแนนที่ปรากฏและนำไปเปรียบเทียบกับผลที่ได้จากการวิเคราะห์เนื้อหาว่ามีความสอดคล้องกันหรือไม่

ส่วนการใช้ประโยชน์ของเนื้อหาด้านความรู้และจริยธรรม มีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

5 คะแนน	หมายถึง	ปฏิบัติมากที่สุด
4 คะแนน	หมายถึง	ปฏิบัติมาก
3 คะแนน	หมายถึง	ปฏิบัติปานกลาง
2 คะแนน	หมายถึง	ปฏิบัติน้อย
1 คะแนน	หมายถึง	ปฏิบัติน้อยที่สุด

การแปลความหมาย ค่าเฉลี่ยของการใช้ประโยชน์จากนิตยสารทั้งความรู้และจริยธรรมมีค่าดังต่อไปนี้

4.50 – 5.00 คะแนน	หมายถึง	ใช้ประโยชน์จากนิตยสารวิทยุมากที่สุด
3.50 – 4.49 คะแนน	หมายถึง	ใช้ประโยชน์จากนิตยสารวิทยุมาก
2.50 – 3.49 คะแนน	หมายถึง	ใช้ประโยชน์จากนิตยสารวิทยุปานกลาง
1.50 – 2.49 คะแนน	หมายถึง	ใช้ประโยชน์จากนิตยสารวิทยุน้อย
1.00 – 1.49 คะแนน	หมายถึง	ใช้ประโยชน์จากนิตยสารวิทยุน้อยที่สุด

การทดสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. ด้านการวิเคราะห์เนื้อหา มีการทดสอบเครื่องมือดังนี้

1.1 ทดสอบความเที่ยงตรง (Validity) โดยการสุ่มตัวอย่างจากคอดัชนีในนิตยสาร ทั้ง 3 ฉบับที่ทำการศึกษาค้นหาแนวคิดหลัก (Theme) รวมทั้งสิ้น 30 คอดัชนี แล้วนำมาลงรหัส ตามตารางวิเคราะห์เนื้อหาซึ่งมีผู้ร่วมลงรหัสอีก 1 ท่าน คือ จริมา ทองสวัสดิ์ โดยจะร่วมกันอ่าน คอดัชนีต่าง ๆ จากนิตยสารที่กำหนด แล้วพิจารณาแยกแนวคิดหลักว่าเป็นประเภทใดบ้างจาก เกณฑ์ความรู้ จริยธรรม และรูปแบบการนำเสนอที่กำหนดขึ้น จากนั้นจึงนำผลที่ได้มาคำนวณหา ค่าความเชื่อมั่น

1.2 ทดสอบความเชื่อมั่น (Reliability) ได้อาศัยหลักการคำนวณของ Holsti (Budd, Throp and Donehew, 1967: 68) โดยใช้สูตร

$$R = \frac{N(C_1, C_2)}{C_1 + C_2}$$

โดย R = ค่าความเชื่อมั่น

N = จำนวนผู้ลงรหัส

C_1, C_2 = จำนวนของแนวคิดหลักที่ผู้ลงรหัสทั้ง 2 คนมีความเห็น

ตรงกัน

$C_1 + C_2$ = จำนวนแนวคิดหลักทั้งหมดที่ทั้ง 2 คนพิจารณาร่วมกัน

ในการคำนวณด้วยสูตรนี้ค่าที่ได้ไม่ควรต่ำกว่า 0.75 จึงจะถือได้ว่าเครื่องมือมีความน่าเชื่อถือ และผู้วิจัยได้นำไปใช้คำนวณหาค่าความเชื่อมั่นของทั้ง 3 ประเด็นที่ผู้วิจัยทำการ ศึกษา ได้แก่

1.2.1 การทดสอบความเชื่อมั่นของประเภทเนื้อหาด้านความรู้ จำนวน 30 ชิ้น ได้ผลดังนี้

$$R = \frac{2(27)}{30 + 30}$$

$$R = 0.9$$

ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.9 ถือว่ามีความเชื่อมั่นได้ดี

1.2.2 การทดสอบความเชื่อมั่นของประเภทเนื้อหาด้านจริยธรรม จำนวน 30 ชิ้น ได้ผลดังนี้

$$R = \frac{2(25)}{30 + 30}$$

$$R = 0.83$$

ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.83 ถือว่ามีความเชื่อมั่นได้ดี

1.2.3 การทดสอบค่าความเชื่อมั่นของรูปแบบการนำเสนอ จำนวน 30 ชิ้น ได้ผลดังนี้

$$R = \frac{2(27)}{30 + 30}$$

$$R = 0.9$$

ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.9 ถือว่ามีความเชื่อมั่นได้ดี

2. ด้านแบบสอบถาม มีการทดสอบเครื่องมือดังนี้

2.1 ทดสอบความเที่ยงตรง (Validity) โดยให้อาจารย์ที่ปรึกษาเป็นผู้ตรวจสอบความเที่ยงตรงตามเนื้อหา (Content Validity) และความเหมาะสมของภาษาที่ใช้ เพื่อขอคำแนะนำในการปรับปรุงแก้ไข

2.2 ทดสอบความน่าเชื่อถือ (Reliability) โดยนำแบบสอบถามจำนวน 30 ชุดออกไปทดลองใช้ (Try out) ก่อน แล้วนำมาหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบ Cronbach's Alpha Coefficient โดยมีสูตรการคำนวณดังนี้ (วิเชียร เกตุสิงห์, 2543: 93)

$$\alpha = \frac{k}{(k-1)} \left| 1 - \frac{\sum v_i}{V_t} \right|$$

โดย	α	=	ค่าความเชื่อถือได้
	k	=	จำนวนข้อ
	V_i	=	ความแปรปรวนของคะแนนแต่ละข้อ
	V_t	=	ความแปรปรวนของคะแนนรวมทุกข้อ

ผลการหาค่าความน่าเชื่อถือของแบบสอบถามในส่วนการใช้ประโยชน์ในการเสริมความรู้ได้ค่าความเชื่อถือเท่ากับ 0.7008 ซึ่งถือว่ามีความเชื่อมั่นได้ดี

สำหรับส่วนการใช้ประโยชน์ในการเสริมจริยธรรมได้ค่าความเชื่อถือเท่ากับ 0.8384 ซึ่งถือว่ามีความเชื่อมั่นได้ดี

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ทั้งด้านวิเคราะห์เนื้อหาและด้านการสำรวจความคิดเห็นผู้อ่านต่างใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) ได้แก่ ค่าร้อยละ กล่าวคือ ด้านวิเคราะห์เนื้อหาใช้ในการบรรยายปริมาณประเภทเนื้อหาและรูปแบบที่พบ ส่วนด้านการสำรวจความคิดเห็นผู้อ่านใช้ในการอธิบายแบบสอบถามส่วนที่ 1 และส่วนที่ 2 ซึ่งเป็นข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับลักษณะทางประชากรและพฤติกรรมกรอ่านนิตยสาร

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

งานวิจัยเรื่อง “การศึกษาเนื้อหาและการใช้ประโยชน์จากนิตยสารวัยรุ่นในการเสริมความรู้และจริยธรรม” จะเสนอผลการวิจัยออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แสดงผลการวิเคราะห์เนื้อหาเพื่อเปรียบเทียบปริมาณแนวคิดหลัก และรูปแบบการนำเสนอเนื้อหาด้านความรู้และจริยธรรมที่ปรากฏในนิตยสารวัยรุ่น 3 ชื่อฉบับ ได้แก่ ice, The Boy และเธอกับฉัน

ตอนที่ 2 แสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการสำรวจความคิดเห็นของผู้อ่านในด้านปริมาณ รูปแบบการนำเสนอเนื้อหาด้านความรู้และจริยธรรม และการใช้ประโยชน์จากเนื้อหาในการเสริมความรู้และจริยธรรมของผู้อ่าน

ตอนที่ 3 แสดงความคิดเห็นทั่วไปของผู้อ่านเกี่ยวกับสิ่งที่ต้องการให้นิตยสารวัยรุ่นปรับปรุง

ผลการวิเคราะห์

ตอนที่ 1 แสดงผลการวิเคราะห์เนื้อหาเพื่อเปรียบเทียบปริมาณแนวคิดหลัก และรูปแบบการนำเสนอเนื้อหาด้านความรู้และจริยธรรมที่ปรากฏในนิตยสารวัยรุ่น 3 ชื่อฉบับ ได้แก่ ice, The Boy และเธอกับฉัน

จากการวิเคราะห์เนื้อหาของนิตยสารวัยรุ่น 3 ชื่อฉบับ ได้แก่ ice, The Boy และเธอกับฉัน จำนวนฉบับละ 12 เล่ม ซึ่งตีพิมพ์ตั้งแต่เดือนตุลาคม 2544 ถึงเดือนกันยายน 2545 รวมทั้งสิ้น 36 เล่ม โดยวัดปริมาณเป็นความถี่ของแนวคิดหลักที่พบในแต่ละเล่ม จากนั้นจึงนำข้อมูลที่ได้มาคิดค่าร้อยละและนำเสนอได้ผลการศึกษาดังต่อไปนี้

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 2 ตารางแสดงผลการเปรียบเทียบปริมาณเนื้อหาด้านความรู้ที่นำเสนอในนิตยสารวัยรุ่น 3 ชื่อฉบับ

ประเภทเนื้อหาด้านความรู้	Ice		The Boy		เธอกับฉัน		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. การแต่งกาย	351	36.30	32	3.54	52	7.02	435	16.65
2. การแต่งหน้า ทรงผม และเล็บ	74	7.65	151	16.70	47	6.35	272	10.41
3. การดูแลรักษาผิวพรรณและรูปร่างภายนอก	182	18.82	157	17.37	252	34.01	591	22.63
4. อาหารและเครื่องดื่ม	63	6.53	50	5.53	53	7.15	166	6.36
5. ภาพยนตร์ รายการโทรทัศน์ ดนตรี และหนังสือ	103	10.65	153	16.93	182	24.56	438	16.77
6. เทคโนโลยีและสิ่งประดิษฐ์	71	7.34	76	8.41	40	5.40	187	7.16
7. กีฬา	-	-	17	1.88	9	1.21	26	0.99
8. เพศศึกษา	9	0.93	99	10.95	14	1.89	122	4.67
9. การศึกษา	1	0.10	40	4.43	5	0.67	46	1.76
10. ยาเสพติด	4	0.41	8	0.88	2	0.27	14	0.54
11. เบ็ดเตล็ด	109	11.27	121	13.38	85	11.47	315	12.06
รวม	967	100.00	904	100.00	741	100.00	2612	100.00

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

จากตารางที่ 2 การวิเคราะห์ปริมาณเนื้อหาด้านความรู้ที่นำเสนอพบว่า

นิตยสาร ice มีการนำเสนอเนื้อหาด้านความรู้สูงสุด 3 อันดับ คือ

อันดับที่ 1	การแต่งกาย	ร้อยละ 36.30
อันดับที่ 2	การดูแลรักษาผิวพรรณและรูปร่างภายนอก	ร้อยละ 18.82
อันดับที่ 3	เบ็ดเตล็ด	ร้อยละ 11.27

เนื้อหาด้านเบ็ดเตล็ดที่พบในนิตยสาร ice ได้แก่ สัตว์เลี้ยง วิธีการตกแต่งห้อง วัฒนธรรมต่างประเทศ เป็นต้น นอกจากนี้ยังพบว่านิตยสาร ice ไม่มีการนำเสนอเนื้อหาด้านกีฬาแต่อย่างใด

นิตยสาร The Boy มีการนำเสนอเนื้อหาด้านความรู้สูงสุด 3 อันดับ คือ

อันดับที่ 1	การดูแลรักษาผิวพรรณและรูปร่างภายนอก	ร้อยละ 17.37
อันดับที่ 2	ภาพยนตร์ รายการโทรทัศน์ ดนตรี และหนังสือ	ร้อยละ 16.93
อันดับที่ 3	การแต่งหน้า ทรงผม และเล็บ	ร้อยละ 16.70

ส่วนเนื้อหาที่นำเสนอน้อยที่สุดคือ เนื้อหาด้านยาเสพติด ซึ่งมีเพียงร้อยละ 0.88 เท่านั้น

นิตยสารเธอกับฉัน มีการนำเสนอเนื้อหาด้านความรู้สูงสุด 3 อันดับ คือ

อันดับที่ 1	การดูแลรักษาผิวพรรณและรูปร่างภายนอก	ร้อยละ 34.01
อันดับที่ 2	ภาพยนตร์ รายการโทรทัศน์ ดนตรี และหนังสือ	ร้อยละ 24.56
อันดับที่ 3	เบ็ดเตล็ด	ร้อยละ 11.47

ส่วนเนื้อหาที่นำเสนอน้อยที่สุดคือ เนื้อหาด้านยาเสพติด เช่นเดียวกับนิตยสาร The Boy ซึ่งมีเพียงร้อยละ 0.27 เท่านั้น

ตารางที่ 3 ตารางรวมแสดงเนื้อหาด้านความรู้ที่นำเสนอในนิตยสารวัยรุ่น 3 ฉบับเรียงลำดับจากมากไปน้อย

อันดับที่	ประเภทเนื้อหาด้านความรู้
1	การดูแลรักษาผิวพรรณและรูปร่างภายนอก
2	ภาพยนตร์ รายการโทรทัศน์ ดนตรี และหนังสือ
3	การแต่งกาย
4	เบ็ดเตล็ด
5	การแต่งหน้า ทรงผม และเล็บ
6	เทคโนโลยีและสิ่งประดิษฐ์
7	อาหารและเครื่องดื่ม
8	เพศศึกษา
9	การศึกษา
10	กีฬา
11	ยาเสพติด

จากตารางที่ 3 พบว่า นิตยสารวัยรุ่นทั้ง 3 ฉบับจะนำเสนอเนื้อหาเกี่ยวกับการดูแลรักษาผิวพรรณและรูปร่างภายนอกมากที่สุด รองลงมาคือเนื้อหาด้านภาพยนตร์ รายการโทรทัศน์ ดนตรี และหนังสือ ส่วนเนื้อหาที่มีการนำเสนอน้อยที่สุดคือ เนื้อหาด้านยาเสพติด

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 4 ตารางแสดงผลการเปรียบเทียบรูปแบบการนำเสนอเนื้อหาด้านความรู้ของนิตยสารวัยรุ่น 3 ชื่อฉบับ

รูปแบบการนำเสนอ	Ice		The Boy		เทกกับจัน		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. บทบรรณาธิการและการ ตอบจดหมาย	2	0.21	-	-	-	-	2	0.08
2. บทความ	588	60.81	495	54.76	373	50.34	1456	55.74
3. สัมภาษณ์ดารานัก	-	-	22	2.43	18	2.43	40	1.53
4. สัมภาษณ์บุคคลที่มีชื่อเสียง	-	-	52	5.75	-	-	52	2.00
5. สัมภาษณ์วัยรุ่น	2	0.21	15	1.66	4	0.54	21	0.80
6. ตอบปัญหา	41	4.24	159	17.59	58	7.83	258	9.88
7. การสาธิต	102	10.54	49	5.42	153	20.65	304	11.64
8. ข้อเขียนหรือการแสดงความคิดเห็น จากผู้อ่าน	6	0.62	2	0.22	1	0.13	9	0.34
9. โฆษณา	200	20.68	41	4.54	71	9.58	312	11.94
10. อื่น ๆ	26	2.69	69	7.63	63	8.50	158	6.05
รวม	967	100.00	904	100.00	741	100.00	2612	100.00

จากตารางที่ 4 การวิเคราะห์รูปแบบการนำเสนอเนื้อหาด้านความรู้พบว่า

นิตยสาร ice มีรูปแบบการนำเสนอสูงสุด 3 อันดับ คือ

อันดับที่ 1	บทความ	ร้อยละ 60.81
อันดับที่ 2	โฆษณา	ร้อยละ 20.68
อันดับที่ 3	การสาธิต	ร้อยละ 10.54

นอกจากนี้ยังพบว่านิตยสาร ice ไม่มีการนำเสนอเนื้อหาด้านความรู้ในรูปแบบสัมภาษณ์ดารานักแสดงและสัมภาษณ์บุคคลที่มีชื่อเสียงแต่อย่างใด

นิตยสาร The Boy มีรูปแบบการนำเสนอสูงสุด 3 อันดับ คือ

อันดับที่ 1	บทความ	ร้อยละ 54.76
อันดับที่ 2	ตอบปัญหา	ร้อยละ 17.59
อันดับที่ 3	อื่น ๆ	ร้อยละ 7.63

รูปแบบการนำเสนออื่น ๆ ได้แก่ เกร็ดความรู้ ข้อความจากกระดานอินเทอร์เน็ต เป็นต้น นอกจากนี้ยังพบว่านิตยสาร The Boy ไม่มีการนำเสนอเนื้อหาด้านความรู้ในรูปแบบบทบรรณาธิการและการตอบจดหมายแต่อย่างใด

นิตยสารเธอกับฉัน มีรูปแบบการนำเสนอสูงสุด 3 อันดับ คือ

อันดับที่ 1	บทความ	ร้อยละ 50.34
อันดับที่ 2	การสาธิต	ร้อยละ 20.65
อันดับที่ 3	โฆษณา	ร้อยละ 9.58

นอกจากนี้ยังพบว่านิตยสารเธอกับฉันไม่มีการนำเสนอเนื้อหาด้านความรู้ในรูปแบบบทบรรณาธิการการตอบจดหมายและรูปแบบสัมภาษณ์บุคคลที่มีชื่อเสียงแต่อย่างใด

ตารางที่ 5 ตารางรวมแสดงรูปแบบการนำเสนอเนื้อหาด้านความรู้ของนิตยสารวัยรุ่น 3 ชื่อฉบับ เรียงลำดับจากมากไปน้อย

อันดับที่	รูปแบบการนำเสนอ
1	บทความ
2	โฆษณา
3	การสาธิต
4	ตอบปัญหา
5	อื่น ๆ
6	สัมภาษณ์บุคคลที่มีชื่อเสียง
7	สัมภาษณ์ดารานา
8	สัมภาษณ์วัยรุ่น
9	ข้อเขียนหรือการแสดงความคิดเห็นจากผู้อ่าน
10	บทบรรณาธิการและการตอบจดหมาย

จากตารางที่ 5 พบว่า นิตยสารวัยรุ่นทั้ง 3 ชื่อฉบับมีการนำเสนอเนื้อหาด้านความรู้ในรูปแบบบทความมากที่สุด รองลงมาคือรูปแบบโฆษณา ส่วนรูปแบบที่มีการนำเสนอน้อยที่สุดคือ รูปแบบบทบรรณาธิการและการตอบจดหมาย

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 6 ตารางแสดงประเภทเนื้อหาด้านความรู้และรูปแบบการนำเสนอของนิตยสาร ice

รูปแบบการนำเสนอ	ประเภทเนื้อหาด้านความรู้											
	การแต่งกาย		การแต่งหน้า ทรงผม และเล็บ		การดูแลรักษา ผิวพรรณและรูปร่าง		อาหารและเครื่องดื่ม		ภาพยนตร์ รายการ โทรทัศน์ ดนตรี		เทคโนโลยีและ คอมพิวเตอร์	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. บทบรรณาธิการและการ ตอบจดหมาย	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
2. บทความ	192	19.86	65	6.72	62	6.41	47	4.86	102	10.55	65	6.72
3. สัมภาษณ์ดารานา	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
4. สัมภาษณ์บุคคลที่มีชื่อเสียง	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
5. สัมภาษณ์วัยรุ่น	-	-	-	-	2	0.21	-	-	-	-	-	-
6. ตอบปัญหา	3	0.31	6	0.62	17	1.76	-	-	-	-	-	-
7. การสาธิต	-	-	-	-	65	6.72	-	-	-	-	-	-
8. ข้อเขียนหรือการแสดงความคิดเห็นจากผู้อ่าน	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	6	0.62
9. โฆษณา	155	16.03	2	0.21	26	2.69	4	0.41	1	0.10	-	-
10. อื่น ๆ	1	0.10	1	0.10	10	1.03	12	1.24	-	-	-	-

ตารางที่ 6 (ต่อ) ตารางแสดงประเภทเนื้อหาด้านความรู้และรูปแบบการนำเสนอของนิตยสาร ice

รูปแบบการนำเสนอ	ประเภทเนื้อหาด้านความรู้									
	กีฬา		เพศศึกษา		การศึกษา		ยาเสพติด		เบ็ดเตล็ด	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. บทบรรณาธิการและการตอบ จดหมาย	-	-	-	-	1	0.10	-	-	1	0.10
2. บทความ	-	-	3	0.31	-	-	3	0.31	49	5.07
3. สัมภาษณ์ดารา	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
4. สัมภาษณ์บุคคลที่มีชื่อเสียง	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
5. สัมภาษณ์วัยรุ่น	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
6. ตอบปัญหา	-	-	6	0.62	-	-	1	0.10	8	0.83
7. การสาธิต	-	-	-	-	-	-	-	-	37	3.83
8. ข้อเขียนหรือการแสดงความคิด เห็นจากผู้อ่าน	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
9. โฆษณา	-	-	-	-	-	-	-	-	12	1.24
10. อื่น ๆ	-	-	-	-	-	-	-	-	2	0.21

จากตารางที่ 6 การวิเคราะห์ประเภทเนื้อหาด้านความรู้และรูปแบบการนำเสนอ
ของนิตยสาร ice พบว่า

อันดับที่ 1 การแต่งกาย นำเสนอในรูปแบบสูงสุด 3 อันดับคือ

1) บทความ	ร้อยละ 19.86
2) โฆษณา	ร้อยละ 16.03
3) ตอบปัญหา	ร้อยละ 0.31

อันดับที่ 2 การดูแลรักษาผิวพรรณและรูปร่างภายนอก นำเสนอในรูปแบบ
สูงสุด 3 อันดับ คือ

1) การสาธิต	ร้อยละ 6.72
2) บทความ	ร้อยละ 6.41
3) โฆษณา	ร้อยละ 2.69

อันดับที่ 3 เบ็ดเตล็ด นำเสนอในรูปแบบสูงสุด 3 อันดับคือ

1) บทความ	ร้อยละ 5.07
2) การสาธิต	ร้อยละ 3.83
3) โฆษณา	ร้อยละ 1.24

ตารางที่ 7 ตารางแสดงประเภทเนื้อหาด้านความรู้และรูปแบบการนำเสนอของนิตยสาร The Boy

รูปแบบการนำเสนอ	ประเภทเนื้อหาด้านความรู้											
	การแต่งกาย		การแต่งหน้า ทรงผม และเล็บ		การดูแลรักษา ผิวพรรณและรูปร่าง		อาหารและเครื่องดื่ม		ภาพยนตร์ รายการ โทรทัศน์ ดนตรี		เทคโนโลยีและ คอมพิวเตอร์	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. บทบรรณาธิการและการตอบจดหมาย	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
2. บทความ	21	2.32	75	8.30	66	7.30	19	2.10	145	16.04	71	7.85
3. สัมภาษณ์ดารา	1	0.11	1	0.11	9	1.00	-	-	1	0.11	2	0.22
4. สัมภาษณ์บุคคลที่มีชื่อเสียง	8	0.88	31	3.43	2	0.22	-	-	7	0.77	-	-
5. สัมภาษณ์วัยรุ่น	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
6. ตอบปัญหา	2	0.22	14	1.55	22	2.43	1	0.11	-	-	1	0.11
7. การสาริต	-	-	10	1.11	32	3.54	3	0.33	-	-	-	-
8. ข้อเขียนหรือการแสดงความคิดเห็นจากผู้อ่าน	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
9. โฆษณา	-	-	-	-	6	0.66	19	2.10	-	-	2	0.22
10. อื่น ๆ	-	-	20	2.21	20	2.21	8	0.88	-	-	-	-

ตารางที่ 7 (ต่อ) ตารางแสดงประเภทเนื้อหาด้านความรู้และรูปแบบการนำเสนอของนิตยสาร The Boy

รูปแบบการนำเสนอ	ประเภทเนื้อหาด้านความรู้									
	กีฬา		เพศศึกษา		การศึกษา		ยาเสพติด		เบ็ดเตล็ด	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. บทบรรณาธิการและการตอบจดหมาย	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
2. บทความ	14	1.55	2	0.22	11	1.22	1	0.11	70	7.74
3. สัมภาษณ์ดารา	-	-	-	-	5	0.55	3	0.33	-	-
4. สัมภาษณ์บุคคลที่มีชื่อเสียง	1	0.11	-	-	3	0.33	-	-	-	-
5. สัมภาษณ์วัยรุ่น	2	0.22	-	-	12	1.33	-	-	1	0.11
6. ตอบปัญหา	-	-	96	10.62	-	-	2	0.22	21	2.32
7. การสาริต	-	-	-	-	-	-	-	-	4	0.44
8. ข้อเขียนหรือการแสดงความคิดเห็นจากผู้อ่าน	-	-	-	-	1	0.11	1	0.11	-	-
9. โฆษณา	-	-	-	-	-	-	-	-	14	1.55
10. อื่น ๆ	-	-	1	0.11	8	0.88	1	0.11	11	1.22

จากตารางที่ 7 การวิเคราะห์ประเภทเนื้อหาด้านความรู้และรูปแบบการนำเสนอ
ของนิตยสาร The Boy พบว่า

อันดับที่ 1 การดูแลรักษาผิวพรรณและรูปร่างภายนอก นำเสนอในรูปแบบ
สูงสุด 3 อันดับ คือ

1) บทความ	ร้อยละ 7.30
2) การสาธิต	ร้อยละ 3.54
3) ตอบปัญหา	ร้อยละ 2.43

อันดับที่ 2 ภาพยนตร์ รายการโทรทัศน์ ดนตรี และหนังสือ นำเสนอในรูป
แบบสูงสุด 3 อันดับ คือ

1) บทความ	ร้อยละ 16.04
2) สัมภาษณ์บุคคลที่มีชื่อเสียง	ร้อยละ 0.77
3) สัมภาษณ์ดารานักแสดง	ร้อยละ 0.11

อันดับที่ 3 การแต่งหน้า ทรงผม และเล็บ นำเสนอในรูปแบบสูงสุด 3 อันดับ
คือ

1) บทความ	ร้อยละ 8.30
2) สัมภาษณ์บุคคลที่มีชื่อเสียง	ร้อยละ 3.43
3) อื่น ๆ เช่น เกร็ดความรู้	ร้อยละ 2.21

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 8 ตารางแสดงประเภทเนื้อหาด้านความรู้และรูปแบบการนำเสนอของนิตยสารเรอกับจีน

รูปแบบการนำเสนอ	ประเภทเนื้อหาด้านความรู้											
	การแต่งกาย		การแต่งหน้า ทรงผม และเล็บ		การดูแลรักษา ผิวพรรณและรูปร่าง		อาหารและเครื่องดื่ม		ภาพยนตร์ รายการ โทรทัศน์ ดนตรี		เทคโนโลยีและ คอมพิวเตอร์	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. บทบรรณาธิการและการตอบจดหมาย	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
2. บทความ	37	4.99	20	2.70	36	4.86	17	2.29	180	24.29	35	4.72
3. สัมภาษณ์ดารานักแสดง	-	-	3	0.40	7	0.94	-	-	-	-	-	-
4. สัมภาษณ์บุคคลที่มีชื่อเสียง	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
5. สัมภาษณ์วัยรุ่น	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
6. ตอบปัญหา	-	-	1	0.13	36	4.86	-	-	-	-	2	0.27
7. การสาธิต	7	0.94	17	2.29	127	17.14	1	0.13	-	-	-	-
8. ข้อเขียนหรือการแสดงความคิดเห็นจากผู้อ่าน	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	1	0.13
9. โฆษณา	7	0.94	6	0.81	20	2.70	21	2.83	1	0.13	1	0.13
10. อื่น ๆ	1	0.13	-	-	29	3.91	11	1.48	1	0.13	1	0.13

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 8 (ต่อ) ตารางแสดงประเภทเนื้อหาด้านความรู้และรูปแบบการนำเสนอของนิตยสารเรกกับัน

รูปแบบการนำเสนอ	ประเภทเนื้อหาด้านความรู้										
	กีฬา		เพศศึกษา		การศึกษา		ยาเสพติด		เบ็ดเตล็ด		
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	
1. บทบรรณาธิการและการตอบ จดหมาย	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
2. บทความ	3	0.40	2	0.27	-	-	-	-	43	5.80	
3. สัมภาษณ์ดารานา	4	0.54	-	-	2	0.27	1	0.13	1	0.13	
4. สัมภาษณ์บุคคลที่มีชื่อเสียง	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	
5. สัมภาษณ์วัยรุ่น	1	0.13	-	-	3	0.40	-	-	-	-	
6. ตอบปัญหา	-	-	11	1.48	-	-	-	-	8	1.08	
7. การสาธิต	-	-	-	-	-	-	-	-	1	0.13	
8. ข้อเขียนหรือการแสดงความคิดเห็น จากผู้อ่าน	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	
9. โฆษณา	1	0.13	-	-	-	-	-	-	14	1.89	
10. อื่น ๆ	-	-	1	0.13	-	-	1	0.13	18	2.43	

จากตารางที่ 8 การวิเคราะห์ประเภทเนื้อหาด้านความรู้และรูปแบบการนำเสนอ
ของนิตยสารเรอกับจัน พบว่า

อันดับที่ 1 การดูแลรักษาผิวพรรณและรูปร่างภายนอก นำเสนอในรูปแบบ
สูงสุด 3 อันดับ คือ

1) การสาธิต	ร้อยละ 17.14
2) บทความ และตอบปัญหา	ร้อยละ 4.86
3) อื่น ๆ เช่น เกร็ดความรู้	ร้อยละ 3.91

อันดับที่ 2 ภาพยนตร์ รายการโทรทัศน์ ดนตรี และหนังสือ นำเสนอในรูปแบบ
เพียง 3 รูปแบบ ตามลำดับต่อไปนี้

1) บทความ	ร้อยละ 24.29
2) โฆษณา และอื่น ๆ เช่น เกร็ดความรู้	ร้อยละ 0.13

อันดับที่ 3 เบ็ดเตล็ด นำเสนอในรูปแบบสูงสุด 3 อันดับ คือ

1) บทความ	ร้อยละ 5.80
2) อื่น ๆ เช่น เกร็ดความรู้	ร้อยละ 2.43
3) โฆษณา	ร้อยละ 1.89

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 9 ตารางรวมแสดงประเภทเนื้อหาด้านความรู้และรูปแบบการนำเสนอของนิตยสารวัยรุ่น 3 ชื่อฉบับ

รูปแบบการนำเสนอ	ประเภทเนื้อหาด้านความรู้											
	การแต่งกาย		การแต่งหน้า ทรงผม และเล็บ		การดูแลรักษา ผิวพรรณและรูปร่าง		อาหารและเครื่องดื่ม		ภาพยนตร์ รายการ โทรทัศน์ ดนตรี		เทคโนโลยีและ คอมพิวเตอร์	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. บทบรรณาธิการและการตอบจดหมาย	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
2. บทความ	250	9.57	160	6.13	164	6.28	83	3.18	427	16.35	171	6.55
3. สัมภาษณ์ดารานักแสดง	1	0.04	4	0.15	16	0.61	-	-	1	0.04	2	0.08
4. สัมภาษณ์บุคคลที่มีชื่อเสียง	8	0.31	31	1.19	2	0.08	-	-	7	0.27	-	-
5. สัมภาษณ์วัยรุ่น	-	-	-	-	2	0.08	-	-	-	-	-	-
6. ตอบปัญหา	5	0.19	21	0.80	75	2.87	1	0.04	-	-	3	0.11
7. การสาธิต	7	0.27	27	1.03	159	6.09	69	2.64	-	-	-	-
8. ข้อเขียนหรือการแสดงความคิดเห็นจากผู้อ่าน	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	7	0.27
9. โฆษณา	162	6.20	8	0.31	52	1.99	44	1.68	2	0.08	3	0.11
10. อื่น ๆ	2	0.08	21	0.80	59	2.26	31	1.19	1	0.04	1	0.04

ตารางที่ 9 (ต่อ) ตารางรวมแสดงประเภทเนื้อหาด้านความรู้และรูปแบบการนำเสนอของนิตยสารวัยรุ่น 3 ชื่อฉบับ

รูปแบบการนำเสนอ	ประเภทเนื้อหาด้านความรู้									
	กีฬา		เพศศึกษา		การศึกษา		ยาเสพติด		เบ็ดเตล็ด	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. บทบรรณาธิการและการตอบ จดหมาย	-	-	-	-	1	0.04	-	-	1	0.04
2. บทความ	17	0.65	7	0.27	11	0.42	4	0.15	162	6.20
3. สัมภาษณ์ดารา	4	0.15	-	-	7	0.27	4	0.15	1	0.04
4. สัมภาษณ์บุคคลที่มีชื่อเสียง	1	0.04	-	-	3	0.11	-	-	-	-
5. สัมภาษณ์วัยรุ่น	3	0.11	-	-	15	0.57	-	-	1	0.04
6. ตอบปัญหา	-	-	113	4.33	-	-	3	0.11	37	1.42
7. การสาธิต	-	-	-	-	-	-	-	-	42	1.61
8. ข้อเขียนหรือการแสดงความคิดเห็นจากผู้อ่าน	-	-	-	-	1	0.04	1	0.04	-	-
9. โฆษณา	1	0.04	-	-	-	-	-	-	40	1.53
10. อื่น ๆ	-	-	2	0.08	8	0.31	2	0.08	31	1.19

จากตารางที่ 9 การวิเคราะห์ประเภทเนื้อหาด้านความรู้และรูปแบบการนำเสนอ
ของนิตยสารทั้ง 3 ชื่อฉบับ พบว่า

อันดับที่ 1 การดูแลรักษาผิวพรรณและรูปร่างภายนอก นำเสนอในรูปแบบ
สูงสุด 3 อันดับ คือ

1) บทความ	ร้อยละ 6.28
2) การสาธิต	ร้อยละ 6.09
3) ตอบปัญหา	ร้อยละ 2.87

อันดับที่ 2 ภาพยนตร์ รายการโทรทัศน์ ดนตรี และหนังสือ นำเสนอในรูปแบบ
สูงสุด 3 อันดับ คือ

1) บทความ	ร้อยละ 16.35
2) สัมภาษณ์บุคคลที่มีชื่อเสียง	ร้อยละ 0.27
3) โฆษณา	ร้อยละ 0.08

อันดับที่ 3 การแต่งกาย นำเสนอในรูปแบบสูงสุด 3 อันดับ คือ

1) บทความ	ร้อยละ 9.57
2) โฆษณา	ร้อยละ 6.20
3) สัมภาษณ์บุคคลที่มีชื่อเสียง	ร้อยละ 0.31

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 10 ตารางแสดงผลการเปรียบเทียบปริมาณเนื้อหาด้านจริยธรรมที่นำเสนอในนิตยสารวัยรุ่น 3 ชื่อฉบับ

ประเภทเนื้อหาด้านจริยธรรม	Ice		The Boy		เทอกับฉัน		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
<u>จริยธรรมต่อตนเอง</u>								
1. ความอดทน	15	12.20	81	33.33	48	37.80	144	29.21
2. ความประหยัด	37	30.08	21	8.64	7	5.51	65	13.18
3. ความรับผิดชอบ	22	17.88	49	20.16	43	33.86	114	23.12
4. ความมีระเบียบ	9	7.32	8	3.29	7	5.51	24	4.87
5. ความมีสติสัมปชัญญะ	25	20.33	33	13.58	11	8.66	69	14.00
<u>จริยธรรมต่อตนเองและผู้อื่น</u>								
6. ความสามัคคี	-	-	8	3.29	5	3.93	13	2.64
7. ความซื่อสัตย์	7	5.69	12	4.95	-	-	19	3.85
8. ความเมตตา	3	2.44	17	7.00	4	3.15	24	4.87
9. ความยุติธรรม	1	0.81	1	0.41	1	0.79	3	0.61
10. ความเสียสละ	4	3.25	13	5.35	1	0.79	18	3.65
รวม	123	100.00	243	100.00	128	100.00	493	100.00

จากตารางที่ 10 การวิเคราะห์ปริมาณเนื้อหาด้านจริยธรรมที่นำเสนอ พบว่า

นิตยสาร ice มีการนำเสนอเนื้อหาด้านจริยธรรมสูงสุด 3 อันดับ คือ

อันดับที่ 1	ความประหยัด	ร้อยละ 30.08
อันดับที่ 2	ความมีสติสัมปชัญญะ	ร้อยละ 20.33
อันดับที่ 3	ความรับผิดชอบ	ร้อยละ 17.88

นอกจากนี้ยังพบว่านิตยสาร ice ไม่มีการนำเสนอเนื้อหาจริยธรรมด้านความสามัคคีแต่อย่างใด

นิตยสาร The Boy มีการนำเสนอเนื้อหาด้านจริยธรรมสูงสุด 3 อันดับ คือ

อันดับที่ 1	ความอดทน	ร้อยละ 33.33
อันดับที่ 2	ความรับผิดชอบ	ร้อยละ 20.16
อันดับที่ 3	ความมีสติสัมปชัญญะ	ร้อยละ 13.58

ส่วนเนื้อหาที่นำเสนอต่ำที่สุด คือ ความยุติธรรม ซึ่งนำเสนอเพียงร้อยละ 0.41 เท่านั้น

นิตยสารเธอกับฉัน มีการนำเสนอเนื้อหาด้านจริยธรรมสูงสุด 3 อันดับเช่น

เดียวกับนิตยสาร The Boy คือ

อันดับที่ 1	ความอดทน	ร้อยละ 37.80
อันดับที่ 2	ความรับผิดชอบ	ร้อยละ 33.86
อันดับที่ 3	ความมีสติสัมปชัญญะ	ร้อยละ 8.66

นอกจากนี้ยังพบว่านิตยสารเธอกับฉันไม่มีการนำเสนอเนื้อหาจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์แต่อย่างใด

ตารางที่ 11 ตารางรวมแสดงเนื้อหาด้านจริยธรรมที่นำเสนอในนิตยสารวัยรุ่น 3 ชื่อฉบับ เรียงลำดับจากมากไปน้อย

อันดับที่	ประเภทเนื้อหาด้านจริยธรรม
1	ความอดทน
2	ความรับผิดชอบ
3	ความมีสติสัมปชัญญะ
4	ความประหยัด
5	ความมีระเบียบ และ ความเมตตา
6	ความซื่อสัตย์
7	ความเสียสละ
8	ความสามัคคี
9	ความยุติธรรม

จากตารางที่ 11 พบว่า นิตยสารวัยรุ่นทั้ง 3 ชื่อฉบับมีการนำเสนอเนื้อหาจริยธรรมด้านความอดทนมากที่สุด รองลงมาคือความรับผิดชอบ และในลำดับที่ 5 มีการนำเสนอปริมาณเนื้อหาจริยธรรม 2 ด้านที่เท่ากัน คือ ความมีระเบียบและความเมตตา ส่วนด้านที่มีการนำเสนอน้อยที่สุดคือ ความยุติธรรม

เป็นที่น่าสังเกตว่าในลำดับที่ 1 – 5 (ยกเว้นเนื้อหาด้านความเมตตา) ล้วนเป็นจริยธรรมต่อตนเอง ส่วนในลำดับที่ 5 – 9 (ยกเว้นเนื้อหาด้านความมีระเบียบ) ต่างก็เป็นจริยธรรมต่อตนเองและผู้อื่น

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 12 ตารางแสดงผลการเปรียบเทียบรูปแบบการนำเสนอเนื้อหาด้านจริยธรรมของนิตยสารวัยรุ่น 3 ชื่อฉบับ

รูปแบบการนำเสนอ	ice		The Boy		เธอกับฉัน		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. บทบรรณาธิการและการ ตอบจดหมาย	10	8.13	1	0.41	6	4.72	17	3.45
2. บทความ	52	42.28	67	27.57	19	14.96	138	27.99
3. สัมภาษณ์ดารา	-	-	82	33.74	73	57.48	155	31.44
4. สัมภาษณ์บุคคลที่มีชื่อเสียง	-	-	24	9.88	-	-	24	4.87
5. สัมภาษณ์วัยรุ่น	12	9.76	18	7.41	22	17.33	52	10.55
6. ตอบปัญหา	1	0.81	4	1.65	-	-	5	1.01
7. การสาริต	-	-	-	-	-	-	-	-
8. ข้อเขียนหรือการแสดงความคิดเห็น จากผู้อ่าน	-	-	-	-	-	-	-	-
9. โฆษณา	8	6.50	6	2.47	2	1.57	16	3.25
10. อื่น ๆ	40	32.52	41	16.87	5	3.94	86	17.44
รวม	123	100.00	243	100.00	127	100.00	493	100.00

จากตารางที่ 12 การวิเคราะห์รูปแบบการนำเสนอเนื้อหาด้านจริยธรรมพบว่า

นิตยสาร ice มีรูปแบบการนำเสนอสูงสุด 3 อันดับ คือ

อันดับที่ 1	บทความ	ร้อยละ 42.28
อันดับที่ 2	อื่น ๆ เช่น ผลของแบบทดสอบ	ร้อยละ 32.52
อันดับที่ 3	สัมภาษณ์วัยรุ่น	ร้อยละ 9.76

นอกจากนี้ยังพบว่านิตยสาร ice ไม่มีการนำเสนอเนื้อหาด้านจริยธรรมในรูปแบบสัมภาษณ์ดาราสัมภาษณ์บุคคลที่มีชื่อเสียง การสาธิต และข้อเขียนหรือการแสดงความคิดเห็นจากผู้อ่านแต่อย่างใด

นิตยสาร The Boy มีรูปแบบการนำเสนอสูงสุด 3 อันดับ คือ

อันดับที่ 1	สัมภาษณ์ดาราสัมภาษณ์บุคคลที่มีชื่อเสียง	ร้อยละ 33.74
อันดับที่ 2	บทความ	ร้อยละ 27.57
อันดับที่ 3	อื่น ๆ เช่น ข้อความจากกระทู้ในอินเทอร์เน็ต	ร้อยละ 16.87

นอกจากนี้ยังพบว่านิตยสาร The Boy ไม่มีการนำเสนอเนื้อหาด้านจริยธรรมในรูปแบบการสาธิต และข้อเขียนหรือการแสดงความคิดเห็นจากผู้อ่านแต่อย่างใด

นิตยสารเธอกับฉัน มีรูปแบบการนำเสนอสูงสุด 3 อันดับ คือ

อันดับที่ 1	สัมภาษณ์ดาราสัมภาษณ์บุคคลที่มีชื่อเสียง	ร้อยละ 57.48
อันดับที่ 2	สัมภาษณ์วัยรุ่น	ร้อยละ 17.33
อันดับที่ 3	บทความ	ร้อยละ 14.96

นอกจากนี้ยังพบว่านิตยสารเธอกับฉันไม่มีการนำเสนอเนื้อหาด้านจริยธรรมในรูปแบบสัมภาษณ์บุคคลที่มีชื่อเสียง ตอบปัญหา การสาธิต และข้อเขียนหรือการแสดงความคิดเห็นจากผู้อ่านแต่อย่างใด

ตารางที่ 13 ตารางรวมแสดงรูปแบบการนำเสนอเนื้อหาด้านจริยธรรมของนิตยสารวัยรุ่น 3 ชื่อฉบับ เรียงลำดับจากมากไปน้อย

อันดับที่	รูปแบบการนำเสนอ
1	สัมภาษณ์ดาราศา
2	บทความ
3	อื่นๆ
4	สัมภาษณ์วัยรุ่น
5	สัมภาษณ์บุคคลที่มีชื่อเสียง
6	บทบรรณาธิการและการตอบจดหมาย
7	โฆษณา
8	ตอบปัญหา
9	การสาธิต และ ข้อเขียนหรือการแสดงความคิดเห็นจากผู้อ่าน

จากตารางที่ 13 พบว่า นิตยสารวัยรุ่นทั้ง 3 ชื่อฉบับมีการนำเสนอเนื้อหาด้านจริยธรรมในรูปแบบสัมภาษณ์ดารามากที่สุด รองลงมาคือรูปแบบบทความ ส่วนรูปแบบที่มีการนำเสนอน้อยที่สุดคือ รูปแบบการสาธิตและข้อเขียนหรือการแสดงความคิดเห็นจากผู้อ่าน

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 14 ตารางแสดงประเภทเนื้อหาด้านจริยธรรมและรูปแบบการนำเสนอของนิตยสาร ice

รูปแบบการนำเสนอ	ประเภทเนื้อหาด้านจริยธรรม									
	ความอุตสาหกรรม		ความประหยัด		ความรับผิดชอบ		ความมีระเบียบ		ความมีสติสัมปชัญญะ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. บทบรรณาธิการและการตอบจดหมาย	3	2.44	2	1.63	5	4.07	-	-	-	-
2. บทความ	5	4.07	14	11.38	9	7.32	4	3.25	14	11.38
3. สัมภาษณ์ดารา	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
4. สัมภาษณ์บุคคลที่มีชื่อเสียง	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
5. สัมภาษณ์วัยรุ่น	1	0.81	-	-	4	3.25	3	2.44	-	-
6. ตอบปัญหา	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
7. การสาริต	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
8. ข้อเขียนหรือการแสดงความคิดเห็นจากผู้อ่าน	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
9. โฆษณา	-	-	5	4.07	1	0.81	2	1.63	-	-
10. อื่น ๆ	6	4.88	16	13.01	3	2.44	-	-	11	8.94

ตารางที่ 14 (ต่อ) ตารางแสดงประเภทเนื้อหาด้านจริยธรรมและรูปแบบการนำเสนอของนิตยสาร ice

รูปแบบการนำเสนอ	ประเภทเนื้อหาด้านจริยธรรม										
	ความสามัคคี		ความซื่อสัตย์		ความเมตตา		ความยุติธรรม		ความเสียสละ		
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	
1. บทบรรณาธิการและการตอบจดหมาย	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
2. บทความ	-	-	2	1.63	2	1.63	1	0.81	1	0.81	
3. สัมภาษณ์ดารานักแสดง	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	
4. สัมภาษณ์บุคคลที่มีชื่อเสียง	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	
5. สัมภาษณ์วัยรุ่น	-	-	4	3.25	-	-	-	-	-	-	
6. ตอบปัญหา	-	-	-	-	1	0.81	-	-	-	-	
7. การสาธิต	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	
8. ข้อเขียนหรือการแสดงความคิดเห็นจากผู้อ่าน	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	
9. โฆษณา	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	
10. อื่น ๆ	-	-	1	0.81	-	-	-	-	3	2.44	

จากตารางที่ 14 การวิเคราะห์ประเภทเนื้อหาด้านจริยธรรมและรูปแบบการนำเสนอของนิตยสาร ice พบว่า

อันดับที่ 1 ความประหยัด นำเสนอในรูปแบบสูงสุด 3 อันดับคือ

- 1) อื่น ๆ เช่น ผลของแบบทดสอบ ร้อยละ 13.01
- 2) บทความ ร้อยละ 11.38
- 3) โฆษณา ร้อยละ 4.07

อันดับที่ 2 ความมีสติสัมปชัญญะ นำเสนอในรูปแบบเพียง 2 รูปแบบตาม

ลำดับ คือ

- 1) บทความ ร้อยละ 11.38
- 2) อื่น ๆ เช่น ผลของแบบทดสอบ ร้อยละ 8.94

อันดับที่ 3 ความรับผิดชอบ นำเสนอในรูปแบบสูงสุด 3 อันดับคือ

- 1) บทความ ร้อยละ 7.32
- 2) บทบรรณาธิการและการตอบจดหมาย ร้อยละ 4.07
- 3) สัมภาษณ์วัยรุ่น ร้อยละ 3.25

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 15 ตารางแสดงประเภทเนื้อหาด้านจริยธรรมและรูปแบบการนำเสนอของนิตยสาร The Boy

รูปแบบการนำเสนอ	ประเภทเนื้อหาด้านจริยธรรม										
	ความอดทน		ความประหยัด		ความรับผิดชอบ		ความมีระเบียบ		ความมีสติสัมปชัญญะ		
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	
1. บทบรรณาธิการและการตอบจดหมาย	1	0.41	-	-	-	-	-	-	-	-	-
2. บทความ	23	9.47	4	1.65	9	3.70	2	0.82	8	3.29	
3. สัมภาษณ์ดารา	31	12.76	2	0.82	26	10.70	2	0.82	5	2.06	
4. สัมภาษณ์บุคคลที่มีชื่อเสียง	11	4.53	1	0.41	4	1.65	1	0.41	3	1.23	
5. สัมภาษณ์วัยรุ่น	7	2.88	-	-	5	2.06	-	-	3	1.23	
6. ตอบปัญหา	1	0.41	2	0.82	-	-	-	-	1	0.41	
7. การสาริต	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	
8. ข้อเขียนหรือการแสดงความคิดเห็นจากผู้อ่าน	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	
9. โฆษณา	-	-	1	0.41	1	0.41	-	-	1	0.41	
10. อื่น ๆ	7	2.88	11	4.53	4	1.65	3	1.23	11	4.53	

ตารางที่ 15 (ต่อ) ตารางแสดงประเภทเนื้อหาด้านจริยธรรมและรูปแบบการนำเสนอของนิตยสาร The Boy

รูปแบบการนำเสนอ	ประเภทเนื้อหาด้านจริยธรรม									
	ความสามัคคี		ความซื่อสัตย์		ความเมตตา		ความยุติธรรม		ความเสียสละ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. บทบรรณาธิการและการตอบจดหมาย	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
2. บทความ	2	0.82	4	1.65	7	2.88	1	0.41	7	2.88
3. สัมภาษณ์ดารานา	2	0.82	6	2.47	4	1.65	-	-	4	1.65
4. สัมภาษณ์บุคคลที่มีชื่อเสียง	1	0.41	2	0.82	1	0.41	-	-	-	-
5. สัมภาษณ์วัยรุ่น	2	0.82	-	-	-	-	-	-	1	0.41
6. ตอบปัญหา	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
7. การสาธิต	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
8. ข้อเขียนหรือการแสดงความคิดเห็นจากผู้อ่าน	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
9. โฆษณา	2	0.82	-	-	1	0.41	-	-	-	-
10. อื่น ๆ	-	-	-	-	4	1.65	-	-	1	0.41

จากตารางที่ 15 การวิเคราะห์ประเภทเนื้อหาด้านจริยธรรมและรูปแบบการนำเสนอของนิตยสาร The Boy พบว่า

อันดับที่ 1 ความอุตสาหกรรม นำเสนอในรูปแบบสูงสุด 3 อันดับ คือ

- 1) สัมภาษณ์ดาราน่า ร้อยละ 12.76
- 2) บทความ ร้อยละ 9.47
- 3) สัมภาษณ์บุคคลที่มีชื่อเสียง ร้อยละ 4.53

อันดับที่ 2 ความรับผิดชอบ นำเสนอในรูปแบบสูงสุด 3 อันดับ คือ

- 1) สัมภาษณ์ดาราน่า ร้อยละ 10.70
- 2) บทความ ร้อยละ 3.70
- 3) สัมภาษณ์วัยรุ่น ร้อยละ 2.06

อันดับที่ 3 ความมีสติสัมปชัญญะ นำเสนอในรูปแบบสูงสุด 3 อันดับ คือ

- 1) อื่น ๆ เช่น ข้อความจากกระทู้ในอินเทอร์เน็ต ร้อยละ 4.53
- 2) บทความ ร้อยละ 3.29
- 3) สัมภาษณ์ดาราน่า ร้อยละ 2.06

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 16 ตารางแสดงประเภทเนื้อหาด้านจริยธรรมและรูปแบบการนำเสนอของนิตยสารเรอกับฉัน

รูปแบบการนำเสนอ	ประเภทเนื้อหาด้านจริยธรรม									
	ความอดทน		ความประหยัด		ความรับผิดชอบ		ความมีระเบียบ		ความมีสติสัมปชัญญะ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. บทบรรณาธิการและการตอบจดหมาย	2	1.57	-	-	4	3.15	-	-	-	-
2. บทความ	8	6.30	4	3.15	3	2.36	-	-	2	1.57
3. สัมภาษณ์ดารานักแสดง	27	21.25	3	2.36	30	23.62	5	3.94	5	3.94
4. สัมภาษณ์บุคคลที่มีชื่อเสียง	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
5. สัมภาษณ์วัยรุ่น	11	8.66	-	-	6	4.72	1	0.79	-	-
6. ตอบปัญหา	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
7. การสาธิต	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
8. ข้อเขียนหรือการแสดงความคิดเห็นจากผู้อ่าน	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
9. โฆษณา	-	-	-	-	-	-	-	-	1	0.79
10. อื่น ๆ	-	-	-	-	-	-	1	0.79	3	2.36

ตารางที่ 16 (ต่อ) ตารางแสดงประเภทเนื้อหาด้านจริยธรรมและรูปแบบการนำเสนอของนิตยสารเรอกับัน

รูปแบบการนำเสนอ	ประเภทเนื้อหาด้านจริยธรรม									
	ความสามัคคี		ความซื่อสัตย์		ความเมตตา		ความยุติธรรม		ความเสียสละ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. บทบรรณาธิการและการตอบจดหมาย	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
2. บทความ	-	-	-	-	2	1.57	-	-	-	-
3. สัมภาษณ์ดารานักแสดง	1	0.79	-	-	1	0.79	1	0.79	-	-
4. สัมภาษณ์บุคคลที่มีชื่อเสียง	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
5. สัมภาษณ์วัยรุ่น	4	3.15	-	-	-	-	-	-	-	-
6. ตอบปัญหา	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
7. การสาธิต	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
8. ข้อเขียนหรือการแสดงความคิดเห็นจากผู้อ่าน	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
9. โฆษณา	-	-	-	-	-	-	-	-	1	0.79
10. อื่น ๆ	-	-	-	-	1	0.79	-	-	-	-

จากตารางที่ 16 การวิเคราะห์ประเภทเนื้อหาด้านจริยธรรมและรูปแบบการนำเสนอของนิตยสารเธอกับฉัน พบว่า

อันดับที่ 1 ความถูกต้องสาระ นำเสนอในรูปแบบสูงสุด 3 อันดับ คือ

- 1) สัมภาษณ์ดารานักแสดง ร้อยละ 21.25
- 2) สัมภาษณ์วัยรุ่น ร้อยละ 8.66
- 3) บทความ ร้อยละ 6.30

อันดับที่ 2 ความรับผิดชอบ นำเสนอในรูปแบบสูงสุด 3 อันดับ คือ

- 1) สัมภาษณ์ดารานักแสดง ร้อยละ 23.62
- 2) สัมภาษณ์วัยรุ่น ร้อยละ 4.72
- 3) บทบรรณาธิการและการตอบจดหมาย ร้อยละ 3.15

อันดับที่ 3 ความมีสติสัมปชัญญะ นำเสนอในรูปแบบสูงสุด 3 อันดับ คือ

- 1) สัมภาษณ์ดารานักแสดง ร้อยละ 3.94
- 2) อื่น ๆ เช่น คติเตือนใจ ร้อยละ 2.36
- 3) บทความ ร้อยละ 1.57

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 17 ตารางรวมแสดงประเภทเนื้อหาด้านจริยธรรมและรูปแบบการนำเสนอของนิตยสารวัยรุ่น 3 ชื่อฉบับ

รูปแบบการนำเสนอ	ประเภทเนื้อหาด้านจริยธรรม									
	ความเหมาะสม		ความประหัต		ความรับผิดชอบ		ความมีระเบียบ		ความมีสติสัมปชัญญะ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. บทบรรณาธิการและการตอบจดหมาย	6	1.22	2	0.41	9	1.83	-	-	-	-
2. บทความ	36	7.30	22	4.46	21	4.26	6	1.22	24	4.87
3. สัมภาษณ์ดารา	58	11.76	5	1.01	56	11.36	7	1.42	10	2.03
4. สัมภาษณ์บุคคลที่มีชื่อเสียง	11	2.23	1	0.20	4	0.81	1	0.20	3	0.61
5. สัมภาษณ์วัยรุ่น	19	3.85	-	-	15	3.04	4	0.81	3	0.61
6. ตอบปัญหา	1	0.20	2	0.41	-	-	-	-	1	0.20
7. การสาริต	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
8. ข้อเขียนหรือการแสดงความคิดเห็นจากผู้อ่าน	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
9. โฆษณา	-	-	6	1.22	2	0.41	2	0.41	2	0.41
10. อื่น ๆ	13	2.64	27	5.48	7	1.42	4	0.81	25	5.07

ตารางที่ 17 (ต่อ) ตารางรวมแสดงประเภทเนื้อหาด้านจริยธรรมและรูปแบบการนำเสนอของนิตยสารวัยรุ่น 3 ชื่อฉบับ

รูปแบบการนำเสนอ	ประเภทเนื้อหาด้านจริยธรรม									
	ความสามัคคี		ความซื่อสัตย์		ความเมตตา		ความยุติธรรม		ความเสียสละ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. บทบรรณาธิการและการตอบจดหมาย	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
2. บทความ	2	0.41	6	1.22	11	2.23	2	0.41	8	1.62
3. สัมภาษณ์ดารานักแสดง	3	0.61	6	1.22	5	1.01	1	0.20	4	0.81
4. สัมภาษณ์บุคคลที่มีชื่อเสียง	1	0.20	2	0.41	1	0.20	-	-	-	-
5. สัมภาษณ์วัยรุ่น	6	1.22	4	0.81	-	-	-	-	1	0.20
6. ตอบปัญหา	-	-	-	-	1	0.20	-	-	-	-
7. การสารคดี	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
8. ข้อเขียนหรือการแสดงความคิดเห็นจากผู้อ่าน	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
9. โฆษณา	2	0.41	-	-	1	0.20	-	-	1	0.20
10. อื่น ๆ	-	-	1	0.20	5	1.01	-	-	4	0.81

จากตารางที่ 17 การวิเคราะห์ประเภทเนื้อหาด้านจริยธรรมและรูปแบบการนำเสนอของนิตยสารทั้ง 3 ชื่อฉบับ พบว่า

อันดับที่ 1 ความอุตสาหกรรม นำเสนอในรูปแบบสูงสุด 3 อันดับ คือ

1) สัมภาษณ์ดารานักแสดง	ร้อยละ 11.76
2) บทความ	ร้อยละ 7.30
3) สัมภาษณ์วัยรุ่น	ร้อยละ 3.85

อันดับที่ 2 ความรับผิดชอบ นำเสนอในรูปแบบสูงสุด 3 อันดับ คือ

1) สัมภาษณ์ดารานักแสดง	ร้อยละ 11.36
2) บทความ	ร้อยละ 4.26
3) สัมภาษณ์วัยรุ่น	ร้อยละ 3.04

อันดับที่ 3 ความมีสติสัมปชัญญะ นำเสนอในรูปแบบสูงสุด 3 อันดับ คือ

1) อื่น ๆ	ร้อยละ 5.07
2) บทความ	ร้อยละ 4.87
3) สัมภาษณ์ดารานักแสดง	ร้อยละ 2.03

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตอนที่ 2 แสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการสำรวจความคิดเห็นของผู้อ่านในด้าน ปริมาณ รูปแบบการนำเสนอเนื้อหาด้านความรู้และจริยธรรม และการใช้ประโยชน์จากเนื้อหาในการเสริมความรู้และจริยธรรมของผู้อ่าน

ผู้วิจัยได้เก็บแบบสอบถามจากผู้อ่านนิตยสารวัยรุ่นเป็นประจำหรือจากผู้ที่ เป็นสมาชิกของนิตยสารวัยรุ่นฉบับใดฉบับหนึ่ง โดยไม่เฉพาะเจาะจงว่าต้องเป็นฉบับที่ได้วิเคราะห์เนื้อหาเท่านั้น เพื่อให้ได้ผลการศึกษาที่เป็นภาพรวม ซึ่งผู้วิจัยได้เก็บแบบสอบถามรวมทั้งสิ้น 400 ชุด จากนั้นจึงนำข้อมูลที่ได้มาแสดงผลในรูปตารางดังต่อไปนี้

ตารางที่ 18 ตารางแสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเพศ

เพศ	จำนวน	ร้อยละ
หญิง	336	84.00
ชาย	64	16.00
รวม	400	100.00

จากตารางที่ 18 พบว่า กลุ่มตัวอย่างเป็นเพศหญิงมากถึงร้อยละ 84 และเป็นเพศชายเพียงร้อยละ 16 เท่านั้น โดยวัยรุ่นเพศชายมักสนใจที่จะอ่านหนังสือประเภทอื่นมากกว่า เช่น Young Traveller ซึ่งหนังสือท่องเที่ยว Boom ซึ่งเป็นหนังสือการ์ตูนรายสัปดาห์ และแหล่งรถ ซึ่งเป็นหนังสือเกี่ยวกับรถยนต์ เป็นต้น

ตารางที่ 19 ตารางแสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามอายุ

อายุ	จำนวน	ร้อยละ
13 ปี	12	3.00
14 ปี	106	26.50
15 ปี	87	21.75
16 ปี	101	25.25
17 ปี	72	18.00
18 ปี	17	4.25
ไม่ตอบ	5	1.25
รวม	400	100.00

จากตารางที่ 19 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนมากมีอายุ 14 ปี คิดเป็นร้อยละ 26.50 รองลงมาคือมีอายุ 16 ปี ร้อยละ 25.25 ส่วนอายุของกลุ่มตัวอย่างที่พบน้อยที่สุดคือ อายุ 13 ปี ซึ่งมีเพียงร้อยละ 3 เท่านั้น

ตารางที่ 20 ตารางแสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระดับการศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่

กำลังศึกษาในระดับ	จำนวน	ร้อยละ
มัธยมศึกษาตอนต้น	177	44.25
มัธยมศึกษาตอนปลาย	212	53.00
ปวช. / ปวส.	4	1.00
อุดมศึกษา	7	1.75
รวม	400	100.00

จากตารางที่ 20 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนมากกำลังศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย คิดเป็นร้อยละ 53.00 รองลงมาคือกำลังศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ร้อยละ 44.25 ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่กำลังศึกษาในระดับ ปวช. / ปวส. มีจำนวนน้อยที่สุด คือ ร้อยละ 1.00

ตารางที่ 21 ตารางแสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามรายได้

รายได้ต่อเดือน	จำนวน	ร้อยละ
ต่ำกว่า 2,000 บาท	148	37.00
2,001 – 4,000 บาท	227	56.75
4,001 – 6,000 บาท	19	4.75
มากกว่า 6,000 บาท	1	0.25
รวม	400	100.00

จากตารางที่ 21 พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนมากมีรายได้ 2,000 – 4,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 56.75 รองลงมาคือ ต่ำกว่า 2,000 บาท ร้อยละ 37.00 ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ 6,000 บาทขึ้นไปมีจำนวนน้อยที่สุด คือ มีเพียงร้อยละ 0.25 เท่านั้น

ตารางที่ 22 ตารางแสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามนิตยสารที่อ่านเป็นประจำ

นิตยสาร	จำนวน	ร้อยละ
เธอกับฉัน	101	23.49
The Boy	75	17.44
Ice	166	38.60
อื่น ๆ	88	20.47
รวม	430.00	100.00

หมายเหตุ ผู้ตอบแต่ละคนสามารถตอบชื่อนิตยสารที่อ่านเป็นประจำได้มากกว่า 1 ชื่อ

จากตารางที่ 22 พบว่า นิตยสารที่กลุ่มตัวอย่างติดตามอ่านเป็นประจำได้แก่นิตยสาร Ice คิดเป็นร้อยละ 38.60 รองลงมาคือ นิตยสารเธอกับฉัน ร้อยละ 23.49 ส่วนนิตยสารที่กลุ่มตัวอย่างติดตามอ่านน้อยที่สุดคือ นิตยสาร The Boy คิดเป็นเพียงร้อยละ 17.44 สำหรับนิตยสารอื่น ๆ ซึ่งมีร้อยละ 20.47 นั้น ได้แก่ นิตยสาร buzz megateen, j – spy, i – spy, hamburger, a day เป็นต้น

ตารางที่ 23 ตารางแสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามสถานภาพการเป็นสมาชิกของนิตยสาร

สถานภาพการเป็นสมาชิก	จำนวน	ร้อยละ
เป็นสมาชิก	2	0.50
ไม่ได้เป็นสมาชิก	398	99.50
รวม	400	100.00

จากตารางที่ 23 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนมากไม่ได้เป็นสมาชิกนิตยสารวัยรุ่น คิดเป็นร้อยละ 99.50 และเป็นสมาชิกเพียงร้อยละ 0.50 เท่านั้น สำหรับนิตยสารที่กลุ่มตัวอย่างบอก

รับเป็นสมาชิกนั้นคือ นิตยสาร The Boy โดยบอกรับมาแล้วเป็นเวลา 6 เดือน และนิตยสาร เธอกับฉัน โดยบอกรับมาแล้วเป็นเวลา 6 เดือนแล้วเช่นกัน

ตารางที่ 24 ตารางแสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามแหล่งอ่านนิตยสารวัยรุ่น

แหล่งอ่านนิตยสารวัยรุ่น	จำนวน	ร้อยละ
ซื้อตามร้าน / แผงหนังสือทั่วไป	217	54.52
ซื้อจากร้านขายหนังสือเก่า	7	1.76
ยืมเพื่อน / ญาติพี่น้อง	120	30.15
ยืมอ่านตามร้าน / แผงหนังสือทั่วไป	41	10.30
อื่น ๆ	13	3.27
รวม	398	100.00

หมายเหตุ ผู้ที่ตอบว่าเป็นสมาชิคนิตยสารวัยรุ่นเล่มใดเล่มหนึ่งไม่ต้องตอบคำถามข้อนี้

จากตารางที่ 24 พบว่ากลุ่มตัวอย่างมักซื้อนิตยสารวัยรุ่นตามร้านและแผงหนังสือทั่วไปมากถึงร้อยละ 54.52 รองลงมาคือ ยืมเพื่อนและญาติพี่น้อง ร้อยละ 30.15 ส่วนแหล่งอ่านที่พบน้อยที่สุดคือ ซื้อจากร้านขายหนังสือเก่า ซึ่งมีเพียงร้อยละ 1.76 ส่วนแหล่งอ่านอื่น ๆ ที่พบได้แก่ อ่านจากร้านตัดผม ร้านหมอรักษาผิว และเช่าจากร้านเช่าหนังสือ เป็นต้น

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 25 ตารางแสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามลักษณะการอ่าน
นิตยสาร

ลักษณะการอ่าน	จำนวน	ร้อยละ
อ่านทุกคอลัมน์	126	31.50
อ่านเฉพาะคอลัมน์ที่สนใจ	274	68.50
รวม	400	100.00

จากตารางที่ 25 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนมากจะอ่านเฉพาะคอลัมน์ที่สนใจ คิดเป็นร้อยละ 68.50 และอ่านทุกคอลัมน์เพียงร้อยละ 31.50

ตารางที่ 26 ตารางแสดงปริมาณความต้องการเนื้อหาด้านความรู้ของผู้อ่านนิตยสารวัยรุ่น
เรียงลำดับจากความต้องการมากที่สุดไปยังน้อยที่สุด

อันดับที่	ประเภทเนื้อหาด้านความรู้	ร้อยละ
1	ภาพยนตร์ รายการโทรทัศน์ ดนตรี และหนังสือ	10.74
2	การดูแลรักษาผิวพรรณและรูปร่างภายนอก	9.80
3	การแต่งกาย	9.70
4	การศึกษา	9.54
5	เทคโนโลยีและคอมพิวเตอร์	9.49
6	เบ็ดเตล็ด	9.27
7	อาหารและเครื่องดื่ม	9.25
8	กีฬา	8.78
9	การแต่งหน้า ทรงผม และเล็บ	8.17
10	ยาเสพติด	7.67
11	เพศศึกษา	7.58
รวม		100.00

จากตารางที่ 26 พบว่า ผู้อ่านนิตยสารวัยรุ่นต้องการเนื้อหาด้านภาพยนตร์ รายการโทรทัศน์ ดนตรี และหนังสือมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 10.74 รองลงมาคือเนื้อหาด้านการดูแลรักษาผิวพรรณและรูปร่างภายนอก ร้อยละ 9.80 ส่วนเนื้อหาที่ผู้อ่านต้องการน้อยที่สุดคือ เนื้อหาด้านเพศศึกษา ซึ่งมีเพียงร้อยละ 7.58 เท่านั้น

ตารางที่ 27 ตารางแสดงการเปรียบเทียบระหว่างความต้องการเนื้อหาด้านความรู้ของผู้อ่าน และเนื้อหาของนิตยสารวัยรุ่น

ประเภทเนื้อหาด้านความรู้	อันดับที่	
	ความต้องการของผู้อ่าน	เนื้อหา
การแต่งกาย	3	3
การแต่งหน้า ทงผม และเล็บ	9	5
การดูแลรักษาผิวพรรณและรูปร่างภายนอก	2	1
อาหารและเครื่องดื่ม	7	7
ภาพยนตร์ รายการโทรทัศน์ ดนตรี และหนังสือ	1	2
เทคโนโลยีและคอมพิวเตอร์	5	6
กีฬา	8	10
เพศศึกษา	11	8
การศึกษา	4	9
ยาเสพติด	10	11
เบ็ดเตล็ด	6	4

จากตารางที่ 27 พบว่านิตยสารวัยรุ่นสามารถเสนอเนื้อหาด้านความรู้ได้สอดคล้องกับความต้องการของผู้อ่าน โดยเฉพาะใน 3 อันดับแรก กล่าวคือ ผู้อ่านต้องการเนื้อหาด้านภาพยนตร์ รายการโทรทัศน์ ดนตรี และหนังสือมากเป็นอันดับที่ 1 ซึ่งนิตยสารได้นำเสนอมากเป็นอันดับที่ 2 ส่วนเนื้อหาด้านการดูแลรักษาผิวพรรณและรูปร่างภายนอกที่ผู้อ่านต้องการมากเป็นอันดับที่ 2 นั้น เป็นเนื้อหาที่นิตยสารได้นำเสนอมากที่สุดเป็นอันดับที่ 1 ในขณะที่เนื้อหาด้านการแต่งกาย ทั้งความต้องการของผู้อ่านและเนื้อหาที่นำเสนอต่างอยู่ในลำดับที่ 3 เช่นกัน

ตารางที่ 28 ตารางแสดงปริมาณความต้องการรูปแบบการนำเสนอเนื้อหาด้านความรู้ของผู้
อ่านนิตยสารวัยรุ่น เรียงลำดับจากความต้องการมากที่สุดไปยังน้อยที่สุด

อันดับที่	รูปแบบการนำเสนอเนื้อหาด้านความรู้	ร้อยละ
1	อื่น ๆ	11.28
2	สัมภาษณ์บุคคลที่มีชื่อเสียง	10.87
3	สัมภาษณ์วัยรุ่น	10.45
4	การสาธิต	10.42
5	สัมภาษณ์ดารา	10.33
6	บทความ	10.16
7	ตอบปัญหาจากผู้อ่าน	9.66
8	ข้อเขียนหรือการแสดงความคิดเห็นจากผู้อ่าน	9.50
9	โฆษณา	8.90
10	บทบรรณาธิการและการตอบจดหมาย	8.43
รวม		100.00

จากตารางที่ 28 พบว่า ผู้อ่านต้องการให้นิตยสารวัยรุ่นนำเสนอเนื้อหาด้านความรู้
ในรูปแบบอื่น ๆ เช่น เกร็ดความรู้ ข้อความจากกระตุ้ในอินเทอร์เน็ต มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ
11.28 รองลงมาคือในรูปแบบสัมภาษณ์บุคคลที่มีชื่อเสียง ร้อยละ 10.87 ส่วนรูปแบบที่ผู้อ่าน
ต้องการให้นิตยสารนำเสนอความรู้ที่น้อยที่สุดคือ บทบรรณาธิการและการตอบจดหมาย ซึ่งมีเพียง
ร้อยละ 8.43 เท่านั้น

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 29 ตารางแสดงการเปรียบเทียบระหว่างความต้องการของผู้อ่านด้านรูปแบบการนำเสนอเนื้อหาด้านความรู้และรูปแบบการนำเสนอเนื้อหาด้านความรู้ของนิตยสารวัยรุ่น

รูปแบบการนำเสนอเนื้อหาด้านความรู้	อันดับที่	
	ความต้องการของผู้อ่าน	เนื้อหา
บทบรรณาธิการและการตอบจดหมาย	10	10
บทความ	6	1
สัมภาษณ์ดารานักแสดง	5	7
สัมภาษณ์บุคคลที่มีชื่อเสียง	2	6
สัมภาษณ์วัยรุ่น	3	8
ตอบปัญหาจากผู้อ่าน	7	4
การสาธิต	4	3
ข้อเขียนหรือการแสดงความคิดเห็นจากผู้อ่าน	8	9
โฆษณา	9	2
อื่น ๆ เช่น เกร็ดความรู้ ข้อความจากกระทู้ในอินเทอร์เน็ต	1	5

จากตารางที่ 29 พบว่านิตยสารวัยรุ่นมีรูปแบบการนำเสนอเนื้อหาด้านความรู้สอดคล้องกับความต้องการของผู้อ่าน เช่น ผู้อ่านต้องการให้นิตยสารนำเสนอความรู้ในรูปแบบอื่น ๆ เช่น เกร็ดความรู้ และข้อความจากกระทู้ในอินเทอร์เน็ตมากที่สุด ซึ่งนิตยสารได้นำเสนอมากเป็นอันดับที่ 5 นอกจากนี้ยังพบว่ารูปแบบบทบรรณาธิการและการตอบจดหมายเป็นรูปแบบที่ผู้อ่านต้องการน้อยที่สุดและนิตยสารเองได้ใช้รูปแบบนี้น้อยที่สุดเช่นกัน

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 30 ตารางแสดงปริมาณความต้องการเนื้อหาด้านจริยธรรมของผู้อ่านนิตยสารวัยรุ่น
เรียงลำดับความต้องการจากมากที่สุดไปยังน้อยที่สุด

อันดับที่	ประเภทเนื้อหาด้านจริยธรรม	ร้อยละ
1	ความซื่อสัตย์สุจริต	10.52
2	ความเสียสละ	10.33
3	ความยุติธรรม	10.18
4	ความมีสติสัมปชัญญะ	10.15
5	ความเมตตากรุณา	10.13
6	ความรับผิดชอบ	10.08
7	ความสามัคคี	10.03
8	ความประหยัด	9.72
9	ความมีระเบียบวินัย	9.63
10	ความอดทน	9.23

จากตารางที่ 30 พบว่า ผู้อ่านต้องการให้นิตยสารวัยรุ่นนำเสนอเรื่องความซื่อสัตย์
สุจริตมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 10.52 รองลงมาคือ ความเสียสละ ร้อยละ 10.33 ส่วนจริยธรรมที่ผู้
อ่านต้องการให้นิตยสารนำเสนอน้อยที่สุดคือ ความอดทน คิดเป็นร้อยละ 9.23

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 31 ตารางแสดงการเปรียบเทียบระหว่างความต้องการเนื้อหาด้านจริยธรรมของผู้
อ่านและเนื้อหาของนิตยสารวัยรุ่น

ประเภทเนื้อหาด้านจริยธรรม	อันดับที่	
	ความต้องการของผู้อ่าน	เนื้อหา
<u>จริยธรรมต่อตนเอง</u>		
ความอดทน	10	1
ความประหยัด	8	4
ความรับผิดชอบ	6	2
ความมีระเบียบวินัย	9	5.5*
ความมีสติสัมปชัญญะ	4	3
<u>จริยธรรมต่อตนเองและผู้อื่น</u>		
ความสามัคคี	7	9
ความซื่อสัตย์สุจริต	1	7
ความเมตตากรุณา	5	5.5*
ความยุติธรรม	3	10
ความเสียสละ	2	8

* เป็นอันดับเฉลี่ยของอันดับที่ซ้ำกัน

จากตารางที่ 31 พบว่าเนื้อหาด้านจริยธรรมที่นิตยสารนำเสนอไม่สอดคล้องกับ
ความต้องการของผู้อ่าน เช่น เนื้อหาด้านความอดทนเป็นจริยธรรมที่นิตยสารนำเสนอมากเป็น
อันดับที่ 1 ในขณะที่ผู้อ่านต้องการเป็นอันดับสุดท้าย นอกจากนี้ยังพบว่าอันดับความต้องการของ
ผู้อ่านและเนื้อหาที่ปรากฏไม่มีคู่ใดที่มีอันดับที่ซ้ำกันเลย

ตารางที่ 32 ตารางแสดงปริมาณความต้องการรูปแบบการนำเสนอเนื้อหาด้านจริยธรรมของผู้
อ่านนิตยสารวัยรุ่น เรียงลำดับจากความต้องการมากที่สุดไปยังน้อยที่สุด

อันดับที่	รูปแบบการนำเสนอเนื้อหาด้านความรู้	ร้อยละ
1	อื่น ๆ	10.83
2	สัมภาษณ์บุคคลที่มีชื่อเสียง	10.81
3	สัมภาษณ์วัยรุ่น	10.46
4	สัมภาษณ์ดารานักแสดง	10.23
5	บทความ	10.19
6	การสาธิต	10.07
7	ข้อเขียนหรือการแสดงความคิดเห็นจากผู้อ่าน	9.70
8	ตอบปัญหาจากผู้อ่าน	9.46
9	โฆษณา	9.28
10	บทบรรณาธิการและการตอบจดหมาย	8.97
รวม		100.00

จากตารางที่ 32 พบว่า ผู้อ่านต้องการให้นำเสนอเนื้อหาด้านจริยธรรมในรูปแบบ
อื่น ๆ เช่น เกร็ดความรู้ มากที่สุด คือเป็นร้อยละ 10.83 รองลงมาคือ รูปแบบสัมภาษณ์บุคคลที่มี
ชื่อเสียง ร้อยละ 10.81 ส่วนรูปแบบที่ผู้อ่านต้องการให้นิตยสารนำเสนอจริยธรรมน้อยที่สุดคือ บท
บรรณาธิการและการตอบจดหมาย ซึ่งมีเพียงร้อยละ 8.97 เท่านั้น

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 33 ตารางแสดงการเปรียบเทียบระหว่างความต้องการของผู้อ่านด้านรูปแบบการนำเสนอเนื้อหาด้านจริยธรรมและรูปแบบการนำเสนอเนื้อหาด้านจริยธรรมของนิตยสารวัยรุ่น

รูปแบบการนำเสนอเนื้อหาด้านจริยธรรม	อันดับที่	
	ความต้องการของผู้อ่าน	เนื้อหา
บทบรรณาธิการและการตอบจดหมาย	10	6
บทความ	5	2
สัมภาษณ์ดาราดารา	4	1
สัมภาษณ์บุคคลที่มีชื่อเสียง	2	5
สัมภาษณ์วัยรุ่น	3	4
ตอบปัญหาจากผู้อ่าน	8	8
การสาธิต	6	9.5*
ข้อเขียนหรือการแสดงความคิดเห็นจากผู้อ่าน	7	9.5*
โฆษณา	9	7
อื่น ๆ เช่น คติเตือนใจสั้น ๆ	1	3

* เป็นอันดับเฉลี่ยของอันดับที่ซ้ำกัน

จากตารางที่ 33 พบว่านิตยสารวัยรุ่นมีรูปแบบการนำเสนอเนื้อหาด้านจริยธรรมสอดคล้องกับความต้องการของผู้อ่าน เช่น ผู้อ่านต้องการให้นิตยสารนำเสนอจริยธรรมในรูปแบบอื่น ๆ เช่น คติเตือนใจสั้น ๆ มากเป็นอันดับที่ 1 และนิตยสารเองได้ใช้รูปแบบนี้นำเสนอมากเป็นอันดับที่ 3 เป็นต้น

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 34 ตารางแสดงค่าเฉลี่ยการใช้ประโยชน์ด้านความรู้จากนิตยสารวัยรุ่น

การใช้ประโยชน์	ค่าเฉลี่ย	ความหมาย
1. ท่านเลือกใส่เสื้อกับกางเกง / กระโปรงได้เข้าชุดกันมากขึ้น	3.42	ใช้ประโยชน์ปานกลาง
2. ท่านสามารถดัดแปลงทรงผมของท่านได้ตามแบบที่ปรากฏในนิตยสาร	2.74	ใช้ประโยชน์ปานกลาง
3. ท่านรักษาผิวหนัง หน้า ผิวกาย และเส้นผมตามคำแนะนำในนิตยสาร	3.20	ใช้ประโยชน์ปานกลาง
4. ท่านเข้าใจและหลีกเลี่ยงอาหารประเภท Fast Food และอาหารที่มีไขมันสูงเมื่ออ่านพบในนิตยสาร	3.23	ใช้ประโยชน์ปานกลาง
5. ท่านตัดสินใจเลือกชมภาพยนตร์เมื่ออ่านเรื่องย่อในนิตยสาร	3.70	ใช้ประโยชน์มาก
6. ท่านได้เข้าชม website ที่แนะนำในนิตยสาร	3.27	ใช้ประโยชน์ปานกลาง
7. ท่านรู้จักกีฬาชนิดใหม่และเล่นกีฬามากขึ้นเมื่ออ่านนิตยสาร	3.17	ใช้ประโยชน์ปานกลาง
8. ท่านเข้าใจเพศศึกษามากขึ้นและป้องกันตนเองไม่ให้เกิดความสัมพันธ์ทางเพศที่ผิดเมื่ออ่านนิตยสาร	3.27	ใช้ประโยชน์ปานกลาง
9. ท่านสนใจศึกษาต่อในโรงเรียน คณะ หรือสถานที่ กวดวิชาที่แนะนำในนิตยสาร	3.38	ใช้ประโยชน์ปานกลาง
10. ท่านเข้าใจถึงอันตรายและหลีกเลี่ยงไม่ให้ตนเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดเมื่ออ่านนิตยสาร	3.70	ใช้ประโยชน์มาก
รวม	3.308	ใช้ประโยชน์ปานกลาง

จากตารางที่ 34 พบว่า ส่วนมากผู้อ่านจะมีการใช้ประโยชน์ด้านความรู้จากนิตยสารในระดับปานกลาง ยกเว้นด้านภาพยนตร์และด้านยาเสพติดที่มีการใช้ประโยชน์ในระดับมาก อย่างไรก็ตามเมื่อนำข้อมูลที่ได้ทั้งหมดมาหาค่าเฉลี่ยจะพบว่าผู้อ่านมีการใช้ประโยชน์ด้านความรู้จากนิตยสารวัยรุ่นในระดับปานกลาง

ตารางที่ 35 ตารางแสดงค่าเฉลี่ยการใช้ประโยชน์ด้านจริยธรรมของนิสิตสภาวัยรุ่น

การใช้ประโยชน์	ค่าเฉลี่ย	ความหมาย
1. จะอาศัยพรสวรรค์อย่างเดียวก็ใช้ว่าจะประสบความสำเร็จ มันต้องมาจากความตั้งใจจริงด้วย	4.11	ใช้ประโยชน์มาก
2. ของดีไม่จำเป็นต้องราคาสูงเสมอไป ถ้ารู้จักเลือก รู้จักซื้อ อย่าไปยึดติดกับยี่ห้อหรือค่านิยมเลย	4.17	ใช้ประโยชน์มาก
3. ถึงจะเที่ยวแต่ก็ต้องไม่ให้เสียการเรียน ถึงเวลาเรียนก็ต้องไปเรียน รู้จักแบ่งเวลาให้เป็น	4.18	ใช้ประโยชน์มาก
4. จะแต่งตัวกันอย่างไรก็ควรดูเวลา สถานที่ และแต่งให้ถูกกาลเทศะด้วย	4.18	ใช้ประโยชน์มาก
5. จะทำอะไรก็ควรคิดให้รอบคอบ เพราะบางสิ่งอาจมีผลเสียกลับมาถึงตัวเราได้	4.20	ใช้ประโยชน์มาก
6. เป็นเพื่อนกันก็ต้องช่วยเหลือกัน ต้องสามัคคีกัน	4.29	ใช้ประโยชน์มาก
7. การโกหกเป็นสิ่งไม่ดี เพราะฉะนั้นจึงไม่ควรพูดโกหก	3.80	ใช้ประโยชน์มาก
8. สัตว์ทุกประเภทมีความรู้สึกและมีจิตใจทุกตัว อย่าไปทำร้ายสัตว์ไม่ว่าจะทางกายหรือทางจิตใจ	3.97	ใช้ประโยชน์มาก
9. เวลาตัดสินใจปัญหาต้องใช้ทางสายกลาง อย่าเอนเอียงไปเข้าข้างใคร	3.99	ใช้ประโยชน์มาก
10. ถ้าเพื่อนกล้าที่จะขอโทษ เราก็ควรให้อภัย ถึงแม้ว่าเราจะโกรธมากก็ตาม	4.16	ใช้ประโยชน์มาก
รวม	4.105	ใช้ประโยชน์มาก

จากตารางที่ 35 พบว่า ผู้อ่านมีการใช้ประโยชน์ด้านจริยธรรมจากนิสิตสภาวัยรุ่นในระดับมากทั้งหมด

ตอนที่ 3

แสดงความคิดเห็นทั่วไปของผู้อ่านเกี่ยวกับสิ่งที่ต้องการให้นิตยสารปรับปรุง

เนื้อหาด้านความรู้

- ให้เสนอลิงที่เป็นประโยชน์ต่อคนอ่านให้มากขึ้น มีเนื้อหาสาระที่น่าสนใจ
- เพิ่มเนื้อหาทางการศึกษา เช่น การนำข้อสอบ Entrance มาให้ทดลองทำ
- เพิ่มการท่องเที่ยวให้มากขึ้น
- เพิ่มเรื่องแฟชั่นต่าง ๆ เช่น ทรงผม เสื้อผ้า ฯลฯ ให้มากขึ้นกว่านี้ เพราะส่วนมากวัยรุ่นมักจะอ่านหนังสือประเภทนี้
- มีเนื้อหาเกี่ยวกับความรู้ สุขภาพน้อยไป
- รูปแบบการแต่งตัว เช่น ทรงผม วัยรุ่นบางคนนำแบบของทรงผมที่เป็นแฟชั่นมากเกินไปมาเป็นแบบในการตัดของตนทั้งที่โรงเรียนห้าม
- ควรจะเน้นเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับความเป็นคนไทยมากขึ้น เพราะปัจจุบันจะมีแต่คอลลัมน์แฟชั่น เครื่องสำอาง ซึ่งบางที่มันยังไม่เหมาะกับวัยมากนัก
- เนื้อหาในบางส่วน เช่น เสื้อผ้า เครื่องประดับ เป็นต้น บางครั้งมีเยอะไป จนคอลลัมน์อื่น ๆ มีเนื้อหา น้อยไป
- กล่าวถึงวัฒนธรรมไทยให้มากขึ้น ไม่ยึดต่างชาติมากเกินไป
- เพิ่มคอลลัมน์เกี่ยวกับโทษและผลเสียของยาเสพติด สื่อดลามกอนาจารให้มากขึ้น
- ควรมีคอลลัมน์ด้านเพลงและหนังที่เข้าใหม่มากขึ้น
- เนื้อหา อยากให้แปลกใหม่ ไม่ใช่เอาแต่แต่งตัว ชื่อของฟุ่มเฟือย น่าเบื่อ ควรเป็นเทคนิคการแต่งตัว การเลือกดีกว่าโฆษณาเสื้อผ้ายี่ห้อแพง ๆ
- ให้เพิ่มเกร็ดความรู้ การท่องเที่ยว แนะนำหนังสือภาษาอังกฤษ
- แฟชั่นมากเกินไป เพิ่มความรู้รอบตัว
- ทันต่อเหตุการณ์ และแนะนำสิ่งที่ดี ๆ เกี่ยวกับวัยรุ่น
- อยากให้มีสาระเกี่ยวกับเพศศึกษาให้ผู้อ่านได้อ่านมากขึ้น เพราะปัจจุบันเรื่องนี้ได้เข้ามาเกี่ยวข้องในชีวิตประจำวันมากขึ้น อยากให้เป็นแบบบทความที่เกี่ยวกับ sex เพราะปัจจุบันวัยรุ่นได้เข้ามาเกี่ยวในเรื่องนี้มากขึ้น ไม่ว่าจะเป็นการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร
- ให้มีเนื้อหาเกี่ยวกับทุกประเภท
- การแต่งตัวที่ตามแฟชั่นไม่อยากจะให้มีมากนัก เพราะจะทำให้วัยรุ่นยึดติดแต่เรื่องพวกนี้มากเกินไป
- มีกีฬาต่าง ๆ น้อย มีดนตรีเยอะขึ้น

- อย่าเน้นแต่วัตถุนิยมมากเกินไป
- ควรมีการแนะนำการศึกษาต่อ ความรู้ บทความ ข่าวสารการศึกษาให้มาก ๆ
- เน้นเรื่องที่น่าสนใจและเป็นประโยชน์ต่อการดำเนินชีวิตของวัยรุ่นให้มากกว่านี้
- ในทุกนิตยสารควรมีเรื่องโทรศัพท์มือถือที่ออกใหม่ทุกครั้ง
- เนื้อหา เบื่อแฟชั่น เพศตรงข้าม ความสวยหล่อ แต่ไม่มีสาระ อยากได้แบบเปิดโลกกว้างทางด้านต่างประเทศ พาไปเห็นสิ่งใหม่ ๆ
- ลดการนำเสนอพวกเครื่องแต่งกาย เพราะทำให้ฟุ่มเฟือยโดยไม่จำเป็น
- อยากให้เพิ่มการแนะนำร้านค้าเสื้อผ้าที่สวยงาม ๆ แต่ราคาถูก
- ควรนำเสนอการแต่งตัวให้มิดชิดยิ่งขึ้น
- ไม่อยากให้มีการโฆษณา แนะนำทางด้านแฟชั่นมากเกินไป โดยเฉพาะเสื้อผ้า ข้าวของเครื่องใช้ที่มีราคาแพง เพราะเป็นการกระตุ้นเยาวชนให้ฟุ่มเฟือยในสิ่งเกินความจำเป็น ควรมีการเพิ่มเติมเนื้อหาสาระทางการเรียน อาชีพอิสระ ทางด้านเรื่องเพศศึกษาหรือยาเสพติด ให้รู้ถึงทางด้านผลดี ผลเสีย การหลีกเลี่ยง ป้องกันให้มากขึ้น เพื่อเป็นแนวทางให้แก่เยาวชนในการป้องกันตัว เยาวชนจะได้เรียนรู้และเข้าใจถึงปัญหา สังคมควรเปิดกว้างมากขึ้น

เนื้อหาด้านจริยธรรม

- ด้านความคิดเห็นภาพรวมของสังคมให้เปิดกว้างมากยิ่งขึ้น เพื่อไม่ให้มีการมองคนแค่งายนอก
- การให้ข้อคิดเล็ก ๆ น้อย ๆ หรือคติเตือนใจแก่วัยรุ่นบ้าง
- ควรสอดแทรกด้านการใช้เงิน อยากให้ใช้อย่างประหยัด คุ่มค่า และด้านความรับผิดชอบต่อหน้าที่
- ควรปลูกฝังให้วัยรุ่นรู้จักค่าของเงิน รู้จักการวางแผน และการทำตัวให้เหมาะสม
- ควรจะใส่เรื่องจริยธรรมเข้ามาขึ้น
- ควรสอดแทรกเรื่องมองโลกในแง่ดี และความมีน้ำใจ
- อยากให้สอนวัยรุ่นในด้านความคิด ให้คิดให้ดีขึ้น คิดและทำในสิ่งที่ดี
- ค่านิยมการใช้ของ เช่น เสื้อผ้า กระเป๋า ไม่ให้ยึดติดของ brand name มากนัก
- เสนอด้านการวางแผนตัวในสังคม ให้รู้จักกาลเทศะในการแต่งกายมากกว่านี้ การใช้จ่ายควรใช้เงินให้มีประโยชน์มากที่สุด
- ไร้สาระได้ แต่ต้องมีอะไรให้คิดด้วย
- ด้านค่านิยม ในปัจจุบันนิตยสารที่มีจำหน่ายนั้นมีคอลัมน์ต่าง ๆ มากมาย แต่ส่วนใหญ่จะรับค่านิยมจากตะวันตกมามากเกินไป

- อยากให้มีคอลัมน์สอนวัยรุ่นว่าควรจะใช้เงินอย่างไรประหยัด เพราะสงสารพ่อแม่บ้างที่ส่งเสียค่าเล่าเรียนให้กับเราตั้งแต่เด็กจนโต

ด้านรูปแบบการนำเสนอ

- ควรมีเกร็ดความรู้มากกว่านี้
- มีโฆษณามากเกินไป ทำให้ได้เนื้อหาน้อย
- ไม่ควรทำตามแบบต่างชาติมากเกินไป เช่น ตัวหนังสือ ทำเลียนแบบของชาติอื่น ทำให้บางที่อ่านไม่ออก
- มีบทความที่มีประโยชน์มากขึ้น ลดการสัมภาษณ์ดารานักแสดงและพวกเรื่องไร้สาระลงบ้าง
- ลดภาพที่ล่อแหลมและไม่เหมาะสมให้น้อยลง
- สัมภาษณ์เกี่ยวกับปัญหาปัจจุบันกับวัยรุ่นว่าเขาความคิดเห็นอย่างไรบ้าง
- การนำเสนอควรนำเสนอรูปแบบที่เป็นในทางที่สังคมเราสามารถที่จะยอมรับได้
- อยากให้มีรูปดารานักร้องจากต่างประเทศเยอะ ๆ
- ภายในเล่มต้องมีดารานักแสดงหน้าหลายตามากกว่านี้ มีทำนายเยอะ ๆ
- ต้องการให้มีพวกถ่ายรูปรูปร่างแต่งตัวดีน้อยลง เพราะควรมีสาระมากกว่านี้
- ลดนินยาย
- ปรับปรุงในด้านบทความให้มีทั้งสาระและสอดแทรกความบันเทิงไปด้วย พร้อมกับให้ผู้ที่บริโภคได้มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม โดยการตอบปัญหาด้านต่าง ๆ มากขึ้นอีก
- มีการตอบคำถามจากผู้อ่านจำนวนมากและเยอะเกินไปอาจทำให้เบื่อได้
- บทสัมภาษณ์ดารานักแสดงควรเยอะกว่านี้
- อยากให้มีการ์ตูนประกอบการสอนวิชาต่าง ๆ

เบ็ดเตล็ด

- ปรับปรุงด้านราคาให้ถูกกว่านี้
- บางคอลัมน์ดูไร้สาระ
- อยากให้มีเรื่องการทำนายต่าง ๆ มากขึ้น เรื่องระทึกใจ หรือเหตุการณ์ที่ระทึกใจ เรื่องเล่า
- เย็บเล่มให้ดี เพราะชอบหลุดออก
- เพิ่มหน้ากระดาษให้มีสีสันเยอะ ๆ
- การนำเสนอข้อมูลที่ถูกต้องที่สุด มีเหตุผลให้มากขึ้น
- ควรให้มีการแนะนำสินค้าราคาประหยัด คุณภาพดี

- ต้องการให้มีปกหนังสือที่แหวกแนว
- ปรับปรุงลักษณะคำพูดในหนังสือ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) นิตยสารวัยรุ่นจำนวน 3 ชื่อฉบับ อันได้แก่ นิตยสารเธอกับฉัน The Boy และ ice ที่ตีพิมพ์ระหว่างเดือนตุลาคม 2544 – กันยายน 2545 จำนวนรวม 36 ฉบับ ควบคู่ไปกับการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) จากผู้อ่านนิตยสารดังกล่าว จำนวนรวมทั้งสิ้น 400 ชุด โดยการศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ในการวิจัยดังนี้

1. เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบปริมาณเนื้อหาด้านความรู้และจริยธรรมของนิตยสารวัยรุ่น 3 ฉบับ ได้แก่ Ice, The Boy และเธอกับฉัน
2. เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบรูปแบบการนำเสนอเนื้อหาด้านความรู้และจริยธรรมของนิตยสารวัยรุ่น
3. เพื่อศึกษาความต้องการของผู้อ่านทั้งในด้านปริมาณและรูปแบบการนำเสนอทั้งเนื้อหาด้านความรู้และจริยธรรม
4. เพื่อศึกษาการใช้ประโยชน์จากนิตยสารวัยรุ่นในการเสริมความรู้และจริยธรรม

สรุปผลการวิจัย

การวิเคราะห์เนื้อหาของนิตยสารวัยรุ่น 3 ฉบับ เพื่อศึกษาการใช้ประโยชน์จากนิตยสารในการเสริมความรู้และจริยธรรมได้ผลการวิจัย ซึ่งสามารถสรุปโดยแบ่งตามวัตถุประสงค์การวิจัยได้ดังนี้

1. ปริมาณเนื้อหาด้านความรู้และจริยธรรม

ปริมาณเนื้อหาด้านความรู้ นิตยสาร The Boy และเธอกับฉันนำเสนอเนื้อหาด้านการดูแลรักษาผิวพรรณและรูปร่างภายนอกมากที่สุด คือ ร้อยละ 17.37 และ 34.01 ตามลำดับ ส่วนนิตยสาร ice นั้นพบว่ามี การนำเสนอเรื่องการแต่งกายมากที่สุด คือ ร้อยละ 36.30

เมื่อพิจารณาทั้ง 3 ชื่อฉบับพบว่า นิตยสารวัยรุ่นมีการนำเสนอเนื้อหาด้านการดูแลรักษาผิวพรรณและรูปร่างภายนอกมากที่สุดถึงร้อยละ 22.63 อันดับที่ 2 ได้แก่ เนื้อหาด้านภาพยนตร์ รายการโทรทัศน์ ดนตรี และหนังสือ ร้อยละ 16.77 และอันดับที่ 3 ได้แก่ เนื้อหาด้านการแต่งกาย ร้อยละ 16.65 ส่วนความรู้ที่นิตยสารวัยรุ่นนำเสนอน้อยที่สุด คือ ยาเสพติด ซึ่งมีเพียงร้อยละ 0.54 เท่านั้น

ปริมาณเนื้อหาด้านจริยธรรม นิตยสาร The Boy และเธอกับฉันนำเสนอเนื้อหาด้านความอดสาหะมากที่สุด คือ ร้อยละ 33.33 และ 37.80 ตามลำดับ ส่วนนิตยสาร ice นำเสนอเนื้อหาด้านความประหยัดมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 30.08

เมื่อพิจารณาทั้ง 3 ชื่อฉบับพบว่า นิตยสารวัยรุ่นนำเสนอเนื้อหาด้านความอดสาหะมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 29.21 อันดับที่ 2 คือ ความรับผิดชอบ ร้อยละ 23.12 และอันดับ 3 คือ ความมีสติสัมปชัญญะ ร้อยละ 14.00 ส่วนจริยธรรมที่นิตยสารวัยรุ่นนำเสนอน้อยที่สุดคือ ความยุติธรรม ซึ่งมีเพียงร้อยละ 0.61 เท่านั้น

2. รูปแบบการนำเสนอเนื้อหาด้านความรู้และจริยธรรม

รูปแบบการนำเสนอเนื้อหาด้านความรู้ พบว่านิตยสารวัยรุ่นทั้ง 3 ฉบับ อันได้แก่นิตยสาร ice, The Boy และเธอกับฉันได้นำเสนอเนื้อหาด้านความรู้ในรูปแบบบทความมากที่สุดคือ ร้อยละ 60.81, 54.76 และ 50.34 ตามลำดับ

ดังนั้นบทความจึงเป็นรูปแบบที่นิตยสารวัยรุ่นใช้ในการนำเสนอเนื้อหาด้านความรู้มากที่สุด โดยคิดเป็นร้อยละ 55.74 อันดับที่ 2 คือ โฆษณา ร้อยละ 11.94 และอันดับ 3 คือ การสาธิต ร้อยละ 11.64 ส่วนรูปแบบที่นิตยสารวัยรุ่นใช้นำเสนอเนื้อหาด้านความรู้ที่น้อยที่สุด คือ บทบรรณาธิการและการตอบจดหมาย ซึ่งมีเพียงร้อยละ 0.08 เท่านั้น

รูปแบบการนำเสนอเนื้อหาด้านจริยธรรม พบว่านิตยสาร The Boy และเธอกับฉันนำเสนอจริยธรรมในรูปแบบสัมภาษณ์ดารามากที่สุด คือ ร้อยละ 33.74 และ 57.48 ตามลำดับ ส่วนนิตยสาร ice นำเสนอในรูปแบบบทความมากที่สุด คือ ร้อยละ 42.28

เมื่อพิจารณาทั้ง 3 ชื่อฉบับพบว่า นิตยสารวัยรุ่นนำเสนอเนื้อหาด้านจริยธรรมมากที่สุดในรูปแบบสัปดาห์สารคดี คิดเป็นร้อยละ 31.44 อันดับ 2 คือ บทความ ร้อยละ 27.99 และอันดับที่ 3 คือ รูปแบบอื่น ๆ ได้แก่ คดีเตือนใจสั้น ๆ คิดเป็นร้อยละ 17.44 นอกจากนี้ยังพบว่า นิตยสารวัยรุ่นไม่มีการนำเสนอหรือสอดแทรกจริยธรรมในรูปแบบการสาธิตและข้อเขียนหรือการแสดงความคิดเห็นจากผู้อ่านแต่อย่างใด

3. ความต้องการของผู้อ่านนิตยสารวัยรุ่น

ความต้องการเนื้อหาด้านความรู้ พบว่าผู้อ่านต้องการเนื้อหาด้านภาพยนตร์ รายการโทรทัศน์ ดนตรี และหนังสือ มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 10.74 อันดับ 2 คือ การดูแลรักษาผิวพรรณและรูปร่างภายนอก ร้อยละ 9.80 และอันดับที่ 3 คือ การแต่งกาย ร้อยละ 9.70 ส่วนความรู้ที่ผู้อ่านต้องการน้อยที่สุดคือ ยาเสพติด คิดเป็นร้อยละ 7.67

เมื่อนำความต้องการของผู้อ่านมาเปรียบเทียบกับเนื้อหาที่ปรากฏในนิตยสารพบว่า เนื้อหาและความต้องการของผู้อ่านมีความสอดคล้องกัน กล่าวคือ นิตยสารนำเสนอด้านการดูแลรักษาผิวพรรณและรูปร่างภายนอกมากเป็นอันดับที่ 1 ซึ่งเป็นด้านที่ผู้อ่านต้องการมากเป็นอันดับที่ 2 ส่วนด้านรายการโทรทัศน์ ดนตรี และหนังสือ นิตยสารนำเสนอมากเป็นอันดับที่ 2 แต่ผู้อ่านต้องการมากเป็นอันดับที่ 1 ส่วนด้านการแต่งกายนั้น นิตยสารนำเสนอมากเป็นอันดับ 3 เช่นเดียวกับผู้อ่านที่ต้องการมากเป็นอันดับที่ 3 เช่นเดียวกัน

ความต้องการเนื้อหาด้านจริยธรรม พบว่าผู้อ่านต้องการให้นิตยสารนำเสนอด้านความซื่อสัตย์สุจริตมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 10.52 อันดับ 2 คือ ความเสียสละ ร้อยละ 10.33 และอันดับที่ 3 คือ ความยุติธรรม ร้อยละ 10.18 ส่วนจริยธรรมที่ผู้อ่านต้องการให้นิตยสารวัยรุ่นนำเสนออย่างน้อยที่สุด คือ ความอดทน คิดเป็นร้อยละ 9.23

เมื่อนำความต้องการของผู้อ่านมาเปรียบเทียบกับเนื้อหาที่ปรากฏในนิตยสารพบว่า เนื้อหาและความต้องการของผู้อ่านไม่มีความสอดคล้องกัน เช่น นิตยสารวัยรุ่นจะนำเสนอจริยธรรมด้านความอดทนมากเป็นอันดับที่ 1 ในขณะที่ผู้อ่านต้องการให้นำเสนอเป็นอันดับที่ 10 ส่วนด้านความยุติธรรมที่นิตยสารนำเสนอเป็นอันดับที่ 10 นั้น ผู้อ่านต้องการมากเป็นอันดับที่ 3 เป็นต้น

ความต้องการรูปแบบการนำเสนอเนื้อหาด้านความรู้ พบว่าผู้อ่านต้องการให้นำเสนอความรู้ในรูปแบบอื่น ๆ เช่น เกร็ดความรู้ ข้อความจากกระตุ้ในอินเทอร์เน็ต มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 11.28 อันดับที่ 2 คือ สัมภาษณ์บุคคลที่มีชื่อเสียง ร้อยละ 10.87 และอันดับที่ 3 คือ สัมภาษณ์วิทยากร ร้อยละ 10.45 ส่วนรูปแบบที่ผู้อ่านต้องการให้นิตยสารวิทยากรนำเสนอความรู้น้อยที่สุดคือ บทบรรณาธิการและการตอบจดหมาย ร้อยละ 8.43

เมื่อนำความต้องการของผู้อ่านมาเปรียบเทียบกับรูปแบบการนำเสนอที่ปรากฏในนิตยสารพบว่า รูปแบบการนำเสนอและความต้องการของผู้อ่านมีความสอดคล้องกัน กล่าวคือนิตยสารนำเสนอความรู้ในรูปแบบบทความมากเป็นอันดับที่ 1 แต่ผู้อ่านต้องการเป็นอันดับที่ 6 ส่วนรูปแบบอื่น ๆ เช่น เกร็ดความรู้ ข้อความจากกระตุ้ในอินเทอร์เน็ต ที่ผู้อ่านต้องการมากเป็นอันดับที่ 1 นั้น นิตยสารนำเสนอมากเป็นอันดับที่ 5

ความต้องการรูปแบบการนำเสนอเนื้อหาด้านจริยธรรม พบว่าผู้อ่านต้องการให้นำเสนอจริยธรรมในรูปแบบอื่น ๆ เช่น คติเตือนใจ มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 10.83 อันดับที่ 2 คือ สัมภาษณ์บุคคลที่มีชื่อเสียง ร้อยละ 10.81 และอันดับที่ 3 คือ สัมภาษณ์วิทยากร ร้อยละ 10.46 ส่วนรูปแบบที่ผู้อ่านต้องการให้นิตยสารนำเสนอจริยธรรมน้อยที่สุด คือ บทบรรณาธิการและการตอบจดหมาย คิดเป็นร้อยละ 8.97

เมื่อนำความต้องการของผู้อ่านมาเปรียบเทียบกับรูปแบบการนำเสนอที่ปรากฏในนิตยสารพบว่า รูปแบบการนำเสนอและความต้องการของผู้อ่านมีความสอดคล้องกัน กล่าวคือ ถึงแม้ว่าอันดับการนำเสนอของนิตยสารและความต้องการของผู้อ่านจะไม่มีอันดับใดที่ซ้ำกัน แต่ก็ยังมีความใกล้เคียงกันอยู่ เช่น นิตยสารนำเสนอจริยธรรมในรูปแบบสัมภาษณ์ดารามากเป็นอันดับที่ 1 ส่วนผู้อ่านต้องการมากเป็นอันดับที่ 4 เป็นต้น

ข้อสังเกตคือ ผู้อ่านต้องการให้นิตยสารวิทยากรนำเสนอความรู้และจริยธรรมในรูปแบบสูงสุด 3 อันดับเหมือนกัน อันได้แก่ รูปแบบอื่น ๆ เช่น เกร็ดความรู้ คติเตือนใจ รูปแบบสัมภาษณ์บุคคลที่มีชื่อเสียง และรูปแบบสัมภาษณ์วิทยากร เช่นเดียวกับรูปแบบบทบรรณาธิการและการตอบจดหมายที่ผู้อ่านต้องการให้นิตยสารให้นำเสนอความรู้และจริยธรรมน้อยที่สุดเช่นเดียวกัน

4. การใช้ประโยชน์จากนิตยสารวัยรุ่น

การใช้ประโยชน์ในการเสริมความรู้ จากความรู้ทั้ง 10 ด้านพบว่าส่วนมากผู้อ่าน จะมีการใช้ประโยชน์ในระดับปานกลาง ยกเว้นด้านภาพยนตร์และด้านยาเสพติดที่มีการใช้ประโยชน์ในระดับมาก อย่างไรก็ตามเมื่อนำข้อมูลที่ได้ทั้งหมดมาหาค่าเฉลี่ยจะพบว่าผู้อ่านมีการใช้ประโยชน์ด้านความรู้จากนิตยสารวัยรุ่นในระดับปานกลาง

การใช้ประโยชน์ในการเสริมจริยธรรม จากจริยธรรมทั้ง 10 ด้านพบว่าผู้อ่านมีการใช้ประโยชน์ในระดับมากทุกด้าน ทำให้ค่าเฉลี่ยของการใช้ประโยชน์ด้านจริยธรรมจากนิตยสารวัยรุ่นมีค่ามากเช่นกัน

อภิปรายผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์เนื้อหา นิตยสารวัยรุ่นพบว่ามีการนำเสนอเนื้อหาด้านการดูแลรักษาผิวพรรณและรูปร่างภายนอก และด้านการแต่งกายมากที่สุด ซึ่งทั้ง 2 ด้านนี้ต่างเป็นด้านที่วัยรุ่นต้องการมากเช่นกัน สะท้อนให้เห็นว่านิตยสารสามารถเสนอเนื้อหาที่เป็นที่ต้องการของวัยรุ่นได้เป็นอย่างดี และมีความสอดคล้องกับแนวคิดความต้องการของวัยรุ่นของ ศรีเรือน แก้วกังวาล ที่ว่าวัยรุ่นต้องการความงดงามทางร่างกาย เพื่อให้เป็นที่ดึงดูดใจของเพศตรงข้ามและเป็นที่ยอมรับของกลุ่ม อย่างไรก็ตามเนื้อหาทั้ง 2 ด้านนี้มักถูกมองว่าเป็นสิ่งที่ไร้สาระและสิ้นเปลืองสำหรับวัยรุ่น เนื่องจากทั้งผลิตภัณฑ์ต่าง ๆ เครื่องสำอาง รวมถึงเสื้อผ้าที่ปรากฏในนิตยสารมักมีราคาแพง ไม่เหมาะสมกับวัยรุ่นซึ่งส่วนมากยังไม่สามารถหาเงินด้วยตนเองได้ นิตยสารจึงไม่ควรนำเสนอเนื้อหาในด้านนี้ให้มากนัก เพราะจะเป็นการปลูกฝังและกระตุ้นให้วัยรุ่นใช้เงินฟุ่มเฟือย ในทางตรงกันข้าม นิตยสารอาจนำเสนอให้วัยรุ่นรู้จักคุณค่าของเงินโดยการเสนอวิธีตัดแปลงเสื้อผ้า เช่น ตัดแปลงจากกางเกงยีนส์ขายาวเป็นกระโปรง ซึ่งนอกจากจะช่วยให้วัยรุ่นประหยัดแล้ว ยังทำให้วัยรุ่นเห็นคุณค่าของสิ่งของมากขึ้นด้วย

เนื้อหาอีกด้านหนึ่งที่เป็นที่ต้องการของวัยรุ่นและนิตยสารต่างก็นำเสนอมากเช่นกันคือ เนื้อหาด้านภาพยนตร์ รายการโทรทัศน์ ดนตรี และหนังสือ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดความต้องการของวัยรุ่นของสมาคมการศึกษาแห่งชาติของสหรัฐอเมริกาที่ว่า วัยรุ่นต้องการที่จะมีความ

สามารถในการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ หากนิตยสารนำเสนอด้านนี้มากโดยเฉพาะด้านดนตรี และหนังสือก็เท่ากับเป็นการกระตุ้นให้วัยรุ่นเกิดความสนใจและใช้เวลาว่างหมดไปกับการเล่นดนตรีและอ่านหนังสือ ดีกว่าที่จะไปเล่นการพนันหรือมั่วสุมกับยาเสพติด

สำหรับเนื้อหาอื่นที่มีประโยชน์และเป็นที่น่าสนใจของวัยรุ่น แต่นิตยสารยังมีการนำเสนอน้อยได้แก่ ด้านเทคโนโลยีและคอมพิวเตอร์ ด้านกีฬา ด้านการศึกษา ด้านเพศศึกษา และด้านยาเสพติด หากนิตยสารวัยรุ่นเพิ่มการนำเสนอสิ่งเหล่านี้ จะทำให้นิตยสารดูมีคุณค่ามากขึ้น อย่างไรก็ตามนิตยสารควรนำเสนอเนื้อหาบางด้านโดยเฉพาะด้านเพศศึกษาด้วยความระมัดระวัง และนำเสนอให้อยู่ในกรอบวัฒนธรรมไทย เพราะนิตยสารบางเล่มนำเนื้อหาจากวัฒนธรรมต่างประเทศมาแปลซึ่งอาจทำให้วัยรุ่นเข้าใจผิดได้

ด้านรูปแบบการนำเสนอเนื้อหาด้านความรู้พบว่า นิตยสารวัยรุ่นจะนำเสนอในรูปแบบบทความ โฆษณาโดยเฉพาะโฆษณาเชิงวิชาการ และการสาธิต อย่างไรก็ตามจากการสำรวจความคิดเห็นของวัยรุ่นพบว่าพวกเขาไม่ต้องการให้ 3 รูปแบบดังกล่าวใช้ในการนำเสนอเนื้อหาด้านความรู้ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากรูปแบบบทความเป็นรูปแบบที่สามารถให้รายละเอียดได้มากดังที่ได้กล่าวไปแล้ว บางบทความมีหลายหน้า จึงทำให้นิตยสารมีเนื้อหาที่ไม่แตกต่างไปจากหนังสือเรียน ทำให้วัยรุ่นไม่อยากอ่าน ส่วนรูปแบบโฆษณานั้นมีมากเกินไป รวมถึงบางครั้งวัยรุ่นอาจเคยเห็นหน้าโฆษณาแบบเดียวกันในนิตยสารเล่มอื่นหรือประเภทอื่นมาแล้ว จึงไม่สนใจที่จะอ่านซ้ำอีก ส่วนรูปแบบการสาธิต บางครั้งนิตยสารไม่สามารถให้รายละเอียดที่เพียงพอรวมถึงมักเป็นคอลัมน์ที่นิตยสารได้แปลและนำภาพประกอบมาจากนิตยสารต่างประเทศอีกหนึ่ง จนทำให้วัยรุ่นไม่สามารถนำเนื้อหาส่วนนี้ไปปฏิบัติตามได้จริง

ในขณะเดียวกันผู้อ่านนิตยสารวัยรุ่นส่วนมากต้องการให้นิตยสารนำเสนอความรู้ในรูปแบบอื่น ๆ เช่น เกร็ดความรู้ และข้อความจากกระทู้ในอินเทอร์เน็ต เนื่องจากเกร็ดความรู้เป็นข้อความสั้น ๆ ไม่ต้องใช้เวลามากในการอ่าน ตรงกับลักษณะนิสัยของวัยรุ่นที่ชอบความกระชับและรวดเร็ว ส่วนรูปแบบข้อความจากกระทู้ในอินเทอร์เน็ตนั้นเป็นรูปแบบใหม่และเป็นที่ต้องการของวัยรุ่น เนื่องจากปัจจุบันวัยรุ่นสนใจอินเทอร์เน็ตมากขึ้น มีกระทู้เรื่องราวต่าง ๆ มากมาย หากผู้จัดทำนิตยสารคัดเลือกกระทู้ที่มีคุณภาพมาตีพิมพ์ ย่อมทำให้ผู้อ่านได้รับประโยชน์ตามไปด้วย ตัวอย่างกระทู้ที่นิตยสารนำมาเผยแพร่ได้แก่ กระทู้แนะนำโรงเรียนกวดวิชา (นิตยสาร The Boy ประจำเดือนพฤศจิกายน 2544)

นอกจากนี้ยังพบว่าวัยรุ่นอยากให้นิตยสารนำเสนอความรู้ในรูปแบบสัมภาษณ์บุคคลที่มีชื่อเสียง ซึ่งไม่รวมถึงดารา นักร้อง แต่เป็นบุคคลที่มีชื่อเสียงในวงการต่าง ๆ เช่น สัมภาษณ์คุณธีรวัฒน์ สมเชื้อ โปรดิวเซอร์รายการทไวไลท์โชว์และจูปอซอซเกมส์ (นิตยสาร The Boy ประจำเดือนสิงหาคม 2545) ซึ่งข้อดีของการให้ความรู้แบบนี้คือ ทำให้ผู้อ่านได้สัมผัสกับประสบการณ์ตรง ได้รายละเอียดมาก และที่สำคัญคือ พวกเขาอาจกลายเป็นต้นแบบหรือบุคคลตัวอย่างที่ดีสำหรับวัยรุ่นต่อไป ดังนั้นนิตยสารวัยรุ่นจึงควรสัมภาษณ์บุคคลที่มีชื่อเสียงในวงการที่หลากหลาย เช่น วงการกีฬา การเมือง เป็นต้น โดยไม่มุ่งเน้นสัมภาษณ์แต่ดาราดังที่นิตยสารวัยรุ่นในปัจจุบันทำ

สำหรับการใช้ประโยชน์ด้านความรู้ของนิตยสารวัยรุ่นพบว่า มีการใช้ประโยชน์ในระดับปานกลาง ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดบทบาทของนิตยสารต่อสังคมของระวีวรรณ ประกอบผล ที่ว่านิตยสารมีบทบาทในการให้ความรู้ อีกทั้งผลการศึกษาที่ได้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของพัชรินทร์ แก้วเกียรติยศ (2531) ที่ว่าผู้อ่านนิตยสารวัยรุ่นได้ใช้ประโยชน์จากการอ่านนิตยสารในระดับปานกลางเช่นกัน นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของอุบลวรรณ ปิติพัฒนะเมษิต (2529) ภูิกานำลาก (2541) และลักขมิ ไชยทองศรี (2541) ที่ว่าผู้อ่านนิตยสารสามารถนำความรู้ที่ได้จากการอ่านไปใช้ให้เกิดประโยชน์แก่ตนเอง และจากผลการศึกษานี้จึงสามารถกล่าวได้ว่า นิตยสารวัยรุ่นสามารถทำหน้าที่พัฒนาสังคม คือ ให้ความรู้ ซึ่งเป็นหนึ่งในหน้าที่ของการสื่อสารต่อการพัฒนาสังคมตามแนวคิดของปรมะ สตะเวทินได้ ซึ่งข้อดีของนิตยสารประเภทนี้คือ ยังสามารถให้ความบันเทิงควบคู่กับการให้ความรู้ได้เป็นอย่างดี ทำให้ผู้อ่านเกิดความสนใจและต้องการที่จะติดตามอ่านอยู่เสมอ

สำหรับเนื้อหาด้านจริยธรรม จากการวิเคราะห์เนื้อหาพบว่านิตยสารวัยรุ่นมีการนำเสนอจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ ความรับผิดชอบ ความมีสติสัมปชัญญะ ความประหยัด และความมีระเบียบวินัย ตามลำดับ ซึ่งตรงกับค่านิยมที่คณะกรรมการจัดทำคู่มือการปลูกฝังค่านิยมได้กล่าวไว้ว่าทั้งหมดล้วนเป็นค่านิยมหรือจริยธรรมที่ควรเร่งปลูกฝังให้กับเยาวชนไทย นอกจากนี้ผลการวิจัยยังสอดคล้องกับการศึกษาของพจนีย์ พจนะลาวัฒน์ (2544) ซึ่งพบค่านิยมทางสังคมที่พึงปฏิบัติในนิตยสารวัยรุ่นที่นักวิชาการมองว่าควรปลูกฝังให้กับเยาวชนอันได้แก่ ค่านิยมการพึ่งตนเอง ค่านิยมการประหยัด และค่านิยมความรักชาติ ศาสน์ กษัตริย์ และวัฒนธรรมไทย นอกจากนี้ค่านิยมทางสังคมที่พึงปฏิบัติแล้วยังพบค่านิยมทางสังคมที่ไม่พึงปฏิบัติด้วย เช่น ค่านิยมการบริโภคสินค้าต่างประเทศ ค่านิยมความฟุ้งเฟ้อ ดังนั้นผู้จัดทำนิตยสารวัยรุ่นจึงควรพิจารณา

ถึงเนื้อหาอย่างละเอียดถี่ถ้วน เพราะเมื่อวัยรุ่นอ่านแล้วอาจนำไปปฏิบัติตามได้ ดังที่ภณิดา คูสกุล ได้กล่าวถึงการลอกแบบ ซึ่งเป็นขั้นตอนหนึ่งของการเกิดจริยธรรมไว้ว่า เด็กจะรับบุคลิกภาพทางจริยธรรมของบุคคลที่เขาชื่นชอบ เช่น ดารา โดยสามารถลอกแบบได้ทั้งพฤติกรรมที่เหมาะสมและไม่เหมาะสม

จากการศึกษายังพบว่าผู้อ่านต้องการให้นิตยสารวัยรุ่นนำเสนอจริยธรรมด้านอื่นด้วย ซึ่งได้แก่ ความซื่อสัตย์สุจริต ความเสียสละ และความยุติธรรม ดังนั้นจึงเป็นหน้าที่ของนิตยสารที่จะต้องนำเสนอจริยธรรมด้านอื่นด้วยโดยนำเสนอในรูปแบบต่าง ๆ ซึ่งจากการศึกษาพบว่านิตยสารมักนำเสนอจริยธรรมในรูปแบบ 3 อันดับแรก ได้แก่ รูปแบบสัมภาษณ์ดารา บทความ และคติเตือนใจ แต่จากการสำรวจความคิดเห็นของผู้อ่านพบว่ามีเพียงรูปแบบคติเตือนใจเท่านั้นที่เป็นที่ต้องการใน 3 อันดับแรกของผู้อ่าน ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากบทความเป็นรูปแบบที่วัยรุ่นอาจไม่สนใจอ่าน เพราะไม่ต่างจากหนังสือเรียนตามที่ได้กล่าวไปแล้ว ส่วนรูปแบบสัมภาษณ์ดารานั้น นิตยสารวัยรุ่นในปัจจุบันมักสัมภาษณ์ดาราในเรื่องที่ไร้สาระ เช่น ความรัก สีสที่ชอบ เป็นต้น ทำให้วัยรุ่นบางคนไม่ชอบและไม่สนใจอ่านหากคอลัมน์นั้นมีดารานำ

อย่างไรก็ตามผู้อ่านต้องการให้นิตยสารนำเสนอจริยธรรมในรูปแบบเดียวกับรูปแบบที่นำเสนอความรู้ซึ่งได้แก่ รูปแบบอื่น ๆ เช่น เกร็ดความรู้หรือคติเตือนใจสั้น ๆ รูปแบบสัมภาษณ์บุคคลที่มีชื่อเสียง และรูปแบบสัมภาษณ์วัยรุ่น ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากจริยธรรมเป็นเรื่องที่ไม่สามารถนำเสนอเพียงอย่างเดียวได้ จึงต้องนำไปสอดแทรกในเนื้อหาต่าง ๆ เช่น บทความเกี่ยวกับกีฬาสอดแทรกจริยธรรมเรื่องความสามัคคี บทความเกี่ยวกับเสื้อผ้าสอดแทรกจริยธรรมเรื่องความประหยัด เป็นต้น นิตยสารควรสอดแทรกจริยธรรมเข้าไปทุกคอลัมน์เพราะจากการสำรวจพบว่าผู้อ่านมากถึงร้อยละ 68.50 ที่จะอ่านเฉพาะคอลัมน์ที่สนใจ ซึ่งการสอดแทรกจริยธรรมทุกคอลัมน์จะทำให้พวกเขาได้รับประโยชน์ตรงนี้เช่นกัน

สำหรับการใช้ประโยชน์จากนิตยสารวัยรุ่นในการเสริมจริยธรรมพบว่ามีการใช้ประโยชน์ในระดับมาก ซึ่งต่างจากการใช้ประโยชน์ด้านความรู้ที่เป็นเพียงระดับปานกลางเท่านั้น ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากรูปแบบการนำเสนอจริยธรรมของนิตยสารสอดคล้องกับความต้องการของผู้อ่านมากกว่ารูปแบบการนำเสนอความรู้ ทำให้ผู้อ่านได้เปิดรับข่าวสารมากกว่า ถึงแม้ว่านิตยสารจะมีปริมาณจริยธรรมน้อยกว่าความรู้ก็ตาม อีกทั้งจริยธรรมยังเป็นเรื่องที่ผู้อ่านต้องใช้ตลอดเวลาในการดำเนินชีวิตประจำวันและยังสามารถเปิดรับได้จากสื่ออื่นอีกมากมาย เช่น สื่อบุคคล วิทยุ

โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ เมื่อผู้อ่านอ่านเจอในนิตยสารวัยรุ่นอีกครั้งจึงเหมือนเป็นการตอกย้ำให้เชื่อและปฏิบัติตามอีกทีหนึ่ง ในขณะที่ความรู้ที่ได้จากนิตยสารผู้อ่านไม่จำเป็นต้องนำมาประยุกต์ใช้กับตนเองตลอดเวลา เช่น เทคนิคการดูแลผมและผิวพรรณ ซึ่งผู้อ่านสามารถตัดสินใจเลือกได้ว่า จะทำตามหรือไม่ จึงทำให้ได้ค่าการใช้ประโยชน์ด้านนี้ต่ำกว่าด้านจริยธรรม

ดังนั้นผู้จัดทำนิตยสารวัยรุ่นจึงควรนำเสนอเนื้อหาอันเป็นประโยชน์ต่อวัยรุ่นให้มากที่สุด เพราะนิตยสารวัยรุ่นจัดเป็นสื่อสิ่งพิมพ์ที่มีความคงทนถาวร ผู้อ่านสามารถอ่านทบทวนได้หลายรอบ รวมถึงยังสามารถส่งต่อให้ผู้อื่นอ่านได้อีก ซึ่งต่างก็จะได้รับประโยชน์ไปจากนิตยสารอีกทอดหนึ่งด้วย

แนวโน้มนิตยสารวัยรุ่นในอนาคต

นิตยสารวัยรุ่นในอนาคตต้องนำเสนอความรู้ในเรื่องราวที่หลากหลาย ไม่เฉพาะเจาะจงแค่เรื่องใดเรื่องหนึ่ง เพราะจากผลการสำรวจพบว่าผู้อ่านต้องการความรู้เรื่องต่าง ๆ ในปริมาณร้อยละที่ไม่แตกต่างกันมากนัก และนอกจากความรู้ด้านที่ได้สำรวจไปแล้วนี้ยังพบว่าผู้อ่านต้องการให้นิตยสารนำเสนอความรู้ด้านอื่นอีก เช่น สุขภาพ สถานที่ท่องเที่ยวทั้งในและต่างประเทศ วัฒนธรรมไทย อาชีพอิสระ เป็นต้น อย่างไรก็ตามผู้จัดทำนิตยสารควรพิจารณาเนื้อหาให้มีความเหมาะสมกับวัยรุ่น เช่น หากจะแนะนำเรื่องสถานที่ออกกำลังกาย นิตยสารไม่ควรแนะนำสถานที่ที่ต้องเสียค่าใช้จ่ายแพง ควรแนะนำสวนสาธารณะหรือวิถีออกกำลังกายที่สามารถทำเองที่บ้านได้ เป็นต้น

นอกจากเนื้อหาด้านความรู้ที่เป็นประโยชน์และมีสาระแก่ผู้อ่านแล้ว นิตยสารวัยรุ่นสามารถนำเสนอเรื่องราวที่กำลังเป็นที่สนใจของวัยรุ่นได้เพื่อให้เป็นจุดขายของนิตยสาร แต่อย่างไรก็ตามควรสอดแทรกจริยธรรมในเรื่องที่เกี่ยวข้องลงไปด้วยทุกครั้ง เช่น หากนิตยสารจะนำเสนอการถ่ายรูปในสตูดิโอที่กำลังเป็นที่นิยมในขณะนี้ ควรสอดแทรกจริยธรรมเรื่องความประหยัดเข้าไปโดยอาจกล่าวได้ว่า ไม่ควรไปถ่ายรูปบ่อยเกินความจำเป็น เพราะเป็นการสิ้นเปลือง เป็นต้น

สำหรับด้านรูปแบบการนำเสนอ จากการสำรวจความคิดเห็นพบว่าผู้อ่านต้องการให้มีรูปแบบสัมภาษณ์วัยรุ่น ดังนั้นนิตยสารวัยรุ่นในอนาคตจึงควรเปิดโอกาสให้วัยรุ่นได้เข้ามา

ส่วนร่วมกับหนังสือมากขึ้น เช่น นิตยสารอาจสัมภาษณ์วัยรุ่นที่ได้รับทุนการศึกษา หรือวัยรุ่นที่บำเพ็ญประโยชน์ในด้านต่าง ๆ นอกจากนี้ นิตยสารควรเปิดโอกาสให้วัยรุ่นได้เขียนบทความหรือเล่าเหตุการณ์ที่มีประโยชน์และสามารถเป็นคติเตือนใจแก่วัยรุ่นด้วยกันเองได้ และจากผลการสำรวจยังพบอีกว่าผู้อ่านต้องการให้นิตยสารลดการสัมภาษณ์ดารานิตยสารจึงควรนำเสนอเฉพาะดารานที่สามารถเป็นตัวอย่งที่ดีให้แก่เยาวชน หรือสัมภาษณ์ดารานในด้านที่มีประโยชน์มากขึ้น เช่น ให้ดารานพาไปท่องเที่ยวสถานที่ต่าง ๆ ทั้งในและต่างประเทศ หรือแนะนำโรงเรียนหรือคณะที่ตนกำลังศึกษาอยู่ เป็นต้น

อย่างไรก็ตาม นิตยสารวัยรุ่นไม่ควรสอดแทรกจริยธรรมเฉพาะในรูปแบบสัมภาษณ์วัยรุ่นและดารานเท่านั้น ควรสอดแทรกลงไปในทุกเล่มของหนังสือ โดยจริยธรรมที่สอดแทรกนั้นควรครอบคลุมทุกเรื่อง เพราะจากผลการศึกษาพบว่า นิตยสารวัยรุ่นยังนำเสนอจริยธรรมเรื่องความกตัญญูต่อบุคคลและความรักชาติค่อนข้างน้อย

กล่าวโดยสรุปคือ นิตยสารวัยรุ่นในอนาคตต้องนำเสนอความรู้ในเรื่องราวที่หลากหลายควบคู่กับการสอดแทรกจริยธรรมด้วยทุกครั้ง รวมถึงลดรูปแบบการสัมภาษณ์ดารานและเปิดโอกาสให้วัยรุ่นมีส่วนร่วมกับหนังสือมากขึ้น อีกทั้งนิตยสารวัยรุ่นควรปรับปรุงราคาให้ต่ำลงและกำหนดวันออกนิตยสารให้แน่นอนด้วย

ปัญหาที่พบในการวิจัย

1. เนื้อหาของนิตยสารที่นำมาศึกษาค่อนข้างที่จะแตกต่างกัน ทำให้ยากต่อการกำหนดเกณฑ์ในการวิเคราะห์เนื้อหาและรูปแบบการนำเสนอ
2. นิตยสารวัยรุ่นบางเล่มใช้ขนาดตัวอักษรที่เล็กมาก รวมถึงสีตัวอักษรบางครั้งเป็นสีที่ติดกับพื้นกระดาษ ทำให้ยากต่อการอ่าน
3. การเก็บแบบสอบถามทำได้ล่าช้า เพราะมีวัยรุ่นจำนวนมากที่ไม่สนใจอ่านหนังสือประเภทนี้

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัย

1. ควรตีพิมพ์ภาพนัยบรรณาธิการของนิตยสารวัยรุ่นถึงนโยบายและวิธีการนำเสนอความรู้และจริยธรรมของนิตยสารแต่ละเล่ม
2. ควรศึกษาสื่อวัยรุ่นอื่น ๆ ว่ามีการสอดแทรกความรู้และจริยธรรมไว้อย่างไรบ้าง เช่น ภาพยนตร์วัยรุ่น รายการวิทยุสำหรับวัยรุ่น เป็นต้น

ข้อเสนอแนะสำหรับผู้จัดทำนิตยสารวัยรุ่น

1. ผู้จัดทำต้องหมั่นสำรวจความคิดเห็นของผู้อ่านอยู่เสมอว่าต้องการให้นิตยสารนำเสนอความรู้เรื่องใด ในรูปแบบใด เพราะวัยรุ่นเป็นวัยที่เบื่อง่าย ชอบความแปลกใหม่อยู่เสมอ อีกทั้งยังต้องสอดแทรกจริยธรรมเรื่องที่เกี่ยวข้องด้วยทุกครั้ง สำหรับด้านรูปแบบการนำเสนอ ผู้จัดทำต้องลดรูปแบบการสัมภาษณ์ดารา และเปิดโอกาสให้วัยรุ่นได้มีส่วนร่วมกับนิตยสารมากขึ้น
2. ไม่ควรแปลเนื้อหาจากนิตยสารต่างประเทศให้มากนัก เพราะเป็นการปลุกฝังให้วัยรุ่นมีค่านิยมจากต่างประเทศ รวมถึงบางเนื้อหาไม่สามารถประยุกต์ใช้กับสังคมไทยได้

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

เกษม ศิริสัมพันธ์. 2507. การวิเคราะห์เนื้อหาของหนังสือพิมพ์รายวันในเขตกรุงเทพมหานคร 14 ฉบับ. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

คณะกรรมการศึกษาบทบาทสื่อมวลชนในการพัฒนาเด็ก. 2535. บทบาทสื่อมวลชนในการพัฒนาเด็ก. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์อักษรไทย.

คณะกรรมการจัดทำคู่มือการปลูกฝังค่านิยมของกลุ่มนักวิชาการ. 2526. คู่มือการปลูกฝังค่านิยม. กรุงเทพฯ: กราฟิคอาร์ต

จิตตาทพร เรื่องจรัส. 2541. การนำเสนอเนื้อหาส่งเสริมความรู้ความคิดสร้างสรรค์และปลูกฝังค่านิยมทางสังคมในนิตยสารสำหรับเด็กและเยาวชน. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาการหนังสือพิมพ์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ดวงกมล เวชบรรยงรัตน์ และประกายรัตน์ ศรีธำณ. 2540. การสื่อสารกับการพัฒนาสังคม. ในสื่อสารเพื่อการพัฒนา, หน้า 693 – 770. นนทบุรี: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.

ดวงเดือน พันธุมนาวิน. 2524. พฤติกรรมศาสตร์ เล่ม 2 จิตวิทยาจริยธรรมและจิตวิทยาภาษา. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.

นภาพร คุณภาค. 4 มิถุนายน 2545. สัมภาษณ์.

นิพรรณ ทักษะกุลธร. 2537. การเลือกซื้อหนังสือของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาบรรณารักษศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ประมะ สตะเวทิน. 2540. หลักนิเทศศาสตร์. กรุงเทพฯ: ห้างหุ้นส่วนจำกัดภาพพิมพ์.

พจนีย์ พจนะลาวัฒน์. 2544. เนื้อหา และการสะท้อนค่านิยมในนิตยสารวัยรุ่น เธอกับฉัน เดอะบอย ฮาร์ท. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาวารสารสนเทศ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

พัชรินทร์ แก้วเกียรติยศ. 2531. ทัศนคติของนักเรียนโรงเรียนมัธยม สังกัดกรมสามัญศึกษาต่อนิตยสารวัยรุ่น. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาบรรณารักษศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

พระประมวล อุตตราไสย (น้อยทรง). 2544. เปรียบเทียบจริยศาสตร์ (ทฤษฎีว่าด้วยความดี). กรุงเทพฯ: เจริญมงคลการพิมพ์.

มัทนียา สุวรรณวงศ์. 2542. การวิเคราะห์แนวเรื่องและประเภทเนื้อหาของภาพยนตร์การ์ตูนที่ออกอากาศทางโทรทัศน์. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

ระวีวรรณ ประกอบผล. 2530. นิตยสารไทย. กรุงเทพฯ: คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

รัชนี ศิริชัยเอกวัฒน์. 2535. จริยธรรมที่เด็กได้รับจากหนังสือแบบเรียนภาษาไทยและหนังสือการ์ตูน : กรณีศึกษานักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสมถวิลสมุทรสาคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสื่อสารมวลชน บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ฤกษ์ชัย คุณูปการ. 2539. หลักการและทฤษฎีการปลูกฝังค่านิยม. ม.ป.ท.

ลักษมี ไชยทองศรี. 2541. บทบาทของนิตยสารสตรีในการเผยแพร่ความรู้ด้านสุขภาพอนามัย. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชานิเทศศาสตร์พัฒนการ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

วนิต มาลาศรี. 2543. รายงานการวิจัย เรื่อง ผลของสื่อมวลชนที่มีต่อความรู้ ทัศนคติ และพฤติกรรมการทางจริยธรรมของเยาวชนสตรี ตามความคิดเห็นของเยาวชนสตรีในภาคตะวันออกเฉียง

เหนือตอบนบน. คณะวิทยาการจัดการ สถาบันราชภัฏอุดรธานี.

วิเชียร เกตุสิงห์. 2543. คู่มือการวิจัย การวิจัยเชิงปฏิบัติ. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์และทำปกเจริญผล.

วิภา น้าลาภ. 2541. บทบาทของนิตยสารผู้หญิงแนวครอบครัวในการพัฒนาครอบครัว. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ สาขาวิชานิเทศศาสตร์พัฒนาการ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

วิรัช ลภรัตน์กุล. 2538. การประชาสัมพันธ์. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

วิษณุ สุวรรณเพิ่ม. ม.ป.ป. การตกแต่งต้นฉบับ. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

ศรีเรือน แก้วกังวาล. 2540. จิตวิทยาพัฒนาการชีวิตทุกช่วงวัย. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

สุชา จันทร์เอม. 2542. จิตวิทยาพัฒนาการ. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.

สุโท เจริญสุข. 2520. จิตวิทยาพัฒนาการเด็กและวัยรุ่น. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.

สุรศักดิ์ ศิริรัฐ. 4 มิถุนายน 2545. สัมภาษณ์.

โสภณัท นุชนาถ. 2542. จิตวิทยาวัยรุ่น. ม.ป.ท.

สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. 2545. สรุปสาระสำคัญแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 9. [Online] แหล่งที่มา: http://www.nesdb.go.th/interesting_menu/progress_plan9/Plan9/index.html [2 เมษายน, 2545]

สำนักงานสถิติแห่งชาติ. 2545. ประชากรจากการทะเบียน จำแนกตามอายุและเพศ พ.ศ.2544. [Online] แหล่งที่มา: http://www.nso.go.th/thai/stat/dw44/soc_o/1.4xls [2 เมษายน, 2545]

สรรคร์วี คชาชีวะ. 2525. การวิเคราะห์เนื้อหาข่าวสารจากสื่อสิ่งพิมพ์. กรุงเทพฯ:
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

อัมพร เสี่ยมวิบูล. 2542. การวิเคราะห์เนื้อหาหนังสือพิมพ์ไทยในการให้การศึกษาด้านจริยธรรม
แก่เยาวชน. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาสื่อสารมวลชน
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

อุบลวรรณ ปิติพัฒนะโมสิต. 2529. บทบาทของนิตยสารผู้หญิงในการให้ความรู้เพื่อพัฒนาสตรี.
วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชานิเทศศาสตร์พัฒนการ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อุบลวรรณ ปิติพัฒนะโมสิต. 2542. นิตยสารสตรีไทย : ทศวรรษ (2531 – 2541) ที่ผ่านมาและหน
ทางข้างหน้า. วารสารนิเทศศาสตร์. 17 (มกราคม – มีนาคม) : 23 – 30.

ภาษาอังกฤษ

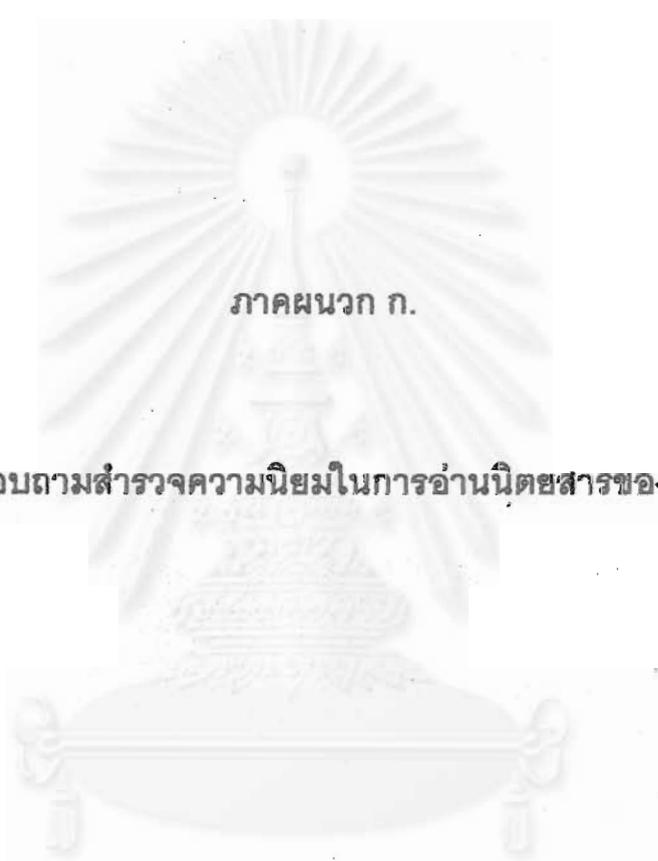
Brown, R. 1968. Social Psychology. New York: The Free Press.

Budd, Richard W., Robert K., Throp and Lewis Donohew. 1967. Content Analysis
Communication. New York: Macmillan.

Wolseley, Roland E. 1973. The Changing Magazine : Trends in Readership and
Management. Ontario: Saunders of Toronto, Ltd.

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ก.

แบบสอบถามสำรวจความนิยมในการอ่านนิตยสารของวัยรุ่น

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แบบสอบถาม

“การศึกษาเนื้อหาและการใช้ประโยชน์จากนิตยสารวัยรุ่นในการเสริมความรู้และจริยธรรม”

แบบสอบถามนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาในระดับปริญญาโท สาขา นิเทศศาสตร์
พัฒนาการ คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปัจจุบันท่านและเพื่อนของท่านนิยมอ่านนิตยสารวัยรุ่นเล่มใดบ้าง โปรดเลือกทั้งหมด 3 อันดับ และ
ใส่เลขเรียงลำดับ 1 – 3 ไว้หน้าชื่อนิตยสาร (กำหนดให้ 1 = นิยมอ่านมากที่สุด)

เธอกับฉัน	The Boy
buzz megateen	ice
popteen	i – spy
mono	dna
idol nippon	อื่น ๆ (โปรดระบุ)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

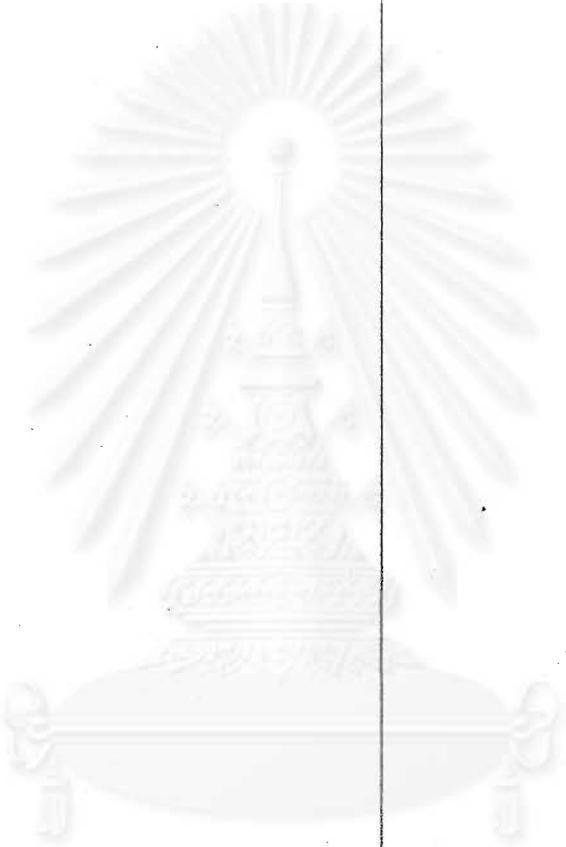

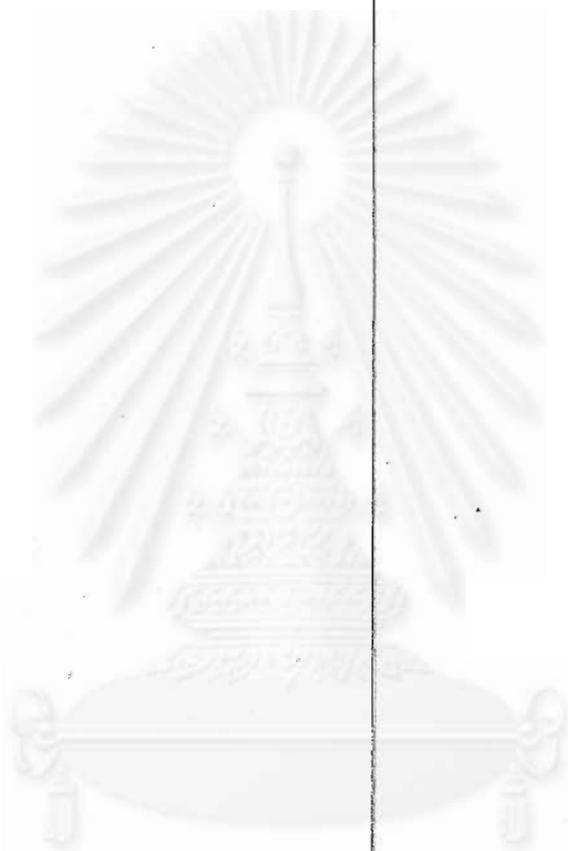
ภาคผนวก ข.

ตารางวิเคราะห์เนื้อหา

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางวิเคราะห์เนื้อหาด้านความรู้ของนิตยสาร ประจำเดือน

เลขหน้า	ประเภทความรู้	รูปแบบการนำเสนอ
	 <p data-bbox="234 1373 1133 1633">สถาบันวิทยบริการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย</p>	

เลขหน้า	ประเภทจริยธรรม	รูปแบบการนำเสนอ
	 <p data-bbox="343 1365 1138 1617">สถาบันวิทยบริการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย</p>	

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แบบสอบถาม

“การศึกษาเนื้อหาและการใช้ประโยชน์จากนิตยสารวัยรุ่นในการเสริมความรู้และจริยธรรม”

แบบสอบถามนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาในระดับปริญญาโทบัณฑิต สาขาวิทยาศาสตร์พัฒนาการ คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับลักษณะทางประชากร

1. เพศ หญิง ชาย
2. อายุ _____ ปี
3. กำลังศึกษาในระดับ มัธยมศึกษาตอนต้น มัธยมศึกษาตอนปลาย
 ปวช./ปวส. อุดมศึกษา
 อื่น ๆ (โปรดระบุ)
4. รายได้ต่อเดือน (ค่าขนม) ต่ำกว่า 2,000 บาท 2,000 – 4,000 บาท
 4,000 – 6,000 บาท 6,000 บาท ขึ้นไป

ตอนที่ 2 พฤติกรรมการอ่าน

1. ปัจจุบันท่านติดตามอ่านนิตยสารวัยรุ่นฉบับใดเป็นประจำ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)
 เธอกับฉัน The Boy
 Ice อื่น ๆ (โปรดระบุชื่อนิตยสาร)
2. ท่านเป็นสมาชิกนิตยสารฉบับดังกล่าวหรือไม่
 เป็นสมาชิก โดยบอกรับมาเป็นเวลา เดือน/ปี (กรุณาข้ามไปทำข้อ 4)
 ไม่ได้เป็นสมาชิก
3. หากท่าน ไม่ได้เป็นสมาชิกนิตยสารดังกล่าว ท่านหาอ่านจากแหล่งใดมากที่สุด (กรุณาเลือกคำตอบเพียงข้อเดียว)
 ซื้อตามร้าน / แผงหนังสือทั่วไป ซื้อจากร้านขายหนังสือเก่า
 ยืมเพื่อน / ญาติพี่น้อง ยืมอ่านตามร้าน / แผงหนังสือทั่วไป
 อื่น ๆ (โปรดระบุ)
4. ท่านอ่านนิตยสารดังกล่าวในลักษณะใด
 อ่านทุกคอลัมน์ อ่านเฉพาะคอลัมน์ที่สนใจ

ตอนที่ 3 ความต้องการด้านปริมาณ รูปแบบการนำเสนอ และการใช้ประโยชน์ของเนื้อหาด้านความรู้

1. ท่านต้องการให้นิตยสารวัยรุ่นนำเสนอเนื้อหาประเภทต่าง ๆ ต่อไปนี้มากน้อยเพียงใด โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ต้องการ

ประเภทเนื้อหา	5 ต้องการ มากที่สุด	4 ต้องการ มาก	3 ต้องการ ปานกลาง	2 ต้องการ น้อย	1 ต้องการ น้อยที่สุด
1. การแต่งกาย					
2. การแต่งหน้า ทรงผม และเล็บ					
3. การดูแลรักษาผิวพรรณและรูปร่างภายนอก					
4. อาหารและเครื่องดื่ม					
5. ภาพยนตร์ รายการ โทรทัศน์ ดนตรี และหนังสือ					
6. เทคโนโลยีและคอมพิวเตอร์					
7. กีฬา					
8. เศรษฐกิจ					
9. การศึกษา (แนะนำ โรงเรียน คณะ หรือมหาวิทยาลัย)					
10. ยาเสพติด					
11. เบ็ดเตล็ด					

2. ท่านอยากให้ความรู้ดังกล่าวสอดแทรกในรูปแบบการนำเสนอต่อไปนี้มากน้อยเพียงใด

รูปแบบการนำเสนอ	5 มากที่สุด	4 มาก	3 ปานกลาง	2 น้อย	1 น้อยที่สุด
1. บทบรรณาธิการและการตอบจดหมาย					
2. บทความ					
3. สัมภาษณ์ดารานักแสดง					
4. สัมภาษณ์บุคคลที่มีชื่อเสียง					
5. สัมภาษณ์วัยรุ่น					
6. ตอบปัญหาจากผู้อ่าน					
7. การสารคดี					
8. ข้อเขียนหรือการแสดงความคิดเห็นจากผู้อ่าน					
9. โฆษณา					
10. อื่น ๆ เช่น เกร็ดความรู้ ข้อความจากกระทู้ในinternet					

3. ท่านได้นำความรู้จากสิ่งที่ได้จาก การอ่านนิตยสารวัยรุ่นไปใช้มากน้อยเพียงใด

การใช้ประโยชน์	5 ปฏิบัติ มากที่สุด	4 ปฏิบัติ มาก	3 ปฏิบัติปาน กลาง	2 ปฏิบัติ น้อย	1 ปฏิบัติ น้อยที่สุด
1. ท่านเลือกใส่เสื้อกับกางเกง/กระโปรงได้เข้าชุดกันมากขึ้น					
2. ท่านสามารถดัดแปลงทรงผมของท่านได้ตามแบบที่ปรากฏในนิตยสาร					
3. ท่านรักษาผิวหน้า ผิวกาย และเส้นผมตามคำแนะนำในนิตยสาร					
4. ท่านเข้าใจและหลีกเลี่ยงอาหารประเภท Fast Food และอาหารที่มีไขมันสูงเมื่ออ่านพบในนิตยสาร					
5. ท่านตัดสินใจเลือกชมภาพยนตร์เมื่ออ่านเรื่องย่อในนิตยสาร					
6. ท่านได้เข้าชม website ที่แนะนำในนิตยสาร					
7. ท่านรู้จักกีฬาชนิดใหม่และเล่นกีฬามากขึ้นเมื่ออ่านนิตยสาร					
8. ท่านเข้าใจเพศศึกษามากขึ้นและป้องกันตนเองไม่ให้เกิดความสัมพันธ์ทางเพศที่ผิดเมื่ออ่านนิตยสาร					
9. ท่านสนใจศึกษาต่อในโรงเรียน คณะ หรือสถานที่ กวดวิชาที่แนะนำในนิตยสาร					
10. ท่านเข้าใจถึงอันตรายและหลีกเลี่ยงไม่ให้ตนเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดเมื่ออ่านนิตยสาร					

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตอนที่ 4 ความต้องการด้านปริมาณ รูปแบบการนำเสนอ และการใช้ประโยชน์ของเนื้อหาประเภทจริยธรรม

1. ในฐานะที่ท่านเป็นวัยรุ่นคนหนึ่ง ท่านต้องการให้จริยธรรมต่อไปนี้สอดแทรกลงในนิตยสารมากน้อยเพียงใดเพื่อทดแทนจริยธรรมที่วัยรุ่นปัจจุบันยังขาดอยู่

ประเภทจริยธรรม	5 ต้องการมากที่สุด	4 ต้องการมาก	3 ปานกลาง	2 ต้องการน้อย	1 ต้องการน้อยที่สุด
จริยธรรมต่อตนเอง					
1. ความอดทน					
2. ความประหยัด					
3. ความรับผิดชอบ					
4. ความมีระเบียบวินัย					
5. ความมีสติสัมปชัญญะ					
จริยธรรมต่อตนเองและผู้อื่น					
6. ความสามัคคี					
7. ความซื่อสัตย์สุจริต					
8. ความเมตตากรุณา					
9. ความยุติธรรม					
10. ความเสียสละ					

2. ท่านอยากให้จริยธรรมดังกล่าวสอดแทรกในรูปแบบการนำเสนอต่อไปนี้มากน้อยเพียงใด

รูปแบบการนำเสนอ	5 มากที่สุด	4 มาก	3 ปานกลาง	2 น้อย	1 น้อยที่สุด
1. บทบรรณาธิการและการตอบจดหมาย					
2. บทความ					
3. สัมภาษณ์ดารานักแสดง					
4. สัมภาษณ์บุคคลที่มีชื่อเสียง					
5. สัมภาษณ์วัยรุ่น					
6. ตอบปัญหาจากผู้อ่าน					
7. การสาธิต					
8. ข้อเขียนหรือการแสดงความคิดเห็นจากผู้อ่าน					
9. โฆษณา					
10. อื่น ๆ เช่น คติเตือนใจสั้น ๆ					

3. หากท่านได้อ่านข้อคิด / จริยธรรมต่อไปนี้จากนิตยสารวัยรุ่น ท่านจะนำไปเป็นข้อคิดและยึดเป็นแนวปฏิบัติ
 มากน้อยเพียงใด

การใช้ประโยชน์	5 ปฏิบัติตาม มากที่สุด	4 ปฏิบัติตาม มาก	3 ปฏิบัติตาม ปานกลาง	2 ปฏิบัติตาม น้อย	1 ปฏิบัติตาม น้อยที่สุด
1. จะอาศัยพรสวรรค์อย่างเดียวก็ว่าจะประสบความสำเร็จ มันต้องมาจากความตั้งใจจริงด้วย					
2. ของดีไม่จำเป็นต้องราคาสูงเสมอไป ถ้ารู้จักเลือกรู้จักซื้อ อย่าไปยึดติดกับยี่ห้อหรือค่านิยมเลย					
3. ถึงจะเที่ยวแต่ก็ต้องไม่ให้เสียการเรียน ถึงเวลาเรียนก็ต้องไปเรียน รู้จักแบ่งเวลาให้เป็น					
4. จะแต่งตัวกันอย่างไรก็ควรดูเวลา สถานที่ และแต่งให้ถูกกาลเทศะด้วย					
5. จะทำอะไรก็ควรคิดให้รอบคอบ เพราะบางสิ่งอาจมีผลเสียกลับมาถึงตัวเราได้					
6. เป็นเพื่อนกันก็ต้องช่วยเหลือกัน ต้องสามัคคีกัน					
7. การโกหกเป็นสิ่งไม่ดี เพราะฉะนั้นจึงไม่ควรพูดโกหก					
8. สัตว์ทุกประเภทมีความรู้สึกและมีจิตใจทุกตัว อย่าไปทำร้ายสัตว์ไม่ว่าจะทางกายหรือทางจิตใจ					
9. เวลาตัดสินใจหาต้องใช้ทางสายกลาง อย่าเอนเอียงไปเข้าข้างใคร					
10. ถ้าเพื่อนกล้าที่จะขอโทษ เราก็ควรให้อภัย ถึงแม้ว่าเราจะโกรธมากก็ตาม					

ตอนที่ 5 ความคิดเห็นทั่วไป

ท่านต้องการให้นิตยสารวัยรุ่นในปัจจุบันปรับปรุงด้านใดบ้าง

.....

.....

.....

.....

ภาคผนวก ง.

ตัวอย่างหน้าปกนิตยสาร

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

issue 30 February 2002 30 baht

ISSN.1513-2617
ice monthly magazine
for gals only
e-mail: icemag2002@yahoo.com
ice produced by
4434 company limited

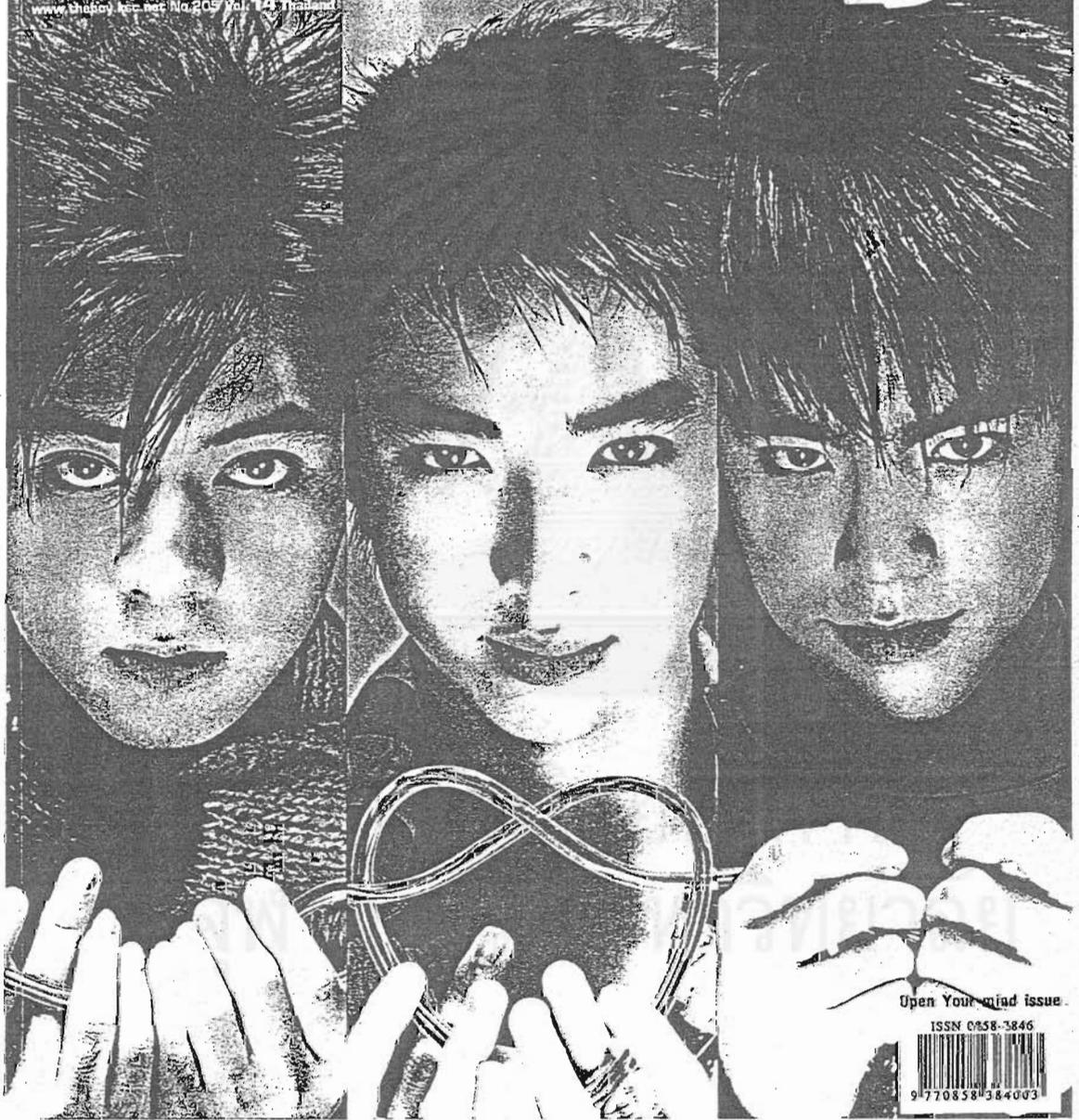

I feel
relax and
vivid on
sunday

the BOY

Magazine

www.theboy.com.net No.209 Vol. 14 Thailand

Open Your mind issue.

ISSN 0858-3846

9 770858 384003

THE BEST SELLER TEENAGE MAGAZINE BY: POJ ARNON

เรอกลบจอน

free gift set Vaseline® 500 pieces

ปีที่ 19

60.

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นางสาวมนตรา สายวิวัฒน์ เกิดเมื่อวันที่ 3 สิงหาคม พ.ศ.2521 จบการศึกษาจาก คณะศิลปศาสตร์ เอกภาษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ (เกียรตินิยมอันดับ 2) เมื่อปีการศึกษา 2542 และเข้าศึกษาต่อในสาขาวิทยาศาสตร์พัฒนาการ คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อปีการศึกษา 2544

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย